

Stk. 6. Når bobehandlingen er afsluttet, meddeler skifteretten dette til Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen, som registrerer kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens opløsning i styrelsens it-system.

Stk. 7. I perioden fra kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens oversendelse til skifteretten, og til der er udpeget en likvidator, må bestyrelsen alene foretage dispositioner, der er nødvendige, og som kan gennemføres uden skade for foreningen eller selskabet og deres kreditorer.

Stk. 8. Efter likvidators tiltræden er tidligere medlemmer af bestyrelsen og ledelsen i kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens tidligere forvalter forpligtet til at bistå likvidator i fornødent omfang med oplysninger om kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens virke frem til likvidationens indtræden. Bestyrelsen og ledelsen i kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens forvalter skal herunder give likvidator de oplysninger, som måtte være nødvendige for likvidators vurdering af bestående og fremtidige krav.

Stk. 9. Likvidator kan anmode skifteretten om at indkalde tidligere medlemmer af kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens bestyrelse og ledelsen i kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens forvalter til møde i skifteretten med henblik på indhentelse af oplysninger i henhold til stk. 8.

Fusion

§ 146. En kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond kan fusionere med en anden kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond. En afdeling i en kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond kan fusionere med en anden afdeling i en kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-

værdipapirfond. Forud for fusionen skal de fusionerende enheder offentliggøre en fusionsplan.

Stk. 2. En fusion af kapitalforeninger, AIF-SIKAV'er eller AIF-værdipapirfonde gennemføres, ved at den ophørende kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond overdrager sine afdelinger til den fortsættende kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond.

Stk. 3. En fusion af afdelinger gennemføres, ved at den ophørende afdeling overdrager aktiver og forpligtelser som helhed til den fortsættende afdeling.

Stk. 4. Ved fusion skal investorerne i den ophørende enhed have ombyttet deres andele med andele i den fortsættende enhed. Ved ombytning af andele bliver investorerne i den ophørende enhed investorer i den fortsættende enhed.

Stk. 5. Overskydende beløb, der opstår ved ombytning af andele ved en fusion mellem afdelinger, skal udbetales til investorerne i den ophørende afdeling.

Stk. 6. En kapitalforening kan fusionere med en dansk UCITS, og en afdeling i en kapitalforening kan fusionere med en afdeling i en dansk UCITS efter reglerne i § 119 i lov om investeringsforeninger m.v., således at kapitalforeningen eller afdelingen heraf er den ophørende enhed.

§ 147. Beslutning om fusion træffes i den ophørende enhed af generalforsamlingen. For en AIF-værdipapirfond træffes beslutningen af forvalterens bestyrelse.

Stk. 2. Beslutning om fusion træffes i den fortsættende enhed af bestyrelsen, medmindre det fremgår af vedtægterne, at denne beslutning er en generalforsamlingsbeslutning.

§ 148. En kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond, som ophører

ved fusion, anses for afviklet, når kapitalforeningen, AIF-SIKAV'en eller AIF-værdipapirfonden har overdraget sine afdelinger til den fortsættende enhed og investorerne i den ophørende enhed har fået ombyttet deres andele med andele i den fortsættende enhed.

Stk. 2. En ved fusion ophørende afdeling anses for afviklet, når den ophørende afdeling har overdraget sine aktiver og forpligtelser som helhed til den fortsættende afdeling og investorerne i den ophørende afdeling har fået ombyttet deres andele med andele i den fortsættende afdeling.

Stk. 3. En kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond anses for afviklet, når foreningens, selskabets eller fondens eneste eller sidste afdeling er fusioneret med en afdeling fra en anden kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond og denne afdeling er den fortsættende enhed.

Stk. 4. Når en kapitalforening eller en AIF-SIKAV er afviklet i henhold til stk. 1 eller stk. 3, skal kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens forvalter anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om fusion.

Spaltning

§ 149. En afdeling i en kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond kan spaltes. Forud for spaltningen skal kapitalforeningen, AIF-SIKAV'en eller AIF-værdipapirfonden offentliggøre en spaltningsplan.

Stk. 2. En spaltning gennemføres, ved at en del af eller alle en afdelings aktiver og forpligtelser overdrages til en eller flere

- 1) bestående afdelinger eller
- 2) nyetablerede afdelinger.

Stk. 3. Spaltning kan ske uden kreditorernes samtykke. Såfremt en kreditor i den spaltede afdeling ikke bliver fyldestgjort, hæfter hver af de ved spaltningen øvrige deltagende afdelinger solidarisk for forpligtelser, der bestod på tidspunktet for spaltningsplanens offentliggørelse. De øvrige deltagende afdelinger hæfter dog højst med et beløb svarende til den nettoværdi, de har modtaget ved spaltningen.

Stk. 4. Ved spaltning skal investorerne i den spaltede afdeling have ombyttet deres andele med andele i en af de fortsættende afdelinger. Ved ombytningen bliver investorerne i den spaltede afdeling investorer i en eller flere af de fortsættende afdelinger. 1. og 2. pkt. gælder ikke for investorer, der vedbliver med at være investorer i en afdeling, der ved spaltning alene afgiver en del af afdelings aktiver og forpligtelser.

Stk. 5. Overskydende beløb, der opstår ved ombytning af andele, skal udbetales til investorerne i den spaltede afdeling.

§ 150. Beslutning om spaltning af en afdeling i en kapitalforening eller AIF-SIKAV træffes af afdelingens investorer på generalforsamlingen. Beslutning om spaltning af en afdeling i en AIF-værdipapirfond træffes af bestyrelsen for fondens forvalter.

Stk. 2. Beslutning om modtagelse af en del af en anden afdelings aktiver og forpligtelser som led i en spaltning træffes i den modtagende afdeling af bestyrelsen for kapitalforeningen eller AIF-SIKAV'en eller af bestyrelsen for forvalteren af AIF-værdipapirfonden.

§ 151. De ved en spaltning overdragne aktiver og forpligtelser anses som overgået til den modtagende afdeling på det tidspunkt, som er fastsat i spaltningsplanen.

§ 152. En afdeling, som ophører ved spaltning, anses for afviklet, når afdelingen har overdraget samtlige sine aktiver og forpligtelser til den eller de modtagende afdelinger og investorerne i den ophørende afdeling har fået ombyttet deres andele med andele i den eller de modtagende afdelinger.

Stk. 2. En kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond anses for afviklet, når kapitalforeningens, AIF-SIKAV'ens eller AIF-værdipapirfondens eneste eller sidste afdeling ved en spaltning har overdraget alle afdelingens aktiver og forpligtelser til afdelinger i en eller flere andre enheder.

Stk. 3. Når en kapitalforening eller AIF-SIKAV er afviklet i henhold til stk. 2, skal kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens forvalter anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om spaltning.

Overflytning af en afdeling

§ 153. En afdeling i en kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond kan overflyttes til en anden kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond.

Stk. 2. Ved overflytning bliver investorerne i den overflyttede afdeling investorer i den kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond, som afdelingen overflyttes til.

Stk. 3. En afdeling i en kapitalforening kan overflyttes til en dansk UCITS efter reglerne i §§ 130-134 i lov om investeringsforeninger m.v.

§ 154. Beslutning om overflytning af en afdeling træffes i den kapitalforening eller AIF-SIKAV, hvor afdelingen overflyttes fra, af afdelingens investorer på generalforsamlingen. Beslutning om

overflytning af en afdeling i en AIF-værdipapirfond træffes af bestyrelsen for forvalteren af den fond, som afdelingen kommer fra.

Stk. 2. Beslutning om overflytning af en afdeling træffes i den kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond, hvor afdelingen overflyttes til, af bestyrelsen for kapitalforeningen eller AIF-SIKAV'en eller af bestyrelsen for forvalteren af AIF-værdipapirfonden.

Stk. 3. En kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond anses for afviklet, når kapitalforeningens, AIF-SIKAV'ens eller AIF-værdipapirfondens eneste eller sidste afdeling er overflyttet til en anden kapitalforening, AIF-SIKAV eller AIF-værdipapirfond.

Stk. 4. Når en kapitalforening eller en AIF-SIKAV er afviklet i henhold til stk. 3, skal kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens forvalter anmelde afviklingen til Erhvervsstyrelsen.

AFSNIT VIII A: SÆRLIGE REGLER FOR INVESTORFRA- DRAGSFONDE

Kapitel 23 a: Investorfradragsfonde

§ 154 a. Kun investorfradragsfonde kan og skal i deres navn benytte betegnelsen investorfradragsfond.

Stk. 2. Det skal fremgå af investorfradragsfondens vedtægter eller fondsbestemmelser, at investorfradragsfondens investeringspolitik er at investere i små og mellemstore selskaber, som opfylder betingelserne i investorfradragsloven for investorfradragsfondes investering i målselskaber.

§ 154 b. Hvis investorfradragsfonden er etableret som en åben fond, skal minimum 70 pct. af hvert kapitalindskud i

fonden være investeret i målselskaber, inden for 1 år efter at fonden har modtaget indskuddet. Hvis fonden er etableret som en lukket fond, skal minimum 70 pct. af den indskudte kapital i fonden være investeret i målselskaber, inden for 1 år efter at fondens tegningsperiode er udløbet. Fonden skal ændre investeringspolitik og navn eller afvikles, når den ikke længere opfylder kravene i 1. eller 2. pkt. Fonden skal påbegynde ændring af investeringspolitik og navn eller afvikling, senest 10 hverdage efter at fonden har opdaget, at kravene i 1. eller 2. pkt. ikke er opfyldt.

Stk. 2. En investorfradragsfond må højst placere 15 pct. af sin indskudte kapital i ét målselskab ved den første investering i målselskabet. En investorfradragsfond kan uanset 1. pkt. foretage opfølgende investeringer i målselskabet. En opfølgende investering kan tidligst foretages 6 måneder efter den første investering i målselskabet. Investorfradragsfonden skal på tidspunktet for den opfølgende investering i målselskabet have investeret minimum 30 pct. af sin indskudte kapital i minimum fire andre målselskaber.

Stk. 3. Den del af den indskudte kapital, som ikke er investeret i målselskaber, skal placeres i aktiver, som er angivet i 4. pkt. Hvis investorfradragsfonden er etableret som en åben fond, kan højst 30 pct. af et kapitalindskud være placeret i aktiver som angivet i 4. pkt., efter 1 år fra indskuddet i investorfradragsfonden er modtaget. Hvis investorfradragsfonden er etableret som en lukket fond, kan højst 30 pct. af den indskudte kapital være placeret i aktiver som angivet i 4. pkt. efter 1 år fra tegningsperiodens udløb. I de i 1.-3. pkt. nævnte tilfælde kan den indskudte kapital i investorfradragsfonden placeres i

- 1) aktier og obligationer, som er optaget til handel på et reguleret marked,
- 2) andele i kollektive investeringsordninger, som er omfattet af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller lov om investeringsforeninger m.v., og som er optaget til handel på et reguleret marked, eller
- 3) indskud i et kreditinstitut med vedtægtsmæssigt hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union, i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller i et tredjeland, hvis kreditinstitutter er underlagt og følger tilsynsregler, som Finanstilsynet anser for at være mindst lige så strenge som EU-reguleringen, såfremt indskuddene er på anfordringsvilkår eller kan trækkes tilbage eller forfalde inden for højst 12 måneder.

Stk. 4. En investorfradragsfond må ikke yde lån til eller stille garanti for tredjemand.

Stk. 5. En investorfradragsfond må ikke optage lån.

§ 154 c. De målselskaber, som investorfradragsfonden investerer i, må ikke have snævre forbindelser med hinanden.

AFSNIT IX: TILSYN OG AFGIFTER

Kapitel 24: Tilsyn m.v.

Generelle regler om tilsyn

§ 155. Finanstilsynet påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, og af denne lov og de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 27 b.

Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter udstedt i medfør af § 131 er overholdt for forvaltere af alternative investeringsfonde, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af regler udstedt i medfør af § 31, stk. 8, i revisorloven. Erhvervsstyrelsen påser dog overholdelsen af § 136. Finanstilsynet påser desuden overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf og regler fastsat i medfør heraf. Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Stk. 2. Når de kompetente myndigheder i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har givet en forvalter fra det pågældende land eller fra et tredjeland tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, der har hjemland i det pågældende land, og forvalteren

markedsfører andele af de pågældende fonde i Danmark, er de foranstaltninger, som forvalteren har truffet for at markedsføre fondene i Danmark, og de foranstaltninger, forvalteren har truffet for at forhindre, at andele i fondene markedsføres til detailinvestorer, underlagt dansk lov og tilsyn. Dette gælder også, når forvalteren benytter uafhængige enheder til at markedsføre andele i investeringsfondene.

Stk. 3. Finanstilsynet skal tilrettelægge den sædvanlige tilsynsvirksomhed med henblik på at fremme den finansielle stabilitet og tilliden til forvaltere af alternative investeringsfonde og markeder. Finanstilsynet skal i sin tilsynsvirksomhed lægge vægt på holdbarheden af den enkelte forvalters forretningsmodel. Tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden skal ske ud fra et væsentlighedshensyn, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici eller skadevirkninger. Finanstilsynets direktion har ansvaret for tilsynsvirksomhedens tilrettelæggelse.

Stk. 4. Finanstilsynet skal i tilrettelæggelsen af tilsynsvirksomheden overveje de potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det gælder navnlig i forbindelse med krisesituationer. For filialer beliggende her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i § 11 nævnte virksomhed i henhold til reglerne, der gennemfører direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal Finanstilsynet overvåge filialerne og bistå

de kompetente tilsynsmyndigheder i tilsynet med filialerne. Finanstilsynet skal for betydningsfulde filialer og datterselskaber af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i § 11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, deltage i eventuelle samarbejdsfora om tilsynet med den samlede koncern.

Stk. 5. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde anvende fremmed bistand.

Stk. 6. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for Finanstilsynets procedure i overensstemmelse med bestemmelser herom fastsat i EU-retlige regler.

§ 156. Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med forvaltere af alternative investeringsfonde og depositarer med en tilsvarende kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed.

§ 157. Finanstilsynet skal undersøge forvaltere af alternative investeringsfonde med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfondes forhold, herunder ved gennemgang af løbende indberetninger og ved inspektioner i den enkelte forvalter. Dette omfatter også forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i et tredjeland, og som har Danmark som referenceland, jf. § 1, stk. 1, nr. 2. Finanstilsynet skal endvidere undersøge forvaltere, som Danmark er værtsland for, for så vidt angår overholdelse af §§ 18, 19 og 23, såfremt forvalterne forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde i Danmark gennem en filial, der er etableret her i landet.

Stk. 2. Efter inspektion i en forvalter af alternative investeringsfonde skal der

afholdes et møde med deltagelse af forvalterens øverste ledelsesorgan, direktion, eksterne revisor og interne revisionschef, medmindre inspektionen vedrører afgrænsede aktivitetsområder hos forvalteren. På mødet skal Finanstilsynet meddele sine konklusioner vedrørende inspektionen.

Stk. 3. Væsentlige konklusioner skal efter et inspektionsbesøg fremsendes i form af en skriftlig rapport til virksomhedens øverste ledelsesorgan, direktion, eksterne revisor og interne revisionschef.

Stk. 4. Tilsynsmyndighederne i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan efter forudgående meddelelse herom til Finanstilsynet foretage inspektion i de her i landet beliggende filialer af udenlandske forvaltere med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde med hjemsted i det pågældende land. Endvidere kan Finanstilsynet efter anmodning fra tilsynsmyndigheden i filialens hjemland foretage den i 1. pkt. nævnte inspektion i filialen.

Stk. 5. Tilsynsmyndighederne i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan med Finanstilsynets tilladelse foretage verifikation af oplysninger afgivet af de her i landet beliggende forvaltere med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, der udøver accessorisk finansiel virksomhed, der er underlagt supplerende tilsyn af den pågældende tilsynsmyndighed efter bestemmelser fastsat i direktiver på det finansielle område.

§ 157 a. Finanstilsynet skal undersøge forholdene i virksomheder og enheder,

der fungerer som depositarer efter § 46. Undersøgelsen kan ske ved indkaldelse af skriftligt materiale og ved inspektion hos depositaren.

§ 158. Finanstilsynet kan samarbejde med andre danske myndigheder for at sikre overholdelse af loven og af regler udstedt i medfør af loven vedrørende forvaltere af alternative investeringsfondes forvaltning af alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark eller i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og depositarfunktionen for de nævnte alternative investeringsfonde. Finanstilsynet kan delegere opgaver til andre myndigheder, der er danske, organer eller personer.

§ 159. Finanstilsynet kan anmode de finansielle tilsynsmyndigheder i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed og Det Europæiske Råd for Systemiske Risici om at medvirke til at påse overholdelsen af loven og af de regler, der er udstedt i medfør af loven, ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet lands område.

§ 160. Finanstilsynet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når det gælder forvaltere af alternative investeringsfonde, som opererer i andre lande inden for Den Europæiske

Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller en forvalter, som har fået tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde i Danmark, men opererer i andre medlemslande.

Stk. 2. Såfremt en kompetent myndighed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, anmoder Finanstilsynet om at medvirke til en kontrol eller undersøgelse af en forvalter af alternative investeringsfonde, som opererer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. stk. 1, kan Finanstilsynet

- 1) gennemføre kontrollen eller undersøgelsen selv,
- 2) tillade, at den anmodende myndighed selv gennemfører kontrollen eller undersøgelsen, eller
- 3) lade en revisor eller anden ekspert gennemføre kontrollen eller undersøgelsen.

Stk. 3. Modsætter en forvalter af alternative investeringsfonde med hjemsted i Danmark sig en kompetent udenlandsk myndigheds undersøgelse, jf. stk. 2, kan undersøgelsen kun foretages med Finanstilsynets medvirken. Det samme gælder en selvforvaltende alternativ investeringsfond, der er etableret i Danmark.

Stk. 4. Hvis kontrollen eller undersøgelsen på dansk område gennemføres af Finanstilsynet, jf. stk. 2, nr. 1, kan den finansielle tilsynsmyndighed i det land inden for Den Europæiske Union eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der har anmodet om samarbejde, anmode om, at dens medarbejdere ledsager de medarbejdere, der gennemfører kontrollen

eller undersøgelsen. Finanstilsynet har det overordnede ansvar for kontrollen eller undersøgelsen. Ligeledes kan Finanstilsynet som betingelse for at tillade, at den anmodende myndighed selv gennemfører kontrollen eller undersøgelsen, kræve, at Finanstilsynets medarbejdere ledsager de medarbejdere, der gennemfører kontrollen eller undersøgelsen, jf. stk. 2, nr. 2.

Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om samarbejde og om kontroller på stedet med kompetente myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

§ 161. Forvaltere af alternative investeringsfonde, depositarer omfattet af § 46, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Dette gælder tilsvarende for udenlandske forvaltere, der forvalter alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, eller markedsfører fonde i Danmark, herunder gennem etablering af filial, eller hvor Danmark er referenceland for en forvalter, der har registreret hjemsted i et tredjeland.

Stk. 2. Forvaltere af alternative investeringsfonde, depositarer omfattet af § 46, leverandører og underleverandører samt udenlandske forvaltere efter stk. 1, 2. pkt., der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til hurtigst muligt at berigtige oplysningerne over for Finanstilsynet, hvis forvalteren, depositaren, leverandøren eller underleverandøren efterfølgende konstaterer følgende:

- 1) Oplysningerne har ikke været korrekte på tidspunktet for afgivelsen.
- 2) Oplysningerne er på et senere tidspunkt blevet misvisende.

Stk. 3. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en forvalter af alternative investeringsfonde og dens filialer med henblik på indhentelse af oplysninger og ved inspektioner. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved undersøgelse af depositarer omfattet af § 46.

Stk. 4. I det omfang det er nødvendigt for bedømmelse af en forvalter af alternative investeringsfondes økonomiske stilling, kan Finanstilsynet indhente oplysninger og til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til de virksomheder, med hvilke forvalteren har særlig direkte eller indirekte forbindelse.

Stk. 5. Finanstilsynet kan kræve alle oplysninger, herunder regnskaber og regnskabsmateriale, udskrifter af bøger, andre forretningspapirer og elektronisk lagrede data, som skønnes nødvendige for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om en fysisk eller juridisk person er omfattet af bestemmelserne i denne lov.

Stk. 6. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til en leverandør eller underleverandør med henblik på indhentelse af oplysninger om en delegeret aktivitet.

Stk. 7. Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter stk. 1 og 3-5 til brug for de i § 170, stk. 7, nr. 20-28, nævnte myndigheder og organer m.v.

§ 162. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om en pligt for forvaltere af alternative investeringsfonde og depositarer omfattet af § 46 til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af forvalteren eller depositaren og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før forvalteren eller depositaren.

§ 163. Finanstilsynet kan påbyde en forvalter af alternative investeringsfonde at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i forvalteren, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med forvalteren, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanlig forekommende undersøgelse. Resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for et af Finanstilsynet fastsat tidspunkt. Finanstilsynet kan bestemme, at de sagkyndige personer, jf. stk. 2-6, løbende skal foretage afrapportering til Finanstilsynet om forhold i forbindelse med undersøgelsen.

Stk. 2. Den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer. Forvalteren udpeger de sagkyndige personer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Stk. 3. Forvalteren af alternative investeringsfonde skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Stk. 4. De sagkyndige personer skal udlevere en kopi af den skriftlige rapport om undersøgelsen til Finanstilsynet, senest samtidig med at rapporten udleveres til forvalteren.

Stk. 5. De sagkyndige personer skal straks give Finanstilsynet oplysninger om forhold, de bliver opmærksom på i forbindelse med den uvildige undersøgelse, såfremt oplysningerne er af væsentlig betydning for forvalterens risiko-profil eller forretningsmodel, som kan medføre en ikke uvæsentlig risiko for, at disse forhold kan udvikle sig således, at forvalteren vil miste sin tilladelse.

Stk. 6. Hvis den sagkyndige person på grund af dennes særlige forhold ikke

kan videregive oplysningerne i henhold til stk. 4 og 5 til Finanstilsynet, kan underretning af Finanstilsynet ske af andre end den sagkyndige person, herunder af forvalteren.

§ 164. Forbrugerombudsmanden kan anlægge sag vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 18, stk. 1, nr. 1, herunder sag om forbud, påbud, erstatning og tilbagesøgning af uretmæssigt opkrævede beløb. § 20, § 22, stk. 2, § 23, stk. 1, § 27, stk. 1, og § 28 i markedsføringsloven finder tilsvarende anvendelse på sager, som Forbrugerombudsmanden ønsker at anlægge efter denne bestemmelse. Forbrugerombudsmanden kan udpeges som grupperepræsentant i et gruppesøgsmål, jf. kapitel 23 a i retsplejeloven.

Stk. 2. Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med §§ 18 og 23. Finanstilsynet kan i den forbindelse foretage inspektionsbesøg i filialer af forvaltere af alternative investeringsfonde.

§ 165. Finanstilsynet underretter Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en forvalter af alternative investeringsfondes kunder eller kunder i de alternative investeringsfonde, som forvalteren forvalter, kan have lidt tab, som følge af at forvalteren har overtrådt § 18, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 18, stk. 3.

Stk. 2. Forbrugerombudsmanden har uanset § 170 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 1.

§ 166. Finanstilsynet kan påbyde en forvalter af alternative investeringsfondes ledelse at lade udarbejde en redegørelse

for forvalterens økonomiske stilling og fremtidsudsigter. Forvalterens øverste ledelsesorgan, direktion, eksterne revisor og interne revisionschef skal ved underskrift på påbuddet over for Finanstilsynet bekræfte at være gjort bekendt med indholdet af henvendelsen.

Stk. 2. Redegørelsen skal

- 1) være vedlagt en udtalelse fra forvalterens eksterne revisor, medmindre redegørelsen som helhed er udarbejdet af denne,
- 2) forelægges forvalterens øverste ledelsesorgan til godkendelse og
- 3) indsendes i kopi til Finanstilsynet.

§ 167. Finanstilsynet kan påbyde en forvalter af alternative investeringsfonde inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis

- 1) forvalterens økonomiske stilling er således forringet, at de alternative investeringsfondenes eller investorer i alternative investeringsfondenes interesser er udsat for fare, eller
- 2) der er en ikke uvæsentlig risiko for, at forvalterens økonomiske stilling på grund af indre eller ydre forhold udvikler sig således, at forvalteren vil miste sin tilladelse.

Stk. 2. Er de påbudte foranstaltninger ikke foretaget inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage forvalterens tilladelse.

§ 168. Finanstilsynet kan påbyde en forvalter af alternative investeringsfonde at afsætte et medlem af direktionen i en forvalter inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 13, stk. 2 og 3, ikke kan bestride stillingen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af det øverste ledelsesorgan i en forvalter af alternative investeringsfonde

at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 13, stk. 2 og 3, ikke kan bestride hvervet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde en forvalter af alternative investeringsfonde at afsætte et medlem af direktionen, når der er rejst tiltale mod medlemmet af direktionen i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfældelse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 13, stk. 3, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af det øverste ledelsesorgan i en forvalter af alternative investeringsfonde at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 4. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 13, stk. 3, nr. 2-4, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 5. Påbud meddelt i henhold til stk. 1-3 kan af forvalteren og af den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at det pågældende medlem af ledelsen under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 6. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2, og stk. 3, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om

tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 7. Har forvalteren af alternative investeringsfonde ikke afsat medlemmet af direktionen inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage forvalterens tilladelse, jf. § 17, nr. 3. Finanstilsynet kan endvidere inddrage forvalterens tilladelse, jf. § 17, nr. 3, hvis et medlem af det øverste ledelsesorgan ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2 og 3.

§ 168 a. Finanstilsynet kan påbyde en depositar, der er meddelt tilladelse efter § 46, stk. 3, at afsætte et medlem af direktionen hos depositaren inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 13, stk. 2, ikke kan bestride stillingen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde et medlem af det øverste ledelsesorgan hos en depositar, der er meddelt tilladelse efter § 46, stk. 3, at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis denne efter § 13, stk. 2, ikke kan bestride hvervet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde en depositar, der er meddelt tilladelse efter § 46, stk. 3, at afsætte et medlem af direktionen, når der er rejst tiltale mod medlemmet af direktionen i en straffesag om overtrædelse af straffeloven, denne lov eller anden finansiel lovgivning, indtil straffesagen er afgjort, hvis domfæl-

delse vil indebære, at vedkommende ikke opfylder kravene i § 13, stk. 3, nr. 1. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Finanstilsynet kan under samme betingelser som i 1. pkt. påbyde et medlem af det øverste ledelsesorgan hos en depositar, der er meddelt tilladelse efter § 46, stk. 3, at nedlægge sit hverv. Finanstilsynet fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 4. Varigheden af påbud meddelt efter stk. 2 på baggrund af § 13, stk. 3, nr. 2-4, skal fremgå af påbuddet.

Stk. 5. Påbud meddelt i henhold til stk. 1-3 kan af depositaren og af den person, som påbuddet vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at påbuddet er meddelt den pågældende. Anmodningen har ikke opsættende virkning for påbuddet, men retten kan ved kendelse bestemme, at det pågældende medlem af ledelsen under sagens behandling kan opretholde sit hverv eller sin stilling. Finanstilsynet indbringer sagen for domstolene inden 4 uger efter modtagelse af anmodning herom. Sagen anlægges i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 6. Finanstilsynet kan af egen drift eller efter ansøgning tilbagekalde et påbud meddelt efter stk. 2 og stk. 3, 3. pkt. Afslår Finanstilsynet en ansøgning om tilbagekaldelse, kan ansøgeren forlange afslaget indbragt for domstolene. Anmodning herom skal indgives til Finanstilsynet, inden 4 uger efter at afslaget er meddelt den pågældende. Anmodning om domstolsprøvelse kan dog kun fremsættes, hvis påbuddet ikke er tidsbegrænset og der er forløbet mindst 5 år fra datoen for udstedelsen af påbuddet, eller mindst 2 år efter at Finanstilsynets afslag på tilbagekaldelse er stadfæstet ved dom.

Stk. 7. Har depositaren ikke afsat medlemmet af direktionen inden for den fastsatte frist, kan Finanstilsynet inddrage depositarens tilladelse, jf. § 46, stk. 7, nr. 3. Finanstilsynet kan endvidere inddrage depositarens tilladelse, jf. § 46, stk. 7, nr. 3, hvis et medlem af det øverste ledelsesorgan ikke efterkommer et påbud meddelt i medfør af stk. 2 og 3.

§ 169. Finanstilsynet kan selvstændigt eller i samarbejde med andre myndigheder foretage undersøgelser, der er egnet til at fremme gennemsigtigheden på det finansielle marked, og offentliggøre resultaterne af disse.

§ 170. Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Stk. 2. Samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, berettiger ikke de i stk. 1 nævnte personer til at videregive fortrolige oplysninger.

Stk. 3. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse på oplysninger i sager om:

- 1) God skik, jf. § 18 og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 18, stk. 3.
- 2) Afgørelser vedrørende forvaltere af alternative investeringsfondes administrative og regnskabsmæssige praksis, forretningsgange og kontrolprocedurer, jf. §§ 23-25 og 27.
- 3) Afholdelse af udgifter i forbindelse med udstedelse af andele i forvaltede alternative investeringsfonde gennem en værdipapircentral.

- 4) Oplysninger til investorerne i henhold til §§ 62-65 og regler udstedt i medfør af § 62, stk. 3, og § 66.
- 5) Offentliggørelse af den indre værdi pr. andel i de forvaltede alternative investeringsfonde, jf. §§ 30 og 36.
- 6) Aftale om placering af kunders porteføljemidler, jf. § 19.
- 7) Depositarens uafhængighed, jf. § 53.

Stk. 4. Stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, når hverken den enkelte forvalter eller dens kunder kan identificeres.

Stk. 5. Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en forvalter af alternative investeringsfonde er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og såfremt oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde forvalteren.

Stk. 6. Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en alternativ investeringsfond er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, herunder oplysninger om den forvalter, der forvaltede fonden, i det omfang oplysningerne vedrører fonden, og såfremt oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde fonden.

Stk. 7. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til:

- 1) Det Systemiske Risikoråd.
- 2) Andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen.
- 3) Vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn.

- 4) Administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet.
- 5) Folketingets Ombudsmand.
- 6) En parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog stk. 11.
- 7) Undersøgelseskommissioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog stk. 11.
- 8) Folketingets stående udvalg vedrørende en forvalter af alternative investeringsfondes generelle økonomiske forhold, for så vidt angår krisehåndtering af en forvalter af alternative investeringsfonde, når der træffes beslutning om, hvorvidt staten skal yde garanti eller stille midler til rådighed. Tilsvarende gælder i forbindelse med den parlamentariske kontrol i sager omfattet af 1. pkt.
- 9) Statsrevisorerne og Rigsrevisionen.
- 10) Interessenter, herunder myndigheder, involveret i forsøg på at redde en nødlidende forvalter af alternative investeringsfonde, når Finanstilsynet har modtaget mandat fra erhvervsministeren, og under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor.
- 11) Skifteretten, jf. dog stk. 11, andre myndigheder, der medvirker ved en forvalter af alternative investeringsfondes likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, og kurator, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af en forvalters regnskaber, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelse af deres opgaver.
- 12) Institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde.
- 13) Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, og Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for forvaltere af alternative investeringsfonde, under forudsætning af at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver, jf. dog stk. 11.
- 14) Sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver, under forudsætning af at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver, jf. dog stk. 11.
- 15) Danmarks Nationalbank, centralbanker i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitisk myndighed samt offentlige myndigheder, som overvåger betalingssystemerne i Danmark og andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver, herunder udførelse af pengepolitik, overvågning af betalings- og værdipapirhåndteringssystemer samt varetagelse af det finansielle systems stabilitet.

- 16) En institution, der forestår clearing af værdipapirer eller penge, såfremt det er nødvendigt for at sikre, at institutionen reagerer behørigt på misligholdelser eller potentielle misligholdelser på det marked, hvor institutionen er ansvarlig for clearingen.
- 17) Told- og skatteforvaltningen i sager omfattet af skattekontrolloven § 65, stk. 2.
- 18) Ministre med ansvar for den finansielle lovgivning i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i forbindelse med krisehåndtering af en forvalter af alternative investeringsfonde.
- 19) Undersøgelsesudvalg nedsat af Europa-Parlamentet i henhold til artikel 226 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.
- 20) Europa-Kommissionen, hvis der er tale om oplysninger nævnt i § 181, stk. 5. Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed og Det Europæiske Råd for Systemiske Risici samt organer etableret af disse myndigheder, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.
- 21) Finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der har ansvaret for tilsynet med forvaltere af alternative investeringsfonde, og organer, der medvirker ved forvalteres likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forvalteres regnskaber, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.
- 22) Organer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for forvaltere af alternative investeringsfonde, og myndigheder, der fører tilsyn med personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for forvaltere af alternative investeringsfonde, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver, jf. dog stk. 11.
- 23) Organer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for at påvise overtrædelser af selskabsretten, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver og videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog stk. 11.
- 24) Sagkyndige, som bistår myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for forvaltere af alternative investeringsfonde, og myndigheder, der fører tilsyn med personer, som er ansvarlige for den

lovpligtige revision af regnskaber for forvaltere af alternative investeringsfonde, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver, jf. dog stk. 11.

- 25) Finansielle tilsynsmyndigheder i tredjelande, der har ansvaret for tilsyn med forvaltere af alternative investeringsfonde, og organer, der medvirker ved forvalteres likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forvalteres regnskaber, jf. dog stk. 10 og 11.
- 26) Organer i tredjelande, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for forvaltere af alternative investeringsfonde, og myndigheder, der fører tilsyn med personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for forvaltere af alternative investeringsfonde, jf. dog stk. 10 og 11.
- 27) Organer i tredjelande, der er ansvarlige for at påvise overtrædelser af selskabsretten, under forudsætning af at videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. dog stk. 10 og 11.
- 28) Sagkyndige, som bistår myndigheder i tredjelande, der fører tilsyn med organer, der medvirker ved forvaltere af alternative investeringsfondes likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer, og myndigheder, der fører tilsyn med personer, som er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for forvaltere af alternative investeringsfonde, jf. dog stk. 10 og 11.

Stk. 8. Alle, der i henhold til stk. 5-7 modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

Stk. 9. Fortrolige oplysninger modtaget i medfør af stk. 7, nr. 20, 2. pkt., kan uanset tavshedspligten som nævnt i stk. 8 udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed og på den anden side Det Europæiske Råd for Systemiske Risici samt mellem organer etableret af disse myndigheder.

Stk. 10. Videregivelse efter stk. 7, nr. 25-28, kan alene ske

- 1) på baggrund af en international samarbejdsaftale,
- 2) under forudsætning af at modtagerne mindst er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og at de myndigheder, der modtager oplysninger, er underlagt en pligt til ikke at videregive oplysningerne, medmindre Finanstilsynet skriftligt har givet tilladelse til videregivelsen,
- 3) når modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver, og
- 4) når de i kapitel II i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og de i databeskyttelseslovens kapitel 3 nævnte betingelser er opfyldt.

Stk. 11. Videregivelse efter stk. 7, nr. 6, 7, 11, 13, 14 og 22-28, af fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på

det finansielle område, kan endvidere alene ske, såfremt de myndigheder, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og må udelukkende benyttes til det formål, som tilladelsen vedrører. Ved videregivelse af oplysninger efter stk. 7, nr. 14, 24 og 28, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til, med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

§ 171. Reaktionen givet i henhold til denne lovs § 156, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en forvalter af alternative investeringsfonde under tilsyn skal offentliggøres med angivelse af forvalterens navn, jf. dog stk. 4. Forvalteren skal offentliggøre oplysningerne på sin hjemmeside på et sted, hvor de naturligt hører hjemme, hurtigst muligt og senest 3 hverdage efter at den pågældende forvalter har modtaget underretning om reaktionen, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Samtidig med offentliggørelsen skal den pågældende forvalter indsætte et link, som giver direkte adgang til reaktionen, på forsiden af den pågældende forvalters hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en reaktion fra Finanstilsynet. Hvis den pågældende forvalter kommenterer reaktionen, skal dette ske i forlængelse af denne, og kommentarerne skal være klart adskilt fra reaktionen. Fjernelse af linket på forsiden og informationerne fra den pågældende forvalters hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som den pågældende forvalter anvender

for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling. Forvaltere af alternative investeringsfondes pligt til at offentliggøre på forvalterens hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Finanstilsynet skal offentliggøre oplysningerne på tilsynets hjemmeside. Reaktionen givet i henhold til § 156, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiell virksomhed, og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning skal offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af forvalterens navn, jf. dog stk. 4.

Stk. 2. Reaktionen givet i henhold til denne lovs § 156, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiell virksomhed, eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse til en virksomhed, der ikke er under tilsyn, skal offentliggøres med angivelse af virksomhedens navn, jf. dog stk. 4.

Stk. 3. Hvis en sag er overgivet til politimæssig efterforskning og der er faldet helt eller delvis fældende dom eller vedtaget bøde, skal der ske offentliggørelse af dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf, jf. dog stk. 4. Hvis dommen ikke er endelig, eller hvis den er anket eller påklaget, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Forvalterens offentliggørelse skal ske på den pågældende forvalters hjemmeside på et sted, hvor det naturligt hører hjemme, hurtigst muligt og senest 10 hverdage efter der er faldet dom eller vedtaget bøde, eller senest på tidspunktet for offentliggørelse påkrævet efter lov om kapitalmarkeder. Samtidig med offentliggørelsen skal den pågældende forvalter indsætte et link, som giver direkte adgang til dommen, bødevedtagelsen eller resuméet, på forsiden

af den pågældende forvalters hjemmeside på en synlig måde, og det skal af linket og en eventuel tilknyttet tekst tydeligt fremgå, at der er tale om en dom eller bødevedtagelse. Hvis den pågældende forvalter kommenterer dommen, bødevedtagelsen eller resumeet, skal dette ske i forlængelse heraf, og kommentarerne skal være klart adskilt fra dommen, bødevedtagelsen eller resumeet. Fjernelse af informationerne fra den pågældende forvalters hjemmeside skal finde sted efter samme principper, som den pågældende forvalter anvender for øvrige meddelelser, dog tidligst når linket og informationerne har ligget på hjemmesiden i 3 måneder, og tidligst efter førstkommande generalforsamling. Den pågældende forvalter skal give Finanstilsynet meddelelse om offentliggørelsen, herunder fremsende en kopi af dommen eller bødevedtagelsen. Finanstilsynet skal herefter offentliggøre dommen, bødevedtagelsen eller et resumé heraf på sin hjemmeside. Forvaltere af alternative investeringsfondes pligt til at offentliggøre på forvalterens hjemmeside gælder kun for juridiske personer. Offentliggørelse efter 1. og 2. pkt., som vedrører virksomheder, der ikke er under tilsyn, skal alene ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Stk. 4. Offentliggørelse efter stk. 1-3 kan dog ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for forvalteren eller den alternative investeringsfond eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger om kundeforhold eller oplysninger omfattet af bestemmelser i lov om offentlighed i forvaltningen om undtagelse af oplysninger om private forhold og drifts- eller forretningsforhold m.v. Offentliggørelsen må ikke in-

deholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra finansielle tilsynsmyndigheder i tredjelande, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Stk. 5. Hvis offentliggørelse er undladt i henhold til stk. 4, 1. pkt., skal der ske offentliggørelse efter stk. 1-3, når de hensyn, der nødvendiggjorde undladelser, ikke længere er gældende. Dette gælder dog kun i op til 2 år efter datoen for reaktionen.

Stk. 6. I sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 8. pkt., og stk. 2 og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den virksomhed eller forvalter, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Virksomheden eller forvalteren skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller endeligt tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.

§ 172. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af følgende bestemmelser:

- 1) God skik, jf. § 18, stk. 1. nr. 1, og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 18, stk. 3.
- 2) Depositarens uafhængighed, jf. § 53.
- 3) Aftale om placering af kunders porteføljemidler og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, jf. § 17.
- 4) Dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde omfattet af regler udstedt i medfør af § 5, stk. 7.

Stk. 2. Finanstilsynet skal endvidere orientere offentligheden om navnene på virksomheder eller personer, der undlader at søge tilladelse efter § 11 eller undlader at lade sig registrere efter § 9, stk. 1.

§ 172 a. Finanstilsynets ansatte må ikke videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en forvalter af alternative investeringsfonde eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af denne lov, regler udstedt i medfør heraf og bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 170, stk. 7.

Stk. 3. Alle, der i henhold til stk. 2 modtager personoplysninger, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

§ 172 b. Videregiver en forvalter af alternative investeringsfonde oplysninger om forvalteren eller alternative investeringsfonde, som forvalteren forvalter, og er oplysningerne kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis

- 1) oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende og
- 2) Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan skade forvalterens kunder eller investorerne i de forvaltede alternative investeringsfonde, de øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå andelen i de forvaltede alternative investeringsfonde eller aktier i forvalteren af alternative investeringsfonde handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Stk. 2. Berigtiger forvalteren ikke oplysningerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet meddelt efter stk. 1.

§ 173. Som part i forhold til Finanstilsynet anses alene den forvalter af alternative investeringsfonde eller den depositar omfattet af § 46, som en afgørelse, der er eller vil blive truffet af Finanstilsynet, retter sig mod, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. I nedennævnte tilfælde anses en anden end forvalteren tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:

- 1) Modervirksomheden til en forvalter af alternative investeringsfonde.
- 2) Virksomheder, med hvilke en forvalter har en særlig direkte eller indirekte forbindelse, og hvor tilsynet kan indhente oplysninger og foretage inspektionsbesøg, jf. § 161, stk. 4.
- 3) En fysisk eller juridisk person, som Finanstilsynet kræver oplysninger af til brug for Finanstilsynets virksomhed eller til afgørelse af, om denne er omfattet af bestemmelserne i denne lov, jf. § 161, stk. 5.

- 4) En person, som Finanstilsynet modtager oplysninger om i forbindelse med godkendelse i medfør af § 13, stk. 1-3.
- 5) Den påtænkte erhverver eller besidderen af en kvalificeret andel, når Finanstilsynet behandler sager om godkendelse af erhvervelse, jf. § 11, stk. 6.
- 6) Revisor i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, når Finanstilsynet påbyder denne at give oplysninger om forvalterens forhold.
- 7) En virksomhed, som ansøger om at blive registreret, jf. § 9, stk. 1, eller om tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 11.
- 8) Et medlem af en forvalter af alternative investeringsfondes ledelse eller en kapitalejer, når tilsynet nægter en forvalter af alternative investeringsfonde tilladelse eller inddrager denne helt eller delvis, jf. § 11, stk. 3, nr. 3 og 4, og § 17.
- 9) Virksomheder, som Finanstilsynet finder har snævre forbindelser til en forvalter af alternative investeringsfonde, når tilladelse nægtes efter § 11, stk. 3, nr. 7, eller inddrages efter § 17.
- 10) En alternativ investeringsfond, når Finanstilsynet træffer afgørelse i en sag vedrørende den forvalter, som forvalter den alternative investeringsfond, for så vidt angår forhold, der direkte vedrører fonden.
- 11) Den, der uden at være registreret eller have tilladelse forvalter alternative investeringsfonde.
- 12) Den, som overtræder lovens forbud mod i en virksomheds navn eller betegnelse af virksomheden at benytte ord, der er omfattet af forvaltere af alternative investeringsfondes eneret til navn, jf. § 5, stk. 2.

Stk. 3. Som part anses i øvrigt et medlem af det øverste ledelsesorgan eller af det centrale ledelsesorgan, en revisor, et medlem af direktionen eller andre ledende medarbejdere i en forvalter af alternative investeringsfonde, hvis Finanstilsynets afgørelse er rettet direkte mod den pågældende.

Stk. 4. Som part i forhold til Finanstilsynets afgørelser truffet som led i tilsynets kontrol af regnskaber aflagt efter reglerne i denne lovs kapitel 9 og de regler, der er udstedt i medfør af § 61, stk. 7, og § 131, anses i øvrigt enhver, som Finanstilsynet anser som part i sagen.

§ 174. Såfremt Finanstilsynet vurderer, at en forvalter af alternative investeringsfonde, som Danmark er værtsland for, ikke overholder de regler, som Danmark har ansvaret for at føre tilsyn med, herunder §§ 18, 19 eller 23, når de forvalter fonde, der er etableret i Danmark, eller markedsfører fonde i Danmark, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren at bringe det ulovlige forhold til ophør. Finanstilsynet underretter samtidig de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland herom.

Stk. 2. Såfremt en forvalter, som Danmark er værtsland for, ikke forsyner Finanstilsynet med de oplysninger, som Finanstilsynet har anmodet om i medfør af § 67, stk. 4, eller forvalteren ikke bringer et forhold til ophør efter et påbud udstedt i medfør af stk. 1, underretter Finanstilsynet de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland herom.

Stk. 3. Hvis en forvalter af alternative investeringsfonde, som Danmark er værtsland for, til trods for foranstaltninger, der er truffet af de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland efter Finanstilsynets underretning efter stk. 1 og 2, fortsat ikke udleverer de

oplysninger, som Finanstilsynet har anmodet om i henhold til § 67, stk. 4, eller forvalteren efter Finanstilsynets vurdering fortsætter med at overtræde de i Danmark gældende love eller administrative bestemmelser, kan Finanstilsynet efter at have givet de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland underretning herom træffe passende foranstaltninger for at forebygge eller sanktionere yderligere ulovligheder og om nødvendigt forhindre forvalteren i at foretage nye transaktioner i Danmark.

Stk. 4. Finanstilsynet kan endvidere påbyde forvalteren at ophøre med at forvalte alternative investeringsfonde i Danmark.

§ 175. Såfremt Finanstilsynet har grund til at antage, at en forvalter af alternative investeringsfonde, som Danmark er værtsland for, ikke overholder forpligtelser, der følger af regler, som en anden kompetent myndighed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, er ansvarlig for at føre tilsyn med, skal Finanstilsynet rette henvendelse til myndighederne i forvalterens hjemland. Finanstilsynet forelægger sagen for de ansvarlige myndigheder, med henblik på at myndigheden træffer passende foranstaltninger for at opklare, hvorvidt der foreligger en overtrædelse af reglerne udstedt i medfør af direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, og at myndigheden herefter kan træffe de fornødne foranstaltninger.

Stk. 2. Hvis en forvalter af alternative investeringsfonde, som Danmark er værtsland for, til trods for foranstaltninger, der er truffet af de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland efter Finanstilsynets underretning efter stk. 1,

fortsat agerer på en måde, der klart strider mod investorernes interesser i de alternative investeringsfonde, der markedsføres eller forvaltes i Danmark, den finansielle stabilitet eller integriteten af det finansielle marked i Danmark, kan Finanstilsynet efter at have underrettet de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland træffe alle fornødne foranstaltninger til at beskytte investorerne i de relevante alternative investeringsfonde, den finansielle stabilitet eller integriteten af de finansielle markeder i Danmark. Finanstilsynet har de samme beføjelser, hvis de foranstaltninger, som de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland har truffet, har vist sig utilstrækkelige eller myndighederne ikke handler inden for rimelig tid.

Stk. 3. Finanstilsynet kan i medfør af stk. 2 give den pågældende forvalter forbud mod at markedsføre andele i de relevante alternative investeringsfonde i Danmark.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse, hvis Finanstilsynet ikke kan tilslutte sig den tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, som en forvalter med hjemsted i et tredjeland har fået i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

§ 176. Såfremt Finanstilsynet modtager underretning fra en myndighed i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, om, at en forvalter ikke overholder lovgivningen i landet eller ikke udleverer fornødne oplysninger til myndigheden, skal Finanstilsynet træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at forvalteren overholder lovgivningen eller

udleverer oplysningerne. Endvidere kan Finanstilsynet indhente oplysninger fra tredjelande til brug for sagen.

Stk. 2. Finanstilsynet skal orientere de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland om de foranstaltninger, som Finanstilsynet træffer i henhold til stk. 1, 1. pkt.

Stk. 3. Såfremt Finanstilsynet modtager underretning fra en myndighed i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, om, at myndigheden har klare og påviselige grunde til at tro, at en forvalter, som Finanstilsynet fører tilsyn med, har tilsidesat reglerne i denne lov, skal Finanstilsynet træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt anmode om yderligere oplysninger fra de relevante tilsynsmyndigheder i tredjelande til brug for sagen.

§ 177. Såfremt Finanstilsynet vurderer, at en forvalter af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et tredjeland, som Danmark er reference-land for, ikke overholder sine forpligtelser i henhold til denne lov, bestemmelser udstedt i medfør af denne lov eller bestemmelser udstedt i et land inden for Den Europæiske Union i henhold til direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, skal Finanstilsynet give Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed meddelelse herom uden grundet ophold.

§ 178. Finanstilsynet kan videregive en kopi af de relevante samarbejdsaftaler, som Finanstilsynet har indgået i medfør af § 98, nr. 1, § 117, nr. 1, og § 128, stk. 2, nr. 1, til de finansielle tilsynsmyndigheder i andre lande inden for Den

Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som er værtslande for forvaltere med hjemland i Danmark.

Stk. 2. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med procedurerne i de gældende reguleringsmæssige tekniske standarder som omhandlet i artikel 35, stk. 14, artikel 37, stk. 17, eller artikel 40, stk. 14, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde videregive de oplysninger vedrørende en forvalter, som Finanstilsynet har modtaget fra de finansielle tilsynsmyndigheder i tredjelande som led i samarbejdsaftaler med disse tilsynsmyndigheder, til de kompetente tilsynsmyndigheder i den pågældende forvalters værtsland.

§ 179. Når systemisk vigtige finansielle institutioners stabilitet eller integriteten af markeder er truet af den måde, en eller flere forvaltere af alternative investeringsfonde agerer på, skal Finanstilsynet underrette de finansielle tilsynsmyndigheder i andre medlemslande i Den Europæiske Union herom. Finanstilsynet skal fremsende de fornødne oplysninger til myndighederne, med henblik på at de kan overvåge eller reagere på de konsekvenser, som forvalternes ageren kan medføre.

Stk. 2. Når Finanstilsynet videregiver oplysninger til en myndighed efter stk. 1, skal Finanstilsynet samtidig videregive oplysningerne til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed og Det Europæiske Råd for Systemiske Risici.

Stk. 3. Finanstilsynet skal fremsende sammenfattede oplysninger om aktiviteterne i forvalterne under deres ansvar til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed og Det Europæiske

Råd for Systemiske Risici i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Kapitel 25: Samarbejde med Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed og Finanstilsynets og andre kompetente myndigheders mulighed for at indbringe sager for Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed

§ 180. Finanstilsynet kan indbringe en sag for Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i følgende tilfælde:

- 1) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, om en betingelse i artikel 21, stk. 6, litra a, c, og e, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde er opfyldt ved markedsføring af en alternativ investeringsfond, som har en depositar, som er etableret i et tredjeland.
- 2) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, om der foreligger passende samarbejdsaftaler mellem de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland, der er fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og myndighederne i det tredjeland, hvor den alternative investeringsfond er etableret.
- 3) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, hvilket land der er forvalterens rette referenceland, når Finanstilsynet vurderer, at den kompetente myndigheds vurdering af forvalterens referenceland er i strid med direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfondes kriterier eller procedurer herfor.
- 4) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, hvilket land inden for Den Europæiske Union eller land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er rette referenceland i forbindelse med forvalterens skift af referenceland, inden for 2 år efter at forvalteren har fået en tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde.
- 5) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, hvorvidt forvalteren har en retlig repræsentant etableret i sit referenceland.
- 6) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, hvorvidt den retlige repræsentant faktisk er kontaktperson eller har de fornødne kompetencer og ressourcer til at påse, at forvalteren overholder kravene i love og regler udstedt i medfør heraf vedrørende de aktiviteter, som forvalteren søger om tilladelse til.
- 7) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, om Finanstilsynets eller de kompetente myndigheders effektive varetagelse af deres tilsynsopgaver hindres af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, som en forvalter fra et tredjeland, der har fået tilladelse til at markedsføre alternative investeringsfonde eller udøve forvaltningsvirksomhed, er underlagt, eller af begrænsninger i

- tilsynsmyndighedernes beføjelser i det pågældende tredjeland.
- 8) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, om der foreligger passende samarbejdsaftaler for hver alternativ investeringsfond, der er fra et tredjeland, og de kompetente myndigheder.
 - 9) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, om de tredjelande, hvori en alternativ investeringsfond er etableret, som forvalteren planlægger at markedsføre i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, er opført som ikkesamarbejdsvillige lande og territorier af Financial Action Task Force.
 - 10) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, om det tredjeland, hvori en forvalter har registreret hjemsted, er opført som et ikkesamarbejdsvilligt land og territorium af Financial Action Task Force.
 - 11) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, om en forvalter kan undlade at overholde en del af den lovgivning, der gennemfører direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.
 - 12) Hvis indholdet af en samarbejdsaftale, som Finanstilsynet modtager fra andre finansielle tilsynsmyndigheder inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ikke opfylder kravene i den gældende reguleringsmæssige tekniske standard fastsat i henhold til direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.
 - 13) Hvis Finanstilsynet er uenig i en foranstaltning, som en anden kompetent myndighed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har truffet i medfør af artikel 45, stk. 4-9, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.
 - 14) Hvis Finanstilsynet mener, at en forvalter, som har fået Danmark som referenceland og har fået tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, ikke burde have fået tilladelse, herunder hvis Finanstilsynet mener, at den kompetente myndigheds vurdering af, om betingelserne i artikel 40, stk. 2, litra a og b, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde er opfyldt, er forkert.
 - 15) Hvis Finanstilsynet er uenig i en afgørelse, som en anden kompetent myndighed har truffet, hvorved en forvalter har fået tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde af den pågældende myndighed.
 - 16) Hvis en kompetent myndighed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, afviser en anmodning om udveksling af oplysninger i henhold til artikel 35, stk. 15, artikel 37, stk. 19, og artikel 40, stk. 15, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.
 - 17) Hvis en af de kompetente myndigheder for en alternativ investeringsfond fra et land inden for Den

- Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ikke inden for en rimelig frist indgår en samarbejdsaftale som krævet i henhold til denne lov, og hvis Danmark er forvalterens referenceland.
- 18) Hvis Finanstilsynet er uenig i en anden kompetent myndigheds vurdering af, om der foreligger passende samarbejdsaftaler mellem de kompetente myndigheder i forvalterens referenceland, de kompetente myndigheder i de berørte alternative investeringsfondes hjemland, der er fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og myndighederne i det tredjeland, hvor forvalteren har registreret hjemsted.
- 19) Hvis der er uoverensstemmelse mellem Finanstilsynet og finansielle tilsynsmyndigheder i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, om en vurdering, handling eller undladelse på områder, hvor direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde kræver samarbejde mellem tilsynsmyndighederne.
- Stk. 2.* I medfør af bestemmelser herom i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde kan en kompetent myndighed fra et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, indbringe en sag for Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i følgende tilfælde:
- 1) Hvis den kompetente myndighed er uenig i Finanstilsynets vurdering af, om en betingelse i § 49, nr. 1, 2, 4 eller 7, er opfyldt ved markedsføring af en alternativ investeringsfond, som har en depositar, som er etableret i et tredjeland.
 - 2) Hvis den kompetente myndighed er uenig i Finanstilsynets vurdering af, om der foreligger passende samarbejdsaftaler mellem Finanstilsynet og myndighederne i det tredjeland, hvor den alternative investeringsfond er etableret, når Finanstilsynet er forvalterens hjemland.
 - 3) Hvis den kompetente myndighed er uenig i Finanstilsynets vurdering af, hvilket land der er forvalterens rette referenceland, som følge af at den kompetente myndighed vurderer, at Finanstilsynets vurdering af forvalterens referenceland er i strid med direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfondes kriterier eller procedurer herfor.
 - 4) Hvis den kompetente myndighed er uenig i Finanstilsynets vurdering af, hvilket land inden for Den Europæiske Union eller land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er rette referenceland i forbindelse med forvalterens skift af referenceland, inden for 2 år efter at forvalteren har fået en tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 121.
 - 5) Hvis den kompetente myndighed er uenig i Finanstilsynets vurdering af, om forvalteren har en retlig repræsentant etableret i Danmark, jf. § 118, stk. 1 og 2.
 - 6) Hvis den kompetente myndighed er uenig i Finanstilsynets vurdering af, om den retlige repræsentant faktisk er kontaktperson eller har de fornødne kompetencer og ressourcer til

- at påse, at forvalteren overholder kravene i love og regler udstedt i medfør heraf vedrørende de aktiviteter, som forvalteren søger om tilladelse til, jf. § 118, stk. 2 og 4.
- 7) Hvis den kompetente myndighed er uenig i Finanstilsynets vurdering af, om Finanstilsynets eller den kompetente myndigheds effektive varetagelse af sine tilsynsopgaver hindres af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, som en forvalter fra et tredjeland, der har fået tilladelse til at markedsføre alternative investeringsfonde eller udøve forvaltningsvirksomhed, er underlagt, eller af begrænsninger i tilsynsmyndighedernes beføjelser i det pågældende tredjeland, jf. § 117, nr. 4.
- 8) Hvis den kompetente myndighed er uenig i Finanstilsynets vurdering af, om der foreligger passende samarbejdsaftaler for hver alternativ investeringsfond, der er fra et tredjeland, jf. § 96, stk. 1, nr. 2, § 98, nr. 1, § 109, nr. 3, § 117, nr. 1, og § 130, stk. 3.
- 9) Hvis den kompetente myndighed er uenig i Finanstilsynets vurdering af, om de tredjelands, hvori en alternativ investeringsfond er etableret, som forvalteren planlægger at markedsføre i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, er opført som ikkesamarbejdsvillige lande og territorier af Financial Action Task Force, jf. § 98, nr. 2, § 109, nr. 4, § 117, nr. 2, og § 130, stk. 4.
- 10) Hvis den kompetente myndighed er uenig i Finanstilsynets vurdering af, om det tredjeland, hvori en forvalter har registreret hjemsted, er opført som et ikkesamarbejdsvilligt land og territorium af Financial Action Task Force.
- 11) Hvis den kompetente myndighed er uenig i Finanstilsynets vurdering af, om en forvalter kan undlade at overholde en del af den lovgivning, der gennemfører direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, jf. § 120.
- 12) Hvis den kompetente myndighed ikke mener, at indholdet af en samarbejdsaftale, som myndigheden modtager fra Finanstilsynet, opfylder kravene i den gældende reguleringsmæssige tekniske standard fastsat efter § 178, stk. 2.
- 13) Hvis den kompetente myndighed er uenig i en foranstaltning, som Finanstilsynet har truffet i medfør af §§ 174-176.
- 14) Hvis den kompetente myndighed mener, at en forvalter, som har fået Danmark som referenceland og har fået tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, ikke burde have fået tilladelse, herunder hvis den kompetente myndighed mener, at Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i § 117, nr. 1, 2 og 4, § 118, stk. 1-3, og § 119 er opfyldt, er forkert.
- 15) Hvis der er uenighed om den afgørelse, som Finanstilsynet har truffet i medfør af § 11, stk. 2, jf. § 116.
- 16) Hvis Finanstilsynet afviser en anmodning om udveksling af oplysninger.
- 17) Hvis Finanstilsynet ikke inden for en rimelig frist indgår en samarbejdsaftale i henhold til direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.
- 18) Hvis de kompetente myndigheder i et land inden for Den Europæiske

Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, er uenige i Finanstilsynets vurdering af, om der foreligger passende samarbejdsaftaler mellem Finanstilsynet, de kompetente myndigheder i de berørte alternative investeringsfondes hjemlande og tilsynsmyndighederne i det land, hvor forvalteren har sit registrerede hjemsted, jf. § 117, nr. 1.

- 19) Hvis der er uoverensstemmelser mellem de kompetente myndigheder og Finanstilsynet om en vurdering, handling eller undladelse på områder, hvor direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde kræver samarbejde mellem tilsynsmyndighederne.

§ 181. Finanstilsynet skal uden unødigt ophold underrette Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed om resultatet af den første tilladelsesprocedure for forvaltere med registreret hjemsted i et tredjeland, og om enhver ændring i disse forvalteres tilladelser, herunder inddragelser heraf. Finanstilsynet skal informere Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed om de ansøgninger om tilladelse fra forvaltere med registreret hjemsted i tredje lande, som Finanstilsynet har afslået, herunder skal Finanstilsynet give oplysninger om forvalteren og om årsagerne til afslaget.

Stk. 2. Finanstilsynet skal kvartalsvis underrette Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed om, hvilke øvrige tilladelser til at forvalte alternative investeringsfonde der er meddelt eller trukket tilbage efter denne lov.

Stk. 3. Finanstilsynet skal kvartalsvis til Den Europæiske Værdipapir- og Markeds-

tilsynsmyndighed fremsende oplysninger om de forvaltere af alternative investeringsfonde, der er undergivet Finanstilsynets tilsyn, og som forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde, der er hjemmehørende i et andet land, og om forvaltere med hjemsted i et tredjelands markedsføring af fonde i Danmark i henhold til § 130. Finanstilsynet skal fremsende de oplysninger, der er nødvendige, for at Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed kan vurdere, om ordningen med forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, grænseoverskridende markedsføring og forvaltning af alternative investeringsfonde fungerer. Finanstilsynet skal fremsende disse oplysninger til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, indtil Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed afgiver en udtalelse i henhold til artikel 67, stk. 1, litra a, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.

Stk. 4. Finanstilsynet skal årligt fremsende de i stk. 5 nævnte oplysninger til Europa-Kommissionen om de forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde, som er under Finanstilsynets tilsyn. Finanstilsynet skal endvidere oplyse til Europa-Kommissionen, hvilken dato markedsføringspasset er gennemført og i givet faldt anvendt i Danmark.

Stk. 5. De i stk. 4 nævnte oplysninger omfatter oplysninger om,

- 1) hvor de pågældende forvaltere har registreret hjemsted,

- 2) de alternative investeringsfonde fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som forvaltes eller markedsføres af forvalterne,
- 3) de alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som forvaltes af en forvalter fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, men som ikke markedsføres i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,
- 4) identifikation af de alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som forvaltes af en forvalter fra et land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som markedsføres i Danmark,
- 5) hvilket juridisk grundlag forvalterne udøver deres aktiviteter i henhold til, og
- 6) forhold, der er relevante for at forstå, hvordan forvalternes forvaltning og markedsføring af alternative investeringsfonde i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, fungerer i praksis.

Stk. 6. Finanstilsynet skal kvartalsvis fremsende oplysninger til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed om de forvaltere af alternative investeringsfonde, der er undergivet Finanstilsynets tilsyn, og som forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde, der er hjemmehørende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har

indgået aftale med på det finansielle område, eller i et tredjeland. Finanstilsynet skal fremsende disse oplysninger til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, indtil Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed afgiver en udtalelse i henhold til artikel 68, stk. 1, litra a, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.

§ 181. Finanstilsynet skal uden unødigt ophold underrette Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed om resultatet af den første tilladelsesprocedure for forvaltere med registreret hjemsted i et tredjeland, og om enhver ændring i disse forvalteres tilladelser, herunder inddragelser heraf. Finanstilsynet skal informere Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed om de ansøgninger om tilladelse fra forvaltere med registreret hjemsted i tredjelandslande, som Finanstilsynet har afslået, herunder skal Finanstilsynet give oplysninger om forvalteren og om årsagerne til afslaget.

Stk. 2. Finanstilsynet skal kvartalsvis underrette Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed om, hvilke øvrige tilladelser til at forvalte alternative investeringsfonde der er meddelt eller trukket tilbage efter denne lov.

Stk. 3. Finanstilsynet skal kvartalsvis til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed fremsende oplysninger om de forvaltere af alternative investeringsfonde, der er undergivet Finanstilsynets tilsyn, og som forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde, der er hjemmehørende i et andet land, og om forvaltere med hjemsted i et tredjeland markedsføring af fonde i Danmark i henhold til § 130. Finanstilsynet skal fremsende de oplysninger, der er nødvendige,

for at Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed kan vurdere, om ordningen med forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle områdes, grænseoverskridende markedsføring og forvaltning af alternative investeringsfonde fungerer. Finanstilsynet skal fremsende disse oplysninger til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, indtil Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed afgiver en udtalelse i henhold til artikel 67, stk. 1, litra a, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.

Stk. 4. Finanstilsynet skal årligt fremsende de i stk. 5 nævnte oplysninger til Europa-Kommissionen om de forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde, som er under Finanstilsynets tilsyn. Finanstilsynet skal endvidere oplyse til Europa-Kommissionen, hvilken dato markedsføringspasset er gennemført og i givet faldt anvendt i Danmark.

Stk. 5. De i stk. 4 nævnte oplysninger omfatter oplysninger om,

- 1) hvor de pågældende forvaltere har registreret hjemsted,
- 2) de alternative investeringsfonde fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som forvaltes eller markedsføres af forvalterne,
- 3) de alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som forvaltes af en forvalter fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som

Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, men som ikke markedsføres i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,

- 4) identifikation af de alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som forvaltes af en forvalter fra et land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som markedsføres i Danmark,
- 5) hvilket juridisk grundlag forvalterne udøver deres aktiviteter i henhold til, og
- 6) forhold, der er relevante for at forstå, hvordan forvalternes forvaltning og markedsføring af alternative investeringsfonde i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, fungerer i praksis.

Stk. 6. Finanstilsynet skal kvartalsvis fremsende oplysninger til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed om de forvaltere af alternative investeringsfonde, der er undergivet Finanstilsynets tilsyn, og som forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde, der er hjemmehørende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller i et tredjeland. Finanstilsynet skal fremsende disse oplysninger til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, indtil Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed afgiver en udtalelse i henhold til artikel 68, stk. 1, litra a, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.

§ 182. Hvis Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i overensstemmelse med reglerne i artikel 47 i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde fremsætter en anmodning herom, kan Finanstilsynet

- 1) forbyde markedsføring i Danmark af andele i alternative investeringsfonde, der er fra et tredjeland,
- 2) forbyde markedsføring i Danmark af andele i alternative investeringsfonde, der forvaltes af en forvalter med registreret hjemsted i et tredjeland,
- 3) pålægge forvaltere med registreret hjemsted i et tredjeland restriktioner, for så vidt angår disses forvaltning af en alternativ investeringsfond, i tilfælde af en for høj grænseoverskridende risikokoncentration på et konkret marked og
- 4) pålægge forvaltere med registreret hjemsted i et tredjeland restriktioner, for så vidt angår disses forvaltning af alternative investeringsfonde, såfremt fondenes aktiviteter potentielt udgør en vigtig kilde til modpartsrisiko for et kreditinstitut eller andre systemisk relevante institutioner.

Stk. 2. Finanstilsynet kan anmode Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed om at genoverveje sine afgørelser efter artikel 47 i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.

Frister

§ 183. De frister, der er fastsat i eller i henhold til denne lov, begynder at løbe fra og med dagen efter den dag, hvor den begivenhed, som udløser fristen, finder sted. Dette gælder ved beregning af både dags-, uge-, måneds- og årsfrister.

Stk. 2. Er fristen angivet i uger, udløber fristen, jf. stk. 1, på ugedagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Stk. 3. Er fristen angivet i måneder, udløber fristen, jf. stk. 1, på månedsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted. Hvis den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted, er den sidste dag i en måned, eller hvis fristen udløber på en månedsdato, som ikke findes, udløber fristen altid på den sidste dag i måneden uanset dens længde.

Stk. 4. Er fristen angivet i år, udløber fristen, jf. stk. 1, på årsdagen for den dag, hvor den begivenhed, som udløste fristen, fandt sted.

Stk. 5. Udløber en frist i en weekend, på en helligdag, grundlovsdag, juleaftensdag eller nytårsaftensdag, udstrækkes fristen til den førstkommande hverdag.

Kapitel 26: Afgifter og obligatorisk digitalisering

§ 184. Forvaltere af alternative investeringsfonde med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde efter § 11, forvaltere med Danmark som referenceland, der har fået tilladelse efter § 11, jf. § 111, stk. 2, forvaltere fra et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der markedsfører en eller flere alternative investeringsfonde i Danmark eller forvalter en eller flere alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, samt forvaltere fra et tredjeland, som har fået tilladelse efter § 130, stk. 1, betaler afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes efter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

§ 185. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Finanstilsynet og til og fra Erhvervsstyrelsen om forhold, som er omfattet af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign.

§ 186. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

§ 187. Hvor det i denne lov eller i regler udstedt i medfør af denne lov er krævet, at et dokument, som er udstedt af andre end Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

AFSNIT X: STRAFFE-, IKRAFTTRÆDELSSES- OG OVERGANGSBESTEMMELSER M.V.

Kapitel 27: Delegations- og klagebestemmelser

§ 188. Henlægger erhvervsministeren sine beføjelser efter loven til Finanstilsynet, kan ministeren fastsætte regler om

klageadgangen, herunder at klager ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 189. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankennævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Kapitel 28: Straffebestemmelser

§ 190. Overtrædelse af § 4, stk. 2, 1. pkt., § 5, stk. 1-3, stk. 4, 1. pkt., § 6, stk. 1, § 8, stk. 1 og 4, § 9, stk. 1-3, § 10, stk. 1, § 11, stk. 1, § 13, stk. 5, § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 4, 1. og 3. pkt., og stk. 5 og 7, § 18, stk. 1 og 2, §§ 19 og 19 a, § 19 b, stk. 1, § 23, stk. 1-5, § 24, stk. 1-6, § 25, stk. 1-3, § 26, § 27, stk. 1 og 2, §§ 29 og 30, § 31, stk. 3 og 4, § 32, stk. 1, § 33, § 34, stk. 1, § 36, stk. 1 og 2, §§ 38-41, § 42, stk. 2, §§ 43 og 45, § 46, stk. 6, jf. § 13, stk. 3, §§ 50-53, § 54, stk. 1, 4 og 5, § 59, § 61, stk. 1-5, § 62, stk. 1 og 2, §§ 64 og 65, § 67, stk. 1-5, § 68, stk. 1-3, §§ 72-74, § 75, stk. 1, § 77, § 79, stk. 1, § 81, § 86, stk. 1, § 88, stk. 1, § 93, stk. 1, § 95, § 96, stk. 1, §§ 98 og 99, § 101, stk. 1, § 106, stk. 1, § 108, stk. 1, § 109, nr. 2, 2. pkt., § 111, § 118, stk. 1 og 4, § 121, stk. 1-3, § 123, stk. 1, § 127, § 128, stk. 1 og 10, § 129, stk. 1, § 134, stk. 6, 1. og 2. pkt., § 135, stk. 1-3, § 136, stk. 4, § 137, stk. 5, § 138, § 139, stk. 2, 1. pkt., § 141, stk. 1-5, § 146, stk. 1, 3. pkt., § 149, stk. 1, 2. pkt., og §§ 154 a-154 c samt artikel 2, stk. 6, 3.-5. pkt., artikel 4, stk. 3 og 5, artikel 51, stk. 1, 1. pkt., artikel 52, artikel 53, stk. 1, stk. 2, 1. og 3.-6. pkt., og stk. 3-5, artikel 54, artikel 90, stk. 2, 3.

pkt., og stk. 3, artikel 91, artikel 98, stk. 6 og 7, artikel 100, stk. 2, 2. pkt., og stk. 4 og 5, artikel 103, artikel 104, stk. 4-7, artikel 106, stk. 4, artikel 107, stk. 4, og artikel 109, stk. 1, i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 231/2013 af 19. december 2012 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår undtagelser, generelle vilkår for drift, depositarer, gearing, gennemsigtighed og tilsyn og artikel 4, artikel 5, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 3, artikel 6, stk. 1, artikel 7, artikel 8, stk. 1, 2. pkt., artikel 9, stk. 1, 3 og 4, artikel 10, artikel 11, stk. 1, artikel 12, stk. 1 og 2, artikel 13, stk. 1 og 2, og artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde og artikel 4, artikel 5, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2 og 3, artikel 6, stk. 1, artikel 7, artikel 8, stk. 1, 2. pkt., artikel 9, stk. 1, 3 og 4, artikel 10, stk. 1, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 1-3, artikel 14, stk. 1 og 2, og artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Stk. 2. Overtrædelse af § 15, stk. 4, § 20, stk. 1-8, § 21, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3-5, § 22, stk. 1-3, § 22 a, stk. 1, § 27 a, stk. 1, § 27 b, stk. 1, § 27 c, stk. 1, § 28, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, § 28 a, § 136 a, stk. 3, 5 og 6, § 163, stk. 3, 5 og 6, og § 171, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt., og artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede in-

vesteringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) samt artikel 4, stk. 1, artikel 6, artikel 7, stk. 1-4, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 11, stk. 1-3, artikel 12-14, artikel 15, stk. 1-5, artikel 16, stk. 1-4 og 6, artikel 17, stk. 1-6, 8 og 9, artikel 18, stk. 1, artikel 19-21 og 23, artikel 24, stk. 1, artikel 25, stk. 1, artikel 26 og 27, artikel 28, stk. 1-5, artikel 29, stk. 1-5 og 7, artikel 30, stk. 3, artikel 31, stk. 3 og 4, artikel 32, stk. 3 og 4, artikel 33, artikel 34, stk. 1 og 3, artikel 35, stk. 1, artikel 36, artikel 37, stk. 1-3, og artikel 44, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, straffes med bøde.

Stk. 3. Er højere straf ikke forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at give Finanstilsynet oplysninger efter § 161, stk. 1, eller berigtige oplysninger efter § 161, stk. 2.

Stk. 4. Med bøde straffes en forvalter af alternative investeringsfonde, der ikke efterkommer et påbud eller forbud, der er givet i medfør af § 4, stk. 2, 2. pkt., § 34, stk. 2, § 69, stk. 4, § 79, stk. 2 og 3, § 86, stk. 2 og 3, § 93, stk. 2 og 3, § 101, stk. 2 og 3, § 106, stk. 2 og 3, § 122, stk. 1, § 126, stk. 9 og 10, § 128, stk. 11 og 12, § 164, stk. 2, 1. pkt., § 167, § 174, stk. 4, og § 175, stk. 3. Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, som er givet i medfør af § 163, stk. 1, 1. pkt., § 168, stk. 2 og stk. 3, 3. pkt., og § 168 a, stk. 2 og stk. 3, 3. pkt. Med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud, en begrænsning eller en restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Stk. 5. I forskrifter udstedt i medfør af § 3, stk. 8, § 5, stk. 7 og 10, § 5 a, stk. 2, § 6, stk. 5 og 6, § 9, stk. 4, § 10, stk. 3, § 11, stk. 7, § 16, stk. 8-10, § 18, stk. 3, § 19 b, stk. 2, § 20, stk. 10 og 11, § 22, stk. 4, § 23, stk. 6, § 24, stk. 7, § 25, stk. 4, § 26, § 27, stk. 3, § 32, stk. 3, §§ 37, 44 og 60, § 61, stk. 7, § 62, stk. 3, § 66, § 67, stk. 6, § 68, stk. 4, § 69, stk. 8, §§ 80 og 87, § 88, stk. 2, § 94, § 96, stk. 2, § 107, § 108, stk. 2, § 110, § 119, stk. 3, § 120, stk. 5, § 123, stk. 2, § 126, stk. 12, § 128, stk. 14, § 129, stk. 2, § 130, stk. 5, § 131, stk. 6, § 132, § 136 a, stk. 8, § 148, stk. 5, § 152, stk. 4, § 160, stk. 5, § 162, § 185, stk. 2, § 187, stk. 2, og § 188 kan der fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf af bøde ved overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet fører tilsyn med.

Stk. 7. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 8. Undlader et medlem af ledelsen af en forvalter af alternative investeringsfonde at træffe nødvendige foranstaltninger i tilfælde af tab eller nærliggende fare for tab af væsentlig størrelse, straffes vedkommende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 9. Personer, der er knyttet til en forvalter af alternative investeringsfonde, og som giver urigtige eller vildledende oplysninger om forhold vedrørende forvalteren til offentlige myndigheder, til offentligheden, til noget selskabsorgan eller til investorer i forvalteren eller i en alternativ investeringsfond, som forvalteren forvalter, el-

ler som gør sig skyldig i grov eller oftere gentaget forsømmelse eller skødesløshed, der kan medføre tab for forvalteren eller investorerne i en alternativ investeringsfond, som forvalteren forvalter, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 10. Forældelsesfristen for strafansvar for overtrædelse af lovens bestemmelser eller regler udstedt i medfør af loven er 5 år.

§ 191. Undlader en forvalter af en alternativ investeringsfond i rette tid at efterkomme de pligter over for Finanstilsynet, der efter § 5, stk. 1, § 10, stk. 1, § 11, stk. 1, § 61, stk. 2, nr. 2, § 67, stk. 1-5, § 68, stk. 1-3, og § 73, stk. 1, nr. 3, og stk. 6, påhviler forvalteren, eller undlader en depositar i rette tid at efterkomme de pligter over for Finanstilsynet, der påhviler depositaren efter § 59, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.

Stk. 2. Undlader en fysisk eller juridisk person at opfylde de pligter, som følger af § 161, stk. 4 og 5, kan Finanstilsynet som tvangsmiddel pålægge den fysiske eller juridiske person eller de for den juridiske person ansvarlige personer daglige eller ugentlige bøder.

Stk. 3. Undlader en forvalter af alternative investeringsfonde at efterkomme et påbud meddelt i medfør af § 168, stk. 1, og stk. 3, 1. pkt., kan Finanstilsynet pålægge medlemmerne af forvalterens øverste ledelsesorgan daglige eller ugentlige tvangsbøder. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse, hvis en depositar, der er meddelt tilladelse efter § 46, stk. 3, undlader at efterkomme et påbud meddelt efter § 168 a, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt.

Stk. 4. Såfremt en forvalter af alternative investeringsfonde, der har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, ikke opfylder sine forpligtelser efter bestemmelser, som er fastsat i medfør af § 131, kan Finanstilsynet give den pågældende forvalter påbud om ændring af forholdet, herunder påbud om offentliggørelse af ændrede eller supplerende oplysninger. Skønnes det hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet selv offentliggøre de pågældende oplysninger, offentliggøre påbuddet eller suspendere eller slette de berørte værdipapirer fra handel på et reguleret marked.

Stk. 5. En forvalter af en alternativ investeringsfond, der ikke efterlever et påbud fra Finanstilsynet eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet i forhold til tilsynets opgaver efter stk. 4, straffes med bøde, for så vidt højere straf ikke er forskyldt efter anden lovgivning.

Stk. 6. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse på Finanstilsynet ved tilsynets kontrol efter § 155, stk. 1, 2. pkt.

Stk. 7. I forskrifter udstedt i medfør af loven, der fastsætter pligter for forvaltere af alternative investeringsfonde eller andre fysiske eller juridiske personer omfattet af loven, kan der fastsættes bestemmelser om, at Finanstilsynet som tvangsmiddel kan pålægge daglige eller ugentlige bøder.

Kapitel 29: Ikrafttræden, overgangsbestemmelser, ændringer i anden lovgivning og territorial gyldighed

Ikrafttræden

§ 192. Loven træder i kraft den 22. juli 2013, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 28 og § 197, nr. 5, træder i kraft den 22. juli 2014.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af §§ 97-108 og 111-129, § 181, stk. 6, og § 197, nr. 8.

Stk. 4. § 20 finder anvendelse på forvaltere af alternative investeringsfondes aftaler, der indgås, forlænges eller fornyes efter lovens ikrafttræden.

Stk. 5. §§ 21 og 22 har først virkning for den enkelte forvalter af alternative investeringsfonde fra den førstkommande generalforsamling eller tilsvarende, der finder sted efter lovens ikrafttræden.

Overgangsbestemmelser

§ 193. Virksomheder, der driver virksomhed den 22. juli 2013, og som bliver omfattet af denne lovs bestemmelser om forvaltere af alternative investeringsfonde, kan fortsætte deres virksomhed indtil den 22. juli 2014. Sådanne virksomheder skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at indrette deres virksomhed, så den er i overensstemmelse med denne lovs regler om forvaltere af alternative investeringsfonde, og indsende en ansøgning om tilladelse eller lade sig registrere inden den 22. juli 2014. Virksomheden kan herefter fortsætte sin virksomhed her i landet uden tilladelse, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse om ansøgningen.

Stk. 2. For virksomheder, der driver virksomhed den 22. juli 2013, og som bliver omfattet af denne lovs bestemmelser om forvaltere af alternative investeringsfonde, finder § 11, stk. 3, nr. 2, jf. § 13, ikke anvendelse ved ansøgning om tilladelse.

§ 194. Lovens kapitel 13 og 14 finder ikke anvendelse på markedsføring af

andele i alternative investeringsfonde, der er omfattet af et aktuelt udbud til offentligheden i et prospekt, der er offentliggjort i overensstemmelse med regler, der gennemfører direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, inden den 22. juli 2013, så længe prospektet er gældende.

§ 195. Virksomheder, der inden den 22. juli 2013 forvalter alternative investeringsfonde af den lukkede type, kan fortsætte med at forvalte disse alternative investeringsfonde uden at erhverve tilladelse efter denne lov, hvis disse alternative investeringsfonde ikke foretager yderligere investeringer efter den 22. juli 2013.

§ 196. Virksomheder, der forvalter alternative investeringsfonde af den lukkede type, hvor tegningsperioden for investorerne er udløbet inden den 22. juli 2013, og som er oprettet med udløb senest den 22. juli 2016, kan fortsætte med at forvalte disse alternative investeringsfonde uden at indgive ansøgning om tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde og uden at efterkomme reglerne i denne lov med undtagelse af reglerne i kapitel 9 og, hvor det er relevant, kapitel 12.

Ændringer i anden lovgivning

§ 197. I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 705 af 25. juni 2012, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 512 af 17. juni 2008, § 2 i lov nr. 557 af 18. juni 2012 og § 1 i lov nr. 1287 af 19. december 2012 og senest ved § 3 i lov nr. 378 af 17. april 2013, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel ændres », Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/76/EF af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF for så vidt angår kapitalkrav vedrørende handelsbeholdningen og gensecuritisationer og tilsyn med aflønningspolitikker (CRD III), EU-Tidende 2010, nr. L 329, side 3« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/76/EF af 24. november 2010 om ændring af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF for så vidt angår kapitalkrav vedrørende handelsbeholdningen og gensecuritisationer og tilsyn med aflønningspolitikker (CRD III), EU-Tidende 2010, nr. L 329, side 3, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1«.

2. Efter § 10 indsættes:

»§ 10 a. Et investeringsforvaltnings-selskab kan udover de aktiviteter, som selskabet kan udføre efter denne lov, forvalte en eller flere alternative investeringsfonde, såfremt selskabet har tilladelse hertil i medfør af § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.«

3. I § 77 c, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »stk. 1«: »eller § 21, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.«

4. I § 360, stk. 2, ændres »§ 361, stk. 1, nr. 20« til: »§ 361, stk. 1, nr. 19«.

5. Ophævet.

6. § 361, stk. 1, nr. 22, der bliver 21, ophæves.

Nr. 23-32 bliver herefter nr. 21-30.

7. § 361, stk. 1, nr. 31 og 32, som bliver nr. 29 og 30, ophæves, og i stedet indsættes:

»1. Centrale modparter med tilladelse, jf. artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2012/648 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen), jf. § 83, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., betaler årligt 387.250 kr.

2. Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, der er meddelt tilladelse til at forvalte danske alternative investeringsfonde, betaler årligt 20.000 kr.

3. Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde, som er meddelt tilladelse til at markedsføre en udenlandsk alternativ investeringsfond i Danmark, betaler årligt 2.000 kr. pr. alternativ investeringsfond plus 2.000 kr. pr. afdeling.

4. Godkendte udenlandske clearingcentraler, jf. § 8 a i lov om værdipapirhandel m.v., betaler årligt 68.150 kr.«

8. Ophævet.

9. § 362, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Investeringsforvaltningsselskaber betaler årligt 10,5 promille af deres omkostninger til løn, provision og tantieme. Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i Danmark, der er meddelt tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, betaler årligt 10,5 promille af deres om-

kostninger til løn, provision og tantieme. Der pålægges altid en minimumsafgift på 20.000 kr.«

10. § 362, stk. 4, ophæves.

11. § 367 affattes således:

»§ 367. Danske UCITS og forvaltere af alternative investeringsfonde med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde betaler årligt 4,4 pct. af differencen mellem Finanstilsynets udgifter og afgiften betalt efter §§ 361 og 362.

Stk. 2. Afgiften fordeles mellem virksomhederne med 10.000 kr. pr. danske UCITS og med 10.000 kr. pr. alternativ investeringsfond, der forvaltes eller markedsføres af en forvalter, der har tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 184 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Endvidere skal danske UCITS betale 3.000 kr. pr. afdeling i hver UCITS, og forvaltere af alternative investeringsfonde med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde skal betale 2.000 kr. pr. afdeling i hver alternativ investeringsfond. Den resterende afgift fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de af stk. 1 omfattede virksomheders samlede balance.«

§ 198. I lov om visse erhvervsdrivende virksomheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 559 af 19. maj 2010, som ændret ved § 1 i lov nr. 616 af 14. juni 2011, § 3 i lov nr. 1231 af 18. december 2012 og § 2 i lov nr. 1383 af 23. december 2012, foretages følgende ændring:

1. I § 1, stk. 2, 1. pkt., ændres »eller lov om erhvervsdrivende fonde« til: », lov om erhvervsdrivende fonde eller §§ 133-154 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.«

§ 199. I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 133 af 22. februar 2011, som ændret senest ved § 49 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, foretages følgende ændringer:

1. § 3, stk. 1, affattes således:

»Følgende institutter skal være tilsluttet og yde bidrag til Fonden:

1. Pengeinstitutter.
2. Realkreditinstitutter.
3. Fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, for så vidt angår den del af selskabernes aktivitet, der er omfattet af en tilladelse efter § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.
4. Forvaltere af alternative investeringsfonde med tilladelse efter § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., for så vidt angår den del af forvalternes aktivitet, der er omfattet af bilag 1, nr. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.
5. Filialer beliggende i Danmark af kreditinstitutter og investeringsselskaber med hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union bortset fra lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«

2. I § 4, 1. pkt., ændres »og investeringsforvaltningsselskaber« til: », investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde«.

3. I § 5, stk. 4, indsættes efter »§ 3, stk. 1, nr. 3«: »og 4«.

4. I § 5, stk. 6, og § 9, stk. 1, ændres »§ 3, stk. 1, nr. 4« til: »§ 3, stk. 1, nr. 5«.

5. I § 10 ændres »§ 3, stk. 1, nr. 2 og 3« til: »§ 3, stk. 1, nr. 2-4«, og »§ 3, stk. 1, nr. 4« til: »§ 3, stk. 1, nr. 5«.

6. I § 18, stk. 2, indsættes efter »§ 3, stk. 1, nr. 3«: »og 4«.

§ 200. I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 219 af 20. februar 2013, som ændret ved § 2 i lov nr. 155 af 28. februar 2012, § 2 i lov nr. 1287 af 19. december 2012 og § 8 i lov nr. 1383 af 23. december 2012, foretages følgende ændring:

1. I § 83, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§§ 63 og 64 i lov om investeringsforeninger m.v.«: », i regler udstedt i medfør af § 131 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.«

§ 201. I lov nr. 1287 af 19. december 2012 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om betalingstjenester og elektroniske penge og forskellige andre love (Videregivelse af oplysninger til anklagemyndighed og politi, oprettelse af Det Systemiske Risikoråd, sammenlægning af Det Finansielle Virksomhedsråd og Fondsrådet, shortselling, ny tilgang til håndhævelse af solvenskrav og etablering af tilsyn med referencerenter m.v.) foretages følgende ændring:

1. § 1, nr. 49, ophæves.

Færøerne og Grønland

§ 202. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

De funktioner, forvaltere af alternative investeringsfonde kan få tilladelse til at varetage

- 1) Investeringsforvaltningsfunktioner, som en forvalter mindst skal varetage i forbindelse med forvaltningen af en alternativ investeringsfond:
 - a) Porteføljepleje.
 - b) Risikostyring.
- 2) Andre funktioner, som en forvalter herudover kan varetage i forbindelse med den kollektive forvaltning af en alternativ investeringsfond:
 - a) Administration, herunder:
 - i. Fondens juridiske tjenester og regnskabsføringstjenester.
 - ii. Kundeforespørgsler.
 - iii. Værdi- og prisfastsættelse, herunder oplysningsskemaer.
 - iv. Kontrol med compliance.
 - v. Føring af andelshaver/kapitalejerregister.
 - vi. Udlodning af udbytte.
 - vii. Emission og indløsning af andele/kapitalandele.
 - viii. Aftaleetablering, herunder udsendelse af beviser.
 - ix. Registrering.
 - b) Markedsføring.
 - c) Aktiviteter vedrørende den alternative investeringsfonds aktiver, dvs. levering af de ydelser, der er nødvendige for opfyldelse af forvalterens betroede opgaver, facilitetsforvaltning, administration af fast ejendom, rådgivning af virksomheder om kapitalstruktur, forretningsstrategi og beslægtede spørgsmål, rådgivning og ydelser i forbindelse med fusioner og opkøb af virksomheder og andre ydelser i forbindelse med forvaltning af den alternative investeringsfond og de selskaber og andre aktiver, den har investeret i.
- 3) Yderligere funktioner, som en forvalter kan få tilladelse til:
 - a) Forvaltning af investeringsporteføljer, herunder porteføljer ejet af pensionsfonde og arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser i overensstemmelse med reglerne, der gennemfører artikel 19, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed, i overensstemmelse med de mandater, som investorerne har givet på et skønsmæssigt individuelt grundlag.
 - b) Accessoriske tjenesteydelser, der omfatter
 - i. investeringsrådgivning,
 - ii. opbevaring og forvaltning i forbindelse med aktier eller andele i institutter for kollektiv investering eller
 - iii. modtagelse og formidling af ordrer vedrørende finansielle instrumenter.

Afsnit I

Generelle bestemmelser

Kapitel 1: Anvendelsesområde

§ 1

[1] Denne lov finder anvendelse på

- 1) [2] forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i Danmark,
- 2) [3] forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i et tredjeland, og som har Danmark som sit referenceland,
- 3) [4] alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, og som ikke er omfattet af en aftale med en forvalter, der har tilladelse eller er registreret som forvalter, om forvaltning af fonden,
- 4) [5] alternative investeringsfonde, der er fra et tredjeland, og som ikke er omfattet af en aftale med en forvalter, der har tilladelse eller er registreret som forvalter, om forvaltning af fonden, som har Danmark som sit referenceland.[6]

Stk. 2. [7] § 5, stk. 3-5 og 7, [8] §§ 18, 19 og 23, § 67, stk. 4, §§ 155-157, 161, 162, 164, 170, 171, 173-176, 180, 182, 184 og 190-192 finder anvendelse på forvaltere af alternative investeringsfonde, som har Danmark som værtsland, når de er meddelt tilladelse til at udøve den i § 11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når forvalteren forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde i Danmark gennem en filial i Danmark. [9]

Stk. 3. [10] § 5, stk. 9, §§ 5 a, 61-68, 70-75, 130, 155-157, 161, 164, 170, 171, 173-176, 180, 182, 184 og 190-192 finder anvendelse på forvaltere af alternative investeringsfonde, som har registreret hjemsted i et tredjeland, og som ikke har et referenceland i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der planlægger at forvalte eller markedsføre alternative investeringsfonde i Danmark. Er en alternativ investeringsfond fra et tredjeland ikke omfattet af en aftale om at blive forvaltet af en forvalter af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i Den Europæiske Union, et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller et tredjeland, er fonden selvforvaltende, [11] og bestemmelserne nævnt i 1. pkt. finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på fonden. [12]

Stk. 4. §§ 5, 9, 10, 161 og 190-192 finder anvendelse på forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i Danmark, som ikke er omfattet af forpligtelsen til at søge om tilladelse som forvalter af alternative investeringsfonde, jf. § 6, stk. 1, og som ikke har valgt frivilligt at søge en sådan tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde (registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde). [13] §§ 5, 161 og 190-192 finder anvendelse på registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som ønsker at markedsføre alternative investeringsfonde i Danmark. [14]

Stk. 5. [15] § 5, stk. 3-5 og 7, [16] § 18, § 67, stk. 4, §§ 155-157, 161, 162, 164, 170, 171, 173-176, 180, 182, 184 og 190-192 finder anvendelse på forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når forvalteren forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde i Danmark uden at etablere en filial i Danmark.

Kommentarer

[1] § 1 gennemfører artikel 2(1) og (2), og artikel 45(2), i FAIF-direktivet.

[2] Stk. 1 implementerer artikel 2(1) og (2), i FAIF-direktivet.

Stk. 1, nr. 1 og 2, angiver, hvilke forvaltere af alternative investeringsfonde (herefter også omtalt som ”FAIF’er”), der er omfattet af loven. Stk. 1, nr. 3 og 4, angiver, hvilke alternative investeringsfonde (herefter også omtalt som ”AIF’er”), der er omfattet af loven. Lovens udgangspunkt er, at AIF’er ikke reguleres; derimod reguleres AIF’ernes forvaltere. I det tilfælde, hvor en AIF er selvforvaltende og dermed ikke har udpeget en ekstern FAIF, finder loven i stedet direkte anvendelse på AIF’en. Se også kommentaren til stk. 3 nedenfor for en nærmere forståelse af ”selvforvaltende”.

Med forbehold for lovens undtagelser vil ingen AIF fra et EU/EØS-land m.v. dermed være undtaget fra lovens regulering, idet reguleringen enten påvirker AIF’en indirekte via dennes forvalter eller direkte som følge af, at AIF’en er selvforvaltende og dermed selv skal leve op til

lovens krav med de fornødne tilpasninger. Bemærk i øvrigt, at loven finder anvendelse, i) uanset hvilken juridisk struktur en FAIF har¹, ii) uanset hvilken juridisk struktur AIF'en har, iii) uanset om der er tale om AIF'er af den lukkede type (dvs. AIF'er, hvor investor ikke løbende kan kræve sig indløst eller kan investere mere i investeringsfonden) eller den åbne type (dvs. AIF'er, hvor investor løbende kan kræve sig indløst og løbende kan investere mere i investeringsfonden) og iv) uanset hvilke typer af aktiver AIF'en investerer i, herunder f.eks. værdipapirer, råvarer, fast ejendom eller andre fysiske aktiver.

[3] Efter nr. 1 omfatter loven FAIF'er, der har registreret hjemsted i Danmark. Det er således uden betydning, om der er tale om FAIF'er, der har fået tilladelse af Finanstilsynet, eller som er registrerede hos Finanstilsynet.

[4] Nr. 2 udvider anvendelsesområdet til også at gælde FAIF'er med registreret hjemsted i tredjelande, men som har Danmark som sit referenceland. I de tilfælde, hvor Danmark er referenceland, skal FAIF'en søge tilladelse hos Finanstilsynet, uanset at FAIF'en har registreret hjemsted i et tredjeland. Bestemmelsen har betydning, når FAIF'en med registreret hjemsted i tredjelande ønsker at forvalte eller markedsføre AIF'er inden for EU. Her er det nødvendigt at fastlægge et referenceland inden for EU. "Referenceland" er defineret i § 3, stk. 1, nr. 33, som et EU/EØS-land m.v., som fastslået i overensstemmelse med kapitel 17 om tilladelse og markedsføring for forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et tredjeland. Se nærmere kommentaren til § 3, stk. 1, nr. 33. Bestemmelsen medfører dermed, at FAIF'er, der får tildelt Danmark som referenceland efter proceduren i §§ 112-115, er omfattet af loven. Bemærk, at kapitel 17 endnu ikke er trådt i kraft.

[5] Nr. 3 fastslår, at loven finder anvendelse på AIF'er, der er selvforvaltede og etableret i Danmark.

I det tilfælde, hvor en AIF er selvforvaltende og dermed ikke har udpeget en ekstern FAIF, finder loven direkte anvendelse på AIF'en. For at

¹ FAIF'er med tilladelse, der har registreret hjemsted i Danmark, skal være juridiske personer omfattet af Selskabsloven, jf. FAIF-lovens § 7, stk. 1.

Kapitel 1: Anvendelsesområde

AIF'erne kan være pligtsbjekter for reguleringen i disse tilfælde, udvider nr. 3 anvendelsesområdet til også at omfatte selvforvaltende AIF'er, forudsat at de er etableret i Danmark.

Ved "etableret i Danmark" forstås, for så vidt angår AIF'er, fonde, der har erhvervet tilladelse eller er registreret i Danmark, eller, hvis AIF'en ikke har erhvervet tilladelse eller er registreret i Danmark, at AIF'en har registreret hjemsted i Danmark, jf. § 3, stk. 1, nr. 14. Se nærmere kommentaren hertil.

Det er uden betydning for lovens anvendelse efter nr. 3, om AIF'en markedsfører sig i Danmark, da det afgørende tilknytningskriterium er etableringen.

[6] En selvforvaltende AIF fra et tredjeland, der har Danmark som sit referenceland, er omfattet af loven i medfør af nr. 4. I så fald vil der være tale om, at AIF'en markedsfører sig ind i Danmark, idet AIF'en pr. definition er etableret uden for Danmark.

[7] Stk. 2 udvider anvendelsesområdet til også at omfatte FAIF'er med registreret hjemsted i et EU/EØS-land m.v., når disse forvalter eller markedsfører AIF'er i Danmark gennem en filial her. Det er dog alene de bestemmelser, der fremgår specifikt af stk. 2, der finder anvendelse for disse FAIF'er. Udvidelsen af anvendelsesområdet er bl.a. en konsekvens af, at artikel 45(2), i FAIF-direktivet pålægger værtslandet at påse overholdelsen af de lovbestemmelser, der implementerer direktivets artikel 12 og 14. Artikel 12(1), er implementeret i § 18 om FAIF'ens overholdelse af god skik. Artikel 12(2), er implementeret i § 19 om forbuddet mod at udøve skønsmessig porteføljepleje og investere i de AIF'er, som FAIF'en selv forvalter uden kundens skriftlige accept, og artikel 14 er implementeret i § 23 om interessekonflikter. Herudover er det særligt bestemmelser, der skal sikre, at Finanstilsynet kan føre et forsvarligt tilsyn med de omfattede FAIF'er.

[8] Ved L 2014 403 blev henvisningen til § 5, stk. 3-5 og 7, indsat. Den sikrer, at FAIF'er, som er meddelt tilladelse i et andet EU/EØS-land m.v., og som markedsfører AIF'er i Danmark, på lige fod med og på samme vilkår som danske FAIF'er kan meddeles tilladelse til markedsføring til detailinvestorer.

[9] Selskabslovens bestemmelser om filialer af udenlandske kapitalsselskaber finder anvendelse på filialer af udenlandske FAIF'er. Dette indebærer bl.a., at filialer skal registreres i Erhvervsstyrelsen.

[10] Bestemmelsen blev nyaffattet ved L 2014 403.

FAIF-direktivet åbner op for, at medlemsstaterne i en overgangsperiode, indtil reglerne om markedsføringspas til FAIF'er fra et tredjeland træder i kraft, kan fastsætte nationale regler om FAIF'er fra et tredjeland mulighed for at forvalte AIF'er i den enkelte medlemsstat. Overgangsperioden løber frem til det tidspunkt, hvor EU-Kommissionen udsteder en delegeret retsakt om anvendelsen af reglerne om markedsføringspas og tilladelse til forvaltning for FAIF'er fra et tredjeland. Dette er endnu ikke sket.

Allerede før FAIF-lovens ikrafttrædelse var der i Danmark forvaltere fra tredjelands, der forvaltede AIF'er med registreret hjemsted i Danmark. For at sikre at disse, indtil reglerne om markedsføringspas til FAIF'er fra et tredjeland træder i kraft, kan fortsætte forvaltningen af AIF'er med registreret hjemsted i Danmark, er hjemlen til nationale regler udnyttet i dansk ret ved stk. 3.

Stk. 3 udvider anvendelsesområdet til også at omfatte FAIF'er, som har registreret hjemsted i et tredjeland, og som ikke har et EU/EØS-land m.v. som referenceland, men som planlægger at forvalte eller markedsføre AIF'er i Danmark.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 5 a, stk. 2, der giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte nationale regler for markedsføring af AIF'er til detailinvestorer for FAIF'er fra et tredjeland i Danmark. Hjemlen er udnyttet ved Detailinvestorbekendtgørelsen.

[11] Bestemmelsens 2. pkt. udvider anvendelsesområdet til også at omfatte AIF'er fra et tredjeland, som er selvforvaltende. At AIF'en er selvforvaltende betyder, at der ikke er indgået en aftale med en FAIF med registreret hjemsted i et EU/EØS-land m.v. eller et tredjeland. Selvforvaltende AIF'er må ikke forvalte andre AIF'er end sig selv, jf. § 8, stk. 4. Der henvises i øvrigt til kommentarerne til § 8 og bilag 1.

[12] For selvforvaltende AIF'er fastslås det, at bestemmelserne nævnt i 1. pkt. finder anvendelse med de fornødne tilpasninger. Da bestemmelserne er udformet med henblik på regulering af FAIF'er, vil der være et vist

behov for tilpasning af bestemmelserne, når disse skal anvendes af selvforvaltende AIF'er. Bestemmelserne retter sig mod FAIF'er, der ofte vil have mere end én AIF under forvaltning. Dermed er der væsentlig forskel til de selvforvaltende AIF'er, som ikke må forvalte andre AIF'er end dem selv, jf. § 8, stk. 4. Der henvises i øvrigt til kommentarerne til § 8 og lovens bilag 1. Med de fornødne tilpasninger menes således, at FAIF'en skal forstås som den selvforvaltende AIF. Det nævnes i lovbemærkningerne, at det bl.a. betyder, at hvor der i f.eks. bestemmelserne i §§ 61-68 om henholdsvis årsrapporter og oplysningsforpligtelser pålægges FAIF'er at udarbejde årsrapporter og stille oplysninger til rådighed for alle de AIF'er, den pågældende FAIF har under forvaltning, vil en selvforvaltende AIF i sagens natur alene skulle leve op til forpligtelserne for sit eget vedkommende. En anden konsekvens er, at de omhandlede bestemmelser om Finanstilsynets tilsynsbeføjelser skal forstås således, at Finanstilsynets beføjelser gælder direkte over for AIF'en, når denne er selvforvaltende. Tilsvarende vil krav om straf for overtrædelse af FAIF-loven, jf. §§ 190-192, kunne rettes direkte mod den selvforvaltende AIF.

[13] Bestemmelsen implementerer artikel 3(2), i FAIF-direktivet, hvorefter kun en begrænset del af FAIF-direktivet finder anvendelse for FAIF'er, der skal registreres.

Det fremgår i overensstemmelse hermed af stk. 4, at det alene er §§ 5, 9, 10, 161 og 190-192, der finder anvendelse på registrerede FAIF'er.

§ 9, stk. 1, slår fast, at FAIF'er, der har registreret hjemsted i Danmark, men som ikke er omfattet af forpligtelsen til at søge om tilladelse som FAIF, i medfør af § 6, stk. 1, og som ikke har valgt frivilligt at søge en sådan tilladelse i medfør af § 10, stk. 2, skal registreres hos Finanstilsynet. Der henvises til kommentarerne til § 9 for nærmere information om registrerede FAIF'er.

Det er væsentligt, at tilsynet kan udøve et effektivt tilsyn med registrerede FAIF'ers virksomhed, hvorfor bestemmelsen blandt andet udvider oplysningskravet i § 161 til også at omfatte registrerede FAIF'er. Tilsvarende gælder for muligheden for at kunne pålægge FAIF'en sanktioner i medfør af §§ 190-192 ved overtrædelse af lovens pligter.

[14] Bestemmelsens 2. pkt. blev indsat ved L 2014 403. Herved blev bestemmelsen udvidet til også at omfatte registrerede FAIF'er, der har registreret

hjemsted i et andet EU/EØS-land m.v., som ønsker at markedsføre AIF'er i Danmark.

Med udvidelsen udnyttes den mulighed, som FAIF-direktivet giver, for at medlemsstaterne kan fastsætte regler, der giver registrerede FAIF'er mulighed for at markedsføre AIF'er i andre medlemsstater, under forudsætning af at den pågældende anden medlemsstat også tillader dette. Herefter er der med bestemmelsen mulighed for, at dansk registrerede FAIF'er kan markedsføre andele af AIF'er i andre EU/EØS-lande m.v. end Danmark, såfremt det er muligt i henhold til andre EU/EØS-landes m.v. nationale regler. Tilsvarende er der skabt mulighed for, at registrerede FAIF'er fra andre EU/EØS-lande m.v. kan markedsføre AIF'er i Danmark. Dermed giver loven mulighed for, at det er muligt såvel for danske registrerede FAIF'er at lave grænseoverskridende markedsføring ud af Danmark som for registrerede FAIF'er fra andre EU/EØS-lande m.v. at lave grænseoverskridende markedsføring ind i Danmark. Det skal i den forbindelse dog bemærkes, at en registreret FAIF ikke kan opnå tilladelse til at markedsføre andele til detailinvestorer, men alene til professionelle investorer, jf. § 5, stk. 4. Se nærmere kommentaren til denne. Bemærk dog i øvrigt, at registrerede FAIF'er også vil kunne gøre brug af undtagelsesreglen i § 5, stk. 5, nr. 2, vedrørende markedsføring i Danmark til de såkaldte semi-professionelle investorer. Se nærmere kommentaren til denne.

Når registrerede FAIF'er fra andre EU/EØS-lande m.v. laver grænseoverskridende markedsføring ind i Danmark, er det også nødvendigt, at Finanstilsynet kan udøve et effektivt tilsyn med disse FAIF'ers virksomhed, hvorfor bestemmelsen fastslår, at §§ 5, 161 og 190-190 finder anvendelse på registrerede FAIF'er fra andre EU/EØS-lande m.v., der laver grænseoverskridende markedsføring ind i Danmark.

[15] Bestemmelsen sikrer, at FAIF'er, der er meddelt tilladelse i et andet EU/EØS-land m.v., som har Danmark som værtsland, og som markedsfører AIF'er i Danmark uden at etablere en filial her i landet, på lige fod med og på samme vilkår som danske FAIF'er kan meddeles tilladelse til markedsføring til detailinvestorer.

[16] Henvisningen til § 5, stk. 3-5 og 7, er indsat ved L 2014 403. Ændringen udvider dermed rækken af bestemmelser, som FAIF'er, der er meddelt

tilladelse i et andet EU/EØS-land m.v., som har Danmark som værtsland, og som markedsfører AIF'er i Danmark uden at etablere en filial her i landet, skal opfylde.

§ 2

[1] Uanset § 1 finder loven ikke anvendelse på:

- 1) **Holdingselskaber.** [2]
- 2) **Forvaltere af alternative investeringsfonde, der udelukkende forvalter en eller flere alternative investeringsfonde, hvis eneste investorer er forvalteren, eller forvalterens moderselskaber eller datterselskaber eller andre datterselskaber af disse moderselskaber, forudsat at ingen af disse investorer selv er en alternativ investeringsfond.** [3]
- 3) **Arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser, som er omfattet af reglerne, der gennemfører direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed, herunder i givet fald de godkendte enheder, der er ansvarlige for forvaltningen af sådanne pensionskasser, og som handler på deres vegne, jf. reglerne, der gennemfører artikel 2, stk. 1, i det pågældende direktiv, eller de investeringsadministratorer, der er udpeget i henhold til reglerne, der gennemfører artikel 19, stk. 1, i samme direktiv, for så vidt de ikke forvalter alternative investeringsfonde.** [4]
- 4) **Overnationale institutioner, lignende internationale organisationer og medlemmer af de europæiske udviklingsfinansieringsinstitutioner, hvis sådanne institutioner og organisationer forvalter alternative investeringsfonde, og i det omfang disse alternative investeringsfonde handler i offentlighedens interesse.** [5]
- 5) **Vækstfonden.** [6]
- 6) **Danmarks Nationalbank.**
- 7) **Statslige, regionale og kommunale organer eller andre institutioner, der forvalter fonde til støtte for socialsikrings- og pensionsordninger.** [7]
- 8) **Ordninger for medarbejderdeltagelse eller opsparingsordninger for medarbejdere.** [8]
- 9) **Securitisationsenheder med særligt formål.** [9]
- 10) **Familieejede investeringsenheder.** [10]
- 11) **Danmarks Grønne Investeringsfond.** [11]

Kommentarer

[1] § 2 gennemfører artikel 2(3), og artikel 3(1), i FAIF-direktivet.

Bestemmelsen indeholder en række udtømmende undtagelser til loven. Herefter er visse nærmere bestemte typer af investeringsordninger ikke omfattet af loven.

[2] Nr. 1 undtager holdingselskaber. ”Holdingselskab” er defineret i § 3, stk. 1, nr. 22, og skal forstås som et selskab med kapitalandele i et eller flere andre selskaber, hvis kommercielle formål er at gennemføre en forretningsstrategi eller -strategier gennem sine datterselskaber, tilknyttede selskaber eller kapitalinteresser for at bidrage til deres værdi på lang sigt, og som enten er et selskab, der driver virksomhed på grundlag af egne aktiver, og hvis aktier optages til handel på et reguleret marked i et EU/EØS-land m.v., eller ikke er oprettet med det primære formål at generere afkast til sine investorer ved at afhænde sine datterselskaber eller tilknyttede selskaber som dokumenteret af selskabets årsrapport eller andre officielle dokumenter. Dermed er kapital- og venturefonde ikke omfattet af undtagelsen, uanset om driften f.eks. sker gennem et selskab, idet de er oprettet med det primære formål at generere afkast til deres investorer ved at afhænde de selskaber, de opkøber.

[3] Nr. 2 omfatter FAIF’er, der udelukkende forvalter en eller flere AIF’er, hvis eneste investorer er FAIF’en, eller FAIF’ens modervirksomheder eller datterselskaber eller andre datterselskaber af disse modervirksomheder, forudsat at ingen af disse investorer selv er en AIF (kaldet koncerninvesteringsfonde).

Ved ”koncerninvesteringsfond” forstås en enhed, uanset juridisk form, der opfylder definitionen af en AIF, og som omfattes af undtagelsen i § 2, stk. 1, nr. 2. Undtagelsen medfører, at ”almindelige selskaber”, dvs. driftselskaber, der ikke selv er AIF’er, kan oprette koncerninvesteringsfonde, hvis eneste indskud kommer fra de i nr. 2 nævnte selskaber (koncernselskaber), uden at selskabet bliver omfattet af lovens krav. Uden undtagelsen ville oprettelsen af en koncerninvesteringsfond medføre, at det selskab, der forvalter AIF’en, skulle leve op til lovens krav.

Konsekvensen af bestemmelsen er, at selvom et koncernselskab udøver porteføljepleje og risikostyring for en koncerns selskaber, og dermed kan anses for en FAIF i lovens forstand, er selskabets virksomhed

undtaget fra loven. Selskabet behøver dermed hverken at have tilladelse eller at være registreret som FAIF og er ikke forpligtet til at sikre, at de krav, der følger af loven, opfyldes. Som yderligere konsekvens er de midler, som selskabet forvalter på vegne af koncernen, også undtaget fra loven, og de udgør dermed ikke en AIF.

Det selskab, der forvalter fonden, skal til enhver tid sikre sig, at betingelserne, for at undtagelsen finder anvendelse, er til stede, idet det er selskabet, som bliver omfattet af loven, hvis ikke undtagelsesbestemmelsen finder anvendelse. Selskabet skal derfor sikre sig, at selskabet ikke forvalter midler for andre end selskaber i koncernen. Ellers risikerer selskabet, at midlerne udgør en AIF, og at selskabet dermed vil blive omfattet af loven. Det gælder også, såfremt koncernselskabet f.eks. placerer midler på vegne af en direktør eller andre ansatte i koncerninvesteringsskatsfonden. Herefter vil betingelserne for undtagelsen i nr. 2 ikke længere være opfyldt, og den juridiske struktur, som midlerne er placeret i (f.eks. A/S, K/S m.v.), vil i stedet anses for at være en AIF, der forvaltes af selskabet, hvorfor dette bliver omfattet af loven.

[4] Det følger af nr. 3, at loven ikke finder anvendelse på arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser, som er omfattet af reglerne, der gennemfører EP/direktiv 2003/41. I Danmark var direktivet gennemført ved lov om tilsyn med firmapensionskasser. EP/Rdir 2003/41 er ophævet og erstattet af IORP II-direktivet. Direktivet er implementeret i dansk ret ved lov om firmapensionskasser, som trådte i kraft 13. januar 2019. Lov om tilsyn med firmapensionskasser er tilsvarende ophævet. Det må derfor anses for en lapsus, at ordlyden i nr. 3 ikke er ændret tilsvarende, og som følge heraf må fortolkningen af nr. 3 skulle ske i overensstemmelse med IORP II-direktivet.

Det fremgår af lovbemærkningerne, at undtagelsen i Danmark omfatter f.eks. tværgående pensionskasser og arbejdsmarkedspensionsordninger. Det må imidlertid bero på en fejl i lovbemærkningerne, når der henvises til tværgående pensionskasser, idet sådanne er reguleret i FIL og ikke i lov om firmapensionskasser.

Det er væsentligt at være opmærksom på, at undtagelsen alene omfatter selve pensionskasserne. Opretter to pensionskasser, der ellers hver især er omfattet af undtagelsen, f.eks. et selskab med henblik på investering herigennem, vil dette selskab efter omstændighederne kunne udgøre en AIF.

[5] Ifølge nr. 4 finder loven ikke anvendelse for overnationale institutioner, lignende internationale organisationer og medlemmer af de europæiske udviklingsfinansieringsinstitutioner, såfremt disse forvalter AIF'er, og fondene handler i offentlighedens interesse.

Undtagelsen omfatter herefter bl.a. Den Europæiske Centralbank, Den Europæiske Investeringsbank, Den Europæiske Investeringsfond, bilaterale udviklingsbanker, Verdensbanken, Den Internationale Valutafond og andre overnationale institutioner og lignende internationale organisationer.

Bestemmelsen nævner eksplicit medlemmer af de europæiske udviklingsfinansieringsinstitutioner. Dette medfører bl.a., at Investeringsfonden for Udviklingslande (IFU), er undtaget fra loven, også selvom IFU forvalter enheder, der lever op til betingelserne for at være en AIF. Det er dog tillige en betingelse, for at undtagelsen finder anvendelse, at de AIF'er, som forvaltes, handler i offentlighedens interesse.

[6] Efter nr. 5 finder loven ikke anvendelse for Vækstfonden. Vækstfondens overordnede formål er, i modsætning til andre FAIF'er, at skabe et samfundsøkonomisk afkast, og dermed er det ikke Vækstfondens opgave at skabe et maksimalt afkast. Undtagelsen er derfor, på samme vis som de af nr. 4 omfattede institutioner, i overensstemmelse med FAIF-direktivet, da der ikke er tale om en enhed, der forvalter AIF'er som erhvervmæssig virksomhed.

[7] Nr. 6 og 7 fastslår, at loven ikke gælder for Danmarks Nationalbank, statslige, regionale og kommunale organer eller andre institutioner, der forvalter fonde til støtte for socialsikrings- og pensionsordninger. Det fremgår af lovbemærkningerne, at f.eks. ATP herefter er undtaget fra lovens bestemmelser med hjemmel i nr. 7.

[8] Loven finder ikke anvendelse på ordninger for medarbejderdeltagelse eller opsparingsordninger for medarbejdere efter nr. 8. Dette kan f.eks. være tildeling af medarbejderaktier eller lignende.

[9] Efter nr. 9 finder loven ikke anvendelse på securitisationsenheder med særligt formål.

”Securitisationsenheder med særligt formål” er defineret i § 3, stk. 1, nr. 46. Ifølge denne skal begrebet forstås som enheder, hvis eneste formål

er at foretage securitisation eller securitisations som omhandlet i artikel 1, nr. 2, i Den Europæiske Centralbanks forordning (EF) nr. 24/2009 om statistik over aktiver og passiver hos "financial vehicle corporations", der deltager i securitisationstransaktioner og andre passende aktiviteter med henblik på at opfylde dette formål. Denne er imidlertid ophævet og erstattet af Den Europæiske Centralbanks forordning 1075/2013/EU, hvor securitisation defineres i artikel 1, nr. 2. Det må derfor ses som en lapsus, at definitionen i § 3, stk. 1, nr. 46, ikke er ændret tilsvarende.

[10] Efter nr. 10 er familieejede investeringsenheder undtaget fra loven. Det fremgår af FAIF-direktivets præambel nr. 7, at "family office vehicles" ikke bør anses som en alternativ investeringsfond, men direktivet indeholder ikke en specifik undtagelsesregel for familieejede investeringsenheder. Begrebet "familieejede investeringsenheder" ("family office vehicles") er således ikke defineret i FAIF-direktivet og heller ikke i loven.

Familieejede investeringsenheder er karakteriseret ved at have en række investorer, der tilhører samme familie. Som følge af slægtskabet kan investorerne anses for at repræsentere de samme interesser. Begrebet "familie" følger, i henhold til lovbemærkningerne, den almindelige forståelse i dansk familie- og arveret, og personer, der er gift ind i slægten, vil således også blive anset for omfattet af familien.

Undtagelsen i nr. 10 medfører, at loven ikke finder anvendelse for forvaltere af disse familieejede investeringsenheder, under forudsætning af at forvalteren ikke administrerer andre AIF'er end familieejede investeringsenheder. Er denne forudsætning ikke opfyldt, vil en forvalter, der administrerer såvel familieejede investeringsenheder som andre AIF'er, være underlagt loven for så vidt angår forvaltningen af andre AIF'er, men ikke den familieejede investeringsenhed. Det betyder således, at en forvalter af familieejede investeringsenheder, der udbyder investering i den familieejede investeringsenhed til investorer, der ikke tilhører familien, vil blive omfattet af FAIF-loven.

FAIF-direktivet indeholder som nævnt ikke en specifik undtagelse vedrørende familieejede virksomheder, men nævner behovet for undtagelse i direktivets præambel nr. 7. FAIF-loven indsætter derimod specifikt undtagelsen for familieejede enheder, som beskrevet ovenfor. Denne særlige undtagelsesregel bør anvendes med varsomhed,

således at FAIF'en forholder sig til, om der eksisterer et slægtskab til resten af investorgruppen, inden FAIF'en udbyder investeringsandele til nye investorer. Lovbemærkningerne må dog læses sådan, at undtagelsen også omfatter situationer, hvor FAIF'en forvalter midler fra flere familier på én gang, forudsat at disse er opdelt i hver deres fond.

[11] Nr. 11 er indsat ved L 2014 1285 (om Danmarks Grønne Investeringsfond). På tilsvarende vis som gælder for Vækstfonden (se kommentaren til stk. 1, nr. 5, ovenfor), er der tale om en enhed, som søger et samfundsøkonomisk afkast, og som dermed falder uden for det overordnede formål med reguleringen af forvaltere.

Kapitel 2: Definitioner

§ 3

[1] I denne lov forstås ved:

- 1) **Alternativ investeringsfond:** [2] En kollektiv investeringsenhed eller investeringsafdelinger deraf, [3] som
 - a) rejser kapital [4] fra en række investorer [5] med henblik på at investere den i overensstemmelse med en defineret investeringspolitik [6] til fordel for disse investorer og
 - b) ikke skal have tilladelse i henhold til de regler, der gennemfører artikel 5 i direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter). [7]
- 2) **Andel:** [8] Enhver ejerandel af formuen i en alternativ investeringsfond.
- 3) **Forvalter af alternativ investeringsfond:** [9] En virksomhed, hvis sædvanlige erhvervsmaessige virksomhed består i forvaltning af en eller flere alternative investeringsfonde.
- 4) **Filial af en forvalter af alternative investeringsfonde:** [10] Et forretningssted, som retligt udgør en ikkeselvstændig del af en forvalter, og som leverer de ydelser, som forvalteren har fået tilladelse til. Alle forretningssteder, der etableres i samme land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, af en forvalter med registreret hjemsted i et andet land, anses for at være en enkelt filial.
- 5) **Præferenceafkast:** [11] En del af fortjenesten fra en alternativ investeringsfond, som forvalteren har tjent som godtgørelse for forvaltning af en alternativ investeringsfond, men reduceret med den del af fortjenesten fra den alternative investeringsfond, som forvalteren har tjent som afkast af en eventuel investering, som forvalteren måtte have foretaget i den alternative investeringsfond.
- 6) **Snævre forbindelser:** [12]
 - a) En situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er forbundet ved kapitalinteresser, hvorved forstås direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed.

- b) En situation, hvor en fysisk eller juridisk person har bestemmende indflydelse over en eller flere andre fysiske eller juridiske personer forstået som forholdet mellem et moderselskab og et datterselskab som omhandlet i stk. 4-7 eller et tilsvarende forhold mellem en fysisk eller juridisk person og en virksomhed. Et datterselskab af et datterselskab anses for at være datterselskab af moderselskabet for disse datterselskaber.
 - c) En situation, hvor den samme fysiske eller juridiske person er varigt forbundet med to eller flere fysiske eller juridiske personer ved at have bestemmende indflydelse over disse.
- 7) Kompetente myndigheder: [13] Nationale myndigheder i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med forvaltere.
- 8) Kompetente myndigheder, for så vidt angår en depositar: [14]
- a) De kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, nr. 40, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, hvis depositaren er et kreditinstitut, som har erhvervet tilladelse i henhold til reglerne, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber. [15]
 - b) De kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, hvis depositaren er et investeringsselskab, som har erhvervet tilladelse i henhold til reglerne, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter. [16]
 - c) De nationale myndigheder i depositarens hjemland, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med sådanne kategorier af foretagender, hvis depositaren falder under en kategori af foretagender som omhandlet i reglerne, der gennemfører artikel 21, stk. 3, 1. afsnit, litra c, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde. [17]

- d) De nationale myndigheder i det land, hvor enheden har sit registrerede hjemsted, som ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med enheden, eller det officielle organ med kompetence til at registrere eller føre tilsyn med enheden i overensstemmelse med de gældende fagets regler, hvis depositaren er en enhed som omhandlet i reglerne, der gennemfører artikel 21, stk. 3, 3. afsnit, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde. [18]
 - e) De nationale myndigheder i det tredjeland, hvor depositaren har sit registrerede hjemsted, hvis depositaren er depositar for en alternativ investeringsfond fra et tredjeland i henhold til reglerne, der gennemfører artikel 21, stk. 5, litra b, i direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, og ikke er omfattet af litra a-d. [19]
- 9) **Alternativ investeringsfond fra et tredjeland:** [20] En alternativ investeringsfond, der
- a) ikke har erhvervet tilladelse eller er registreret i et land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område i henhold til gældende national lovgivning, og
 - b) ikke har sit registrerede hjemsted eller hovedkontor i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.
- 10) **Bestemmende indflydelse:** [21] Beføjelsen til at styre en dattervirksomheds økonomiske og driftsmæssige beslutninger, jf. stk. 3-7.
- 11) **Kapitalforening:** [22] En alternativ investeringsfond stiftet i medfør af afsnit VIII som en forening med en eller flere investorer,
- a) hvis formål er at skabe et afkast til foreningens investorer ved investering i likvide midler, herunder valuta, eller finansielle instrumenter omfattet af bilag 5 i lov om finansiel virksomhed,
 - b) hvis vedtægter angiver, at foreningen er en kapitalforening, og
 - c) som har udpeget en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, som har ansvaret for at forvalte kapitalforeningen.
- 12) **AIF-SIKAV:** [23] En alternativ investeringsfond, jf. nr. 1, stiftet efter reglerne i afsnit VIII som et selskab med en eller flere investorer, hvis vedtægter angiver, at selskabet er en alternativ investeringsfond

- med variabel kapital, og som har udpeget en forvalter, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og som har ansvaret for at forvalte AIF-SIKAV'en. [24]
- 13) **AIF-værdipapirfond:** [25] En alternativ investeringsfond, jf. nr. 1, som er etableret af en forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at administrere alternative investeringsfonde, og hvis fondsbestemmelser angiver, at fonden er en AIF-værdipapirfond.
 - 14) **Etableret, for så vidt angår alternative investeringsfonde:** [26] Det land, hvor en alternativ investeringsfond har erhvervet tilladelse eller er registreret, eller, hvis fonden ikke har erhvervet tilladelse eller er registreret, det land, hvor fonden har sit registrerede hjemsted.
 - 15) **Etableret, for så vidt angår depositarer:** [27] Det land, hvor depositaren har sit registrerede hjemsted, eller det land, hvor depositaren har en filial.
 - 16) **Etableret, for så vidt angår retlige repræsentanter, der er juridiske personer:** [28] Det land, hvor den retlige repræsentant har registreret hjemsted, eller det land, hvor den retlige repræsentant har en filial.
 - 17) **Etableret, for så vidt angår retlige repræsentanter, der er fysiske personer:** [29] Det land, hvor den retlige repræsentant er hjemmehørende.
 - 18) **En alternativ investeringsfond fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område:** [30] En alternativ investeringsfond, der
 - a) har erhvervet tilladelse eller er registreret i et land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område i henhold til gældende national lovgivning, eller
 - b) ikke har erhvervet tilladelse eller er registreret i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, men har sit registrerede hjemsted eller hovedkontor i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.
 - 19) **En forvalter fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle**

- område: [31] En forvalter, der har sit registrerede hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.
- 20) **Feederfond:** [32] En alternativ investeringsfond, der
- a) investerer mindst 85 pct. af sine aktiver i andele i en anden alternativ investeringsfond (masterfonden),
 - b) investerer mindst 85 pct. af sine aktiver i mere end én masterfond, når disse masterfonde har identiske investeringsstrategier, eller
 - c) på anden vis har en eksponering på mindst 85 pct. af sine aktiver i en masterfond.
- 21) **Finansielt instrument:** [33] Et finansielt instrument som omfattet af bilag 5 i lov om finansiel virksomhed.
- 22) **Holdingselskab:** [34] Et selskab med kapitalandele i et eller flere andre selskaber, hvis kommercielle formål er at gennemføre en forretningsstrategi eller -strategier gennem sine datterselskaber, tilknyttede selskaber eller kapitalinteresser for at bidrage til deres værdi på lang sigt, og som enten er et selskab, der
- a) driver virksomhed på grundlag af egne aktiver, og hvis kapitalandele optages til handel på et reguleret marked i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller
 - d) ikke er oprettet med det primære formål at generere afkast til sine investorer ved at afhænde sine datterselskaber eller tilknyttede selskaber som dokumenteret af selskabets årsrapport eller andre officielle dokumenter.
- 23) **Alternative investeringsfondes hjemland:** [35] Enten
- a) det land inden for Den Europæiske Union eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvor den alternative investeringsfond har erhvervet tilladelse eller er registreret i henhold til gældende national ret, eller i tilfælde af flere tilladelser eller registreringer det land inden for Den Europæiske Union eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvor den alternative investeringsfond første gang erhvervede tilladelse eller blev registreret, eller
 - b) det land inden for Den Europæiske Union eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og

hvor den alternative investeringsfond har sit registrerede hjemsted eller hovedkontor, hvis den alternative investeringsfond hverken har erhvervet tilladelse eller er registreret i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

- 24) **Forvalterens hjemland:** [36] Det land inden for Den Europæiske Union eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvor forvalteren har sit registrerede hjemsted. For forvaltere med registreret hjemsted i et tredjeland forstås alle henvisninger til forvalterens hjemland i denne lov som referenceland.
- 25) **Forvalterens værtsland:** [37] Det eller de lande inden for Den Europæiske Union eller det eller de lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som ikke er forvalterens hjemland, hvor en forvalter
- a) forvalter eller markedsfører andele i en alternativ investeringsfond fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,
 - b) markedsfører andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland, eller
 - c) leverer tjenesteydelser, som er omfattet af bilag 1, nr. 3.
- 26) **Minimumskapital:** [38] Forvalterens minimumskapital, som består af midler omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra a-e, i forordning (EU) nr. 575/2013.
- 27) **Udsteder:** [39] En udsteder som omhandlet i reglerne, der gennemfører artikel 2, stk. 1, litra d, i direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, når udstederen har sit registrerede hjemsted i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og når dens andele optages til handel på et reguleret marked som omhandlet i reglerne, der gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 21, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.
- 28) **Retlig repræsentant:** [40] En fysisk person, der er hjemmehørende i et land inden for Den Europæiske Union eller et land,

som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller en juridisk person, der har sit registrerede hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som er udtrykkeligt udpeget af en forvalter, der har sit registrerede hjemsted i et tredjeland, til at handle på vegne af denne forvalter over for myndigheder, kunder, organer og modparter i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, vedrørende forvalterens forpligtelser i henhold til denne lov.

- 29) **Gearing:** [41] En metode, som forvalteren anvender til at øge eksponeringen af en alternativ investeringsfond, som den forvalter, hvad enten dette sker ved hjælp af lån af kontante midler eller værdipapirer eller gearing indeholdt i derivatpositioner eller ved andre midler.
- 30) **Forvaltning af alternative investeringsfonde:** [42] Ansvar for udøvelse af mindst de investeringsforvaltningsfunktioner, der er nævnt i bilag 1, nr. 1, for en eller flere alternative investeringsfonde.
- 31) **Markedsføring:** [43] En direkte eller indirekte udbydelse eller placering på initiativ af forvalteren eller på vegne af forvalteren af andele i en alternativ investeringsfond, som den forvalter, til eller hos investorer, som er hjemmehørende eller har deres registrerede hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.
- 32) **Masterfond:** [44] En alternativ investeringsfond, som en anden alternativ investeringsfond investerer eller har eksponering i, i overensstemmelse med nr. 20.
- 33) **Referenceland:** [45] Et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som fastslået i overensstemmelse med kapitel 17.
- 34) **Tredjeland:** [46] Et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.
- 35) **Unoteret selskab:** [47] Et selskab, som har sit registrerede hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og hvis andele ikke optages til handel på et reguleret marked som omhandlet i reglerne, der gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 21, i

- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.
- 36) **Kapitalgrundlag:** [48] Forvalterens kapitalgrundlag som omhandlet i artikel 25-88 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og i regler udstedt i medfør af artikel 25-88.
- 37) **Moderselskab:** [49] Et moderselskab som defineret i reglerne, der gennemfører artikel 1 og 2 i EP/Rdir 83/349/EØF.
- 38) **Prime broker:** [50] Et kreditinstitut, en reguleret investeringsvirksomhed eller en anden enhed, der er underlagt tilsynsmæssig regulering og løbende tilsyn og tilbyder tjenesteydelser til professionelle investorer primært for at finansiere eller foretage transaktioner i finansielle instrumenter som modpart, og som også kan tilbyde andre tjenesteydelser som f.eks. clearing og afvikling af handler, opbevaringsydelser, udlån af værdipapirer, skræddersyet teknologi og driftsstøttefaciliteter.
- 39) **Professionel investor:** [51] En investor, der anses som en professionel kunde, eller som efter anmodning behandles som en professionel kunde som defineret i reglerne, der gennemfører bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EF af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.
- 40) **Kvalificerede andele:** [52] Direkte eller indirekte besiddelse af en andel i en forvalter, som enten udgør mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne, jf. reglerne, der gennemfører artikel 9 og 10 i direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, under hensyntagen til betingelserne for sammenlægning af besiddelsen, jf. reglerne, der gennemfører artikel 12, stk. 4 og 5, i det pågældende direktiv, eller som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den forvalter, hvori denne besiddelse findes.
- 41) **Arbejdstagerrepræsentanter:** [53] Arbejdstagernes repræsentanter som defineret i reglerne, der gennemfører artikel 2, litra e, i direktiv 2002/14/EF af 11. marts 2002 om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab.

- 42) **Detailinvestor:** [54] En investor, der ikke er en professionel investor, jf. nr. 39.
- 43) **Datterselskab:** [55] Et datterselskab som defineret i reglerne, der gennemfører artikel 1 og 2 i EP/Rdir 83/349/EØF.
- 44) **Tilsynsmyndigheder, for så vidt angår alternative investeringsfonde fra tredjelande:** [56] Nationale myndigheder i et tredjeland, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med alternative investeringsfonde.
- 45) **Tilsynsmyndigheder, for så vidt angår forvaltere fra tredjelande:** [57] Nationale myndigheder i et tredjeland, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med forvaltere.
- 46) **Securitisationsenheder med særligt formål:** [58] Enheder, hvis eneste formål er at foretage securitisation eller securitisationer som omhandlet i artikel 1, nr. 2, i forordning (EF) nr. 24/2009 og andre passende aktiviteter med henblik på at opfylde dette formål.
- 47) **UCITS:** [59] Et institut for kollektiv investering i værdipapirer, som har erhvervet tilladelse i overensstemmelse med reglerne, der gennemfører artikel 5 i direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter).
- 48) **Reguleret marked:** [60] Et marked, som er omfattet af reglerne, der gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 21, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.
- 49) **Variable lønde:** [61] Aflønningsordninger og anden form for betaling, hvor den endelige værdi ikke er kendt på forhånd, [62] herunder bonusordninger, resultatkontrakter, præferenceafkast, engangsvederlag og andre lignende ordninger, der ikke er en del af den faste løndel.
- 50) **Reel ejer:** [63] Fysisk person, der i sidste ende direkte eller indirekte ejer eller kontrollerer en tilstrækkelig del af ejerandelene eller stemmerettighederne, eller som udøver kontrol ved hjælp af andre midler, bortset fra ejere af kapitalforeninger, hvis ejerandele handles på et reguleret marked eller et tilsvarende marked, som er undergivet oplysningspligt i overensstemmelse med EU-retten eller tilsvarende internationale standarder. [64] Definitionen bør rettelig også bør henviser til AIF-SIKAV'er, der handles

på et reguleret marked eller et tilsvarende marked, som er undergivet oplysningspligt i overensstemmelse med EU-retten eller tilsvarende internationale standarder. Det antages, at der er tale om en fejl, når der ikke er henvist til AIF-SIKAV i bestemmelsen.

- 51) **Investorfradragsfond:** [65] En alternativ investeringsfond, der overholder betingelserne i afsnit VIII a, og
- a) hvis formål er at skabe et afkast til investorfradragsfondens investorer ved investeringer i selskaber, der opfylder betingelserne i investorfradragsloven for investorfradragsfondes investering i målselskaber,
 - b) hvis vedtægter eller fondsbestemmelser angiver, at fonden er en investorfradragsfond, og
 - c) som har udpeget en forvalter, der har tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, eller som har tilladelse til at være en selvforvaltende investorfradragsfond. [66]
- 52) **Målselskab:** [67] Et selskab, der opfylder betingelserne i § 3 i investorfradragsloven.
- 53) **Formidler:** [68] En forvalter af alternative investeringsfonde, der har tilladelse i henhold til denne lov til at udøve de aktiviteter nævnt i bilag 1, nr. 3 b, afsnit iii, når forvalteren af den alternative investeringsfond leverer tjenesteydelser i relation til opbevaring af aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked.
- 54) **Kapitalforvalter:** [69] En forvalter af alternative investeringsfonde, jf. nr. 3, der har tilladelse i henhold til denne lov til at udøve aktiviteter nævnt i bilag 1, nr. 3 a, når forvalteren leverer tjenesteydelser i relation til porteføljepleje af aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked eller en alternativ investeringsfond, der er etableret i Danmark, og som ikke er omfattet af en aftale med en forvalter, der har tilladelse som forvalter, om forvaltning af fonden.

Stk. 2. For forvaltere af alternative investeringsfonde, der har deres registrerede hjemsted i Danmark, som ikke er selvforvaltende, forstås i denne lov ved: [70]

- 1) **Det øverste ledelsesorgan:** [71]
- a) Bestyrelsen i selskaber, der har en bestyrelse og en direktion.
 - b) Tilsynsrådet i selskaber, der har et tilsynsråd og en direktion.
 - c) Direktionen i selskaber, der alene har en direktion.

- 2) Det centrale ledelsesorgan: [72]
 - a) Direktionen i selskaber, der har en direktion og et tilsynsråd.
 - b) Bestyrelsen i selskaber, der har en bestyrelse og en direktion.
 - c) Direktionen i selskaber, der alene har en direktion.
- 3) Ledelsen: [73] Alle de organer, som er nævnt i nr. 1 og 2. Et medlem af ledelsen kan være et medlem af et selskabs tilsynsråd, bestyrelse eller direktion.

Stk. 3. For forvaltere af alternative investeringsfonde, der ikke har deres registrerede hjemsted i Danmark, og for selvforvaltende alternative investeringsfonde skal bestemmelserne i stk. 1, 2 og 5, § 11, stk. 3, § 13, § 20, stk. 2-7 og 9, § 21, stk. 3 og 4, § 22, § 23, stk. 2, § 28, stk. 1 og 9, § 61, stk. 3, § 157, stk. 2 og 3, § 166, § 168, stk. 1-3, 5 og 7, § 173, stk. 2 og 3, § 190, stk. 8, og § 191, stk. 1 og 3, om det øverste ledelsesorgan, det centrale ledelsesorgan, direktionen og ledelsen eller medlemmer af disse ledelsesorganer anvendes med de fornødne tilpasninger på disse forvalteres ledelsesorganer og medlemmer heraf. [74]

Stk. 4. Bestemmende indflydelse i forhold til en dattervirksomhed foreligger, når modervirksomheden direkte eller indirekte gennem en dattervirksomhed ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i en virksomhed, medmindre det i særlige tilfælde klart kan påvises, at et sådant ejerforhold ikke udgør bestemmende indflydelse. [75]

Stk. 5. Ejer en modervirksomhed ikke mere end halvdelen af stemmerettighederne i en virksomhed, foreligger der bestemmende indflydelse, hvis modervirksomheden har [76]

- 1) råderet over mere end halvdelen af stemmerettighederne i kraft af en aftale med andre investorer,
- 2) beføjelse til at styre de finansielle og driftsmæssige forhold i en virksomhed i henhold til en vedtægt eller aftale,
- 3) beføjelse til at udpege eller afsætte flertallet af medlemmerne i det øverste ledelsesorgan og dette organ besidder den bestemmende indflydelse på virksomheden eller
- 4) råderet over det faktiske flertal af stemmerne på generalforsamlingen eller i et tilsvarende organ og derved besidder den faktiske bestemmende indflydelse over virksomheden.

Stk. 6. Eksistensen og virkningen af potentielle stemmerettigheder, herunder tegningsretter og købsoptioner på kapitalandele, som aktuelt kan udnyttes eller konverteres, skal tages i betragtning

ved vurderingen af, om en virksomhed har bestemmende indflydelse. [77]

Stk. 7. Ved opgørelsen af stemmerettigheder i en dattervirksomhed ses der bort fra stemmerettigheder, som knytter sig til kapitalandele, der besiddes af dattervirksomheden selv eller dens dattervirksomheder. [78]

Stk. 8. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, hvornår en enhed opfylder betingelserne nævnt i stk. 1, nr. 1, litra a. [79] [80]

Kommentarer

[1] Bestemmelsen gennemfører artikel 4(1), i FAIF-direktivet og fastlægger derved, hvordan en række centrale begreber skal defineres.

[2] Definitionen i stk. 1, nr. 1, er central, fordi den fastlægger begrebet ”alternativ investeringsfond” (AIF), der er udgangspunktet for fastlæggelsen af, hvorvidt der er tale om en aktivitet, der er omfattet af loven.

I medfør af § 3, stk. 8, har Finanstilsynet udarbejdet AIF-bekendtgørelsen. Her fastlægges de centrale begreber i definitionen i stk. 1, nr. 1. Fastlæggelsen af disse begreber følger tæt de definitioner, som fremgår af ESMAs retningslinjer for FAIF-nøglebegreber.

Det fremgår af retningslinjernes afsnit III, at der skal tages hensyn til interaktionen mellem de forskellige begreber i definitionen af en AIF, og at alle elementer som udgangspunkt bør være til stede, før en enhed betragtes som en AIF. Samtidig præciseres det dog, at fraværet af ét eller flere elementer i sig selv ikke kan tages som et endegyldigt bevis på, at der ikke er tale om en AIF. Der kan foreligge andre elementer, som efter en samlet vurdering medfører, at en enhed skal betragtes som en AIF.

Det fremgår endvidere af retningslinjernes afsnit V, at det er uden betydning, om en investeringsenhed har flere afdelinger. Investeringsenheden skal som helhed anses for at være en AIF, såfremt blot én af afdelingerne opfylder kravene til en AIF.

Hverken den juridiske form, eller hvad virksomheden investerer i, har betydning for vurderingen af, om en virksomhed er omfattet af FAIF-loven. En typisk AIF kan f.eks. være en kapitalfond (private equity fond), en kapitalforening, der investerer i finansielle instrumenter efter FIL bilag 5, eller virksomheder, som investerer i ejendomme, energi eller infrastruktur.

[3] En ”alternativ investeringsfond” (AIF) er defineret som en kollektiv investeringsenhed eller investeringsafdelinger deraf, som rejser kapital fra en række investorer med henblik på at investere den i overensstemmelse med en defineret investeringspolitik til fordel for disse investorer.

Det indebærer for det første, at enheden ikke kan have et generelt kommercielt eller industrielt formål, jf. ESMAs retningslinjer for FAIF-nøglebegreber, afsnit VI, samt § 3 i AIF-bekendtgørelsen. Det følger heraf, at ”et generelt kommercielt eller industrielt formål” forekommer, såfremt enhedens formål er at følge en forretningsmæssig strategi, der hovedsageligt kan karakteriseres ved

- (a) en kommerciel aktivitet, der omfatter erhvervelse, salg eller udveksling af varer eller råvarer eller levering af ikke-finansielle serviceydelser, eller
- (b) en industriel aktivitet, der omfatter produktionen af varer eller bygninger.

Retningslinjerne nævner også, at et generelt kommercielt eller industrielt formål kan forekomme ved en kombination af de to.

Erhvervsvirksomheder med ”almindelig” virksomhedsdrift er således ikke AIF'er, da disse virksomheder køber driftsmateriel og aktiver for at skabe et produkt eller en tjenesteydelse, der kan generere overskud til selskabet. Driftsmateriellet og aktiverne udgør således et middel til at skabe en indtægtskilde og udgør ikke selve indtægtskilden.

Det vil imidlertid altid bero på en konkret vurdering, om en virksomhed er omfattet af FAIF-loven. I vurderingen vil Finanstilsynet bl.a. inddrage virksomhedens investeringsstrategi, aktiviteter og organisatoriske indretning. Til at foretage vurderingen gennemgår Finanstilsynet typisk enhedens regnskaber, vedtægter, relevante kontrakter eller aftaler med tredjemand, prospekt, udbuds- og/eller markedsføringsmateriale samt andet materiale, der kan være relevant for den konkrete vurdering.

Det fremgår af Finanstilsynets Q&A, spørgsmål 1 og 2, at tilsynet blandt andet lægger vægt på følgende forhold, når det vurderes, om en virksomhed kvalificerer sig som en AIF:

- (i) Er det primære fokus på drift af enhedens aktiver frem for på enhedens investeringsaktiviteter? – Et primært fokus på driften af enhedens aktiver vil indikere, at enheden kan være undtaget fra loven.
- (ii) Hvad er enhedens kernekompetence? – Udførelse af en kommerciel eller industriel aktivitet fremfor en investeringsrelateret aktivitet vil indikere, at enheden kan være undtaget fra loven.

Kapitel 2: Definitioner

- (iii) Er enhedens organisation opbygget til at varetage driften af aktiverne og/eller service af enhedens kunder? – En driftsorienteret organisering vil indikere, at enheden kan være undtaget fra loven.
- (iv) Hvilke aktiviteter er ledelsens samt relevante risikotageres ressourcer primært dedikeret til? – Anvendes ressourcerne primært på driftsaktiviteterne, vil dette indikere, at enheden kan være undtaget fra loven.
- (v) Har enhedens ledelse samt relevante risikotagere ansættelsesforhold i andre enheder? – Såfremt der foreligger andre ansættelsesforhold, vil dette indikere, at enheden er omfattet af loven.
- (vi) I hvilket omfang er enhedens primære funktioner og aktiviteter outsourcet til en anden enhed? – Er enhedens primære funktioner og/eller aktiviteter outsourcet til en anden enhed, vil dette indikere, at enheden er omfattet af loven.
- (vii) Er enheden administreret af en anden enhed? – Dette indikerer, at enheden er omfattet af loven.

Det fremgår ligeledes af Finanstilsynets Q&A, spørgsmål 1 og 2, at ovenstående elementer ikke alle skal være til stede, for at en virksomhed kan kvalificere sig som en AIF. Listen er heller ikke udtømmende, men de forskellige elementer er gode at tage udgangspunkt i, når det skal overvejes, om en virksomhed risikerer at blive omfattet af FAIF-loven.

Definitionen indebærer desuden, jf. ESMA's retningslinjer for FAIF-nøglebegreber, afsnit VI, at enheden skal aggregere kapital, der er rejst fra dens investorer med det formål at investere kapitalen og generere et aggregeret afkast til disse investorer.

”Aggregeret afkast” defineres i § 1, nr. 1 i AIF-bekendtgørelsen, som ”et afkast, som er afledt af den samlede risiko, der opstår ved at erhverve, besidde eller sælge investeringsaktiver, herunder aktiviteter, der har optimeret eller øget værdien af investeringsaktiverne.” Definitionen suppleres i ESMA's retningslinjer af en bemærkning om, at det gælder, uanset om der genereres forskelligt afkast til investorerne, f.eks. ved individuel udbyttepolitik.

Endelig indebærer definitionen, at ejere af en eller flere andele i enheden, eller i en afdeling i enheden, som en kollektiv gruppe ikke har nogen daglige beføjelser eller kontrol, jf. § 2, stk. 2, i AIF-bekendtgørelsen. Daglige beføjelser eller kontrol er defineret i bekendtgørelsens § 1, nr. 2, som ”en direkte og vedvarende beslutningskompetence over operationelle forhold, der vedrører den daglige drift af enhedens aktiver, som er betydelig

mere omfattende end den sædvanlige udøvelse af kontrol eller beføjelser gennem afstemning ved enhedens generalforsamlinger vedrørende forhold som fusion, valg af bestyrelsesmedlemmer, direktører, revisorer eller godkendelse af årsregnskaber.” Det er præciseret i ESMA’s retningslinjer for FAIF-nøglebegreber, afsnit VI, at det faktum, at én eller flere ejere af en eller flere andele i enheden eller i en afdeling i enheden har daglige beføjelser eller kontrol, ikke skal tages til udtryk for, at enheden ikke er en kollektiv investeringsenhed. Det afgørende er således, at ejerne som en kollektiv gruppe ikke er tillagt disse rettigheder.

[4] At ”rejse kapital” er defineret i § 1, stk. 5, i AIF-bekendtgørelsen som ”en kommerciel aktivitet udført af enheden, et selskab eller en person, som har forbindelse til enheden, med det direkte eller indirekte formål at skabe en forpligtigelse eller overførsel af kapital fra en eller flere investorer til enheden med henblik på at investere kapitalen i overensstemmelse med en defineret investeringspolitik.”

Denne definition genfindes i ESMA’s retningslinjer for FAIF-nøglebegreber, afsnit VII, hvor det præciseres yderligere, at det er uden betydning, om aktiviteten finder sted én gang, ved flere lejligheder eller kontinuerligt, ligesom det er uden betydning, om overførslen eller forpligtelsen af kapital sker i form af bidrag af kontanter eller aktiver.

Endelig diskuterer retningslinjerne den situation, hvor familiemedlemmer investerer deres private formue gennem en enhed. Her fremgår det, at enheden under visse betingelser ikke opfylder definitionen af at rejse kapital. Se nærmere retningslinjernes afsnit VII. Det fremgår desuden også klart af § 2, stk. 1, nr. 10, at loven ikke finder anvendelse på familieejede investeringsenheder.

[5] »En række investorer« defineres i § 1, nr. 4 i AIF-bekendtgørelsen som ”en eller flere investorer, medmindre loven, enhedens vedtægter eller en aftale forhindrer enheden i at rejse kapital fra flere end én investor. Såfremt en enhed udelukkende rejser kapital fra én investor i henhold til loven, enhedens vedtægter, eller aftale herom, er der efter denne bekendtgørelse aligevel tale om en række investorer, hvis kapitalen er rejst gennem strukturer eller aftaler, der omfatter flere juridiske enheder eller personer.”

Er der alene én investor, kan der i relation til definitionen i § 3, stk. 1, nr. 1, litra a, godt være tale om en række investorer. Det afgørende er, at

Kapitel 2: Definitioner

enheden ikke er forhindret af loven m.v. i med bindende virkning at rejse kapital fra mere end én investor.

Er der omvendt tale om, at der alene er én investor, fordi enheden er forhindret af loven med videre i med bindende virkning at rejse kapital fra mere end én investor, kan der alligevel være tale om en række investorer, hvis kapitalen er rejst gennem strukturer eller aftaler, der omfatter flere juridiske enheder eller personer. Det uddybes i ESMA's retningslinjer for FAIF-nøglebegreber, afsnit VIII, hvoraf det fremgår, at det er tilfældet, hvis eneinvestoren:

- a) investerer kapital, som er rejst fra mere end én juridisk eller fysisk person med henblik på at investere den til fordel for disse personer, og
- b) består af et arrangement eller en struktur, der i alt har mere end én investor med henblik på FAIF-direktivet.

Det nævnes specifikt, at det f.eks. omfatter master/feeder-strukturer, fund of funds-strukturer, eller arrangementer, hvor eneinvestoren er agent for mere end én investor og samler sine interesser af administrative hensyn.

[6] ”Defineret investeringspolitik” defineres i AIF-bekendtgørelsens § 2, stk. 2. Definitionen her følger definitionen i ESMA's retningslinjer for FAIF-nøglebegreber, afsnit IX. En enhed anses således for at have en defineret investeringspolitik, hvis enheden har en skriftlig politik for, hvordan enhedens aggregerede kapital skal forvaltes med henblik på at skabe et aggregeret afkast for enhedens investorer. Herefter gives en række eksempler på faktorer, der kan indikere eksistensen af en sådan politik. Det er fremhævet i retningslinjerne, at de nævnte faktorer såvel enkeltvis som tilsammen kan indikere, at der foreligger en defineret investeringspolitik.

Det er desuden væsentligt, at det præciseres, at fuld frihed for den juridiske person, der leder en enhed, til at træffe beslutninger om investeringer, ikke skal kunne bruges til at omgå bestemmelserne i FAIF-direktivet.

[7] 2. pkt. i nr. 1 indeholder en negativ afgrænsning af definitionen, sådan at en AIF ikke kan være en kollektiv investeringsenhed, som skal have tilladelse i henhold til de regler, der gennemfører artikel 5 i UCITS-direktivet. Dermed er danske UCITS omfattet af LIF eller tilsvarende udenlandske institutter ikke AIF'er.

[8] Nr. 2 definerer ”andel” som enhver ejerandel af formuen i en AIF. Dette gælder, uanset hvilken juridisk form fonden har. Se også § 1, nr. 3, i AIF-bekendtgørelsen.

Da definitionen af en AIF efter loven er uafhængig af, hvilken juridisk form fonden har, dækker begrebet ”andele efter loven”, således over enhver ejerandel i en AIF omfattet af loven. Dette kan efter en konkret vurdering være f.eks. en aktie i et aktieselskab, en anpart i et anpartsselskab, en andel i et kommanditselskab eller en andel i en forening, der ikke er en UCITS omfattet af LIF. Det følger af lovbemærkningerne, at definitionen også omfatter aftaleretlige krav på en andel af et overskud, hvorfor definitionen i loven hermed er bredere, end hvad der sædvanligvis forstås ved andel, og som defineret i f.eks. Årsregnskabslovens bilag 1A, nr. 1, og Selskabslovens § 5, stk. 1, nr. 14.

[9] ”Forvalter af alternativ investeringsfond” (FAIF) skal efter nr. 3, forstås som en virksomhed, hvis sædvanlige erhvervsmæssige virksomhed består i forvaltning af en eller flere AIF’er. § 7 fastlægger, hvilke krav der stilles til den juridiske struktur af FAIF’er. Se nærmere kommentarerne til § 7.

Tidligere indeholdt bestemmelsen tilføjjelsen ”og som har påtaget sig ansvaret som forvalter af en eller flere alternative investeringsfonde”. Tilføjjelsen udgik ved L 2015 532. Efter ændringen er definitionen ordret i overensstemmelse med definitionen i FAIF-direktivets artikel 4(1), litra c. En anden begrundelse for ændringen var ifølge lovbemærkningerne til ændringsforslaget, at den oprindelige danske definition skabte den cirkulære problemstilling, at Finanstilsynet først kunne udstede en tilladelse eller registrere virksomheden, når FAIF’en havde påtaget sig ansvaret som forvalter for en eller flere fonde, hvilket FAIF’en imidlertid ikke måtte, før den havde opnået tilladelse eller var blevet registreret.

[10] Nr. 4 definerer ”filial”, for så vidt angår en FAIF, som et forretningssted, der retligt udgør en ikke-selvstændig del af en FAIF, og som leverer de ydelser, som FAIF’en har fået tilladelse til. Denne del af definitionen svarer fuldt ud til definitionen i UCITS-direktivets artikel 2(1), litra g.

Det følger videre af definitionen, at alle forretningssteder, der etableres i samme EU/EØS-land m.v. af en FAIF, anses for at være en og samme filial.

[11] ”Præferenceafkast” (benævnes ”carried interest” i FAIF-direktivet) bliver i nr. 5 defineret som en del af fortjenesten fra en AIF, som FAIF’en

Kapitel 2: Definitioner

har tjent som godtgørelse for forvaltning af en AIF, men reduceret med den del af fortjenesten fra den AIF, som FAIF'en har tjent som afkast af en eventuel investering, som FAIF'en måtte have foretaget i AIF'en.

Definitionen skelner mellem standardafkast og præferenceafkast. Ved standardafkastet forstås det afkast (gevinst/udbytte), som deltageren i en AIF, herunder FAIF'en selv, såfremt denne har foretaget investeringer i AIF'en, opnår i forhold til den indskudte kapital. Ved præferenceafkast forstås den del, der overstiger standardafkastet af den indskudte kapital. En aftale om præferenceafkast fastlægges typisk i forvaltningsaftalen. Det slås fast i lovbemærkningerne, at et administrationshonorar (management fee), som udgør almindelig fast betaling for administrationen af fonden, hverken anses for at være standardafkast eller præferenceafkast.

Ovenstående svarer til, hvordan Skatteministeriet definerer præferenceafkast i bemærkningerne til aktieavancebeskatningslovens § 17 A og ligningslovens § 16 I. Skatteministeriet betegner dog præferenceafkast som merafkast.

Præferenceafkast omfatter såvel udbetalinger til FAIF'en som sådan som tilsvarende udbetalinger til FAIF'ens ledelse og væsentlige risikotagere hos denne. Derved sikres det, at FAIF'en, dennes medarbejdere og de AIF'er, der forvaltes, har sammenfaldende interesser. Medarbejdergrupper, som deltager i aftaler om præferenceafkast, kaldes typisk "kapitalfondspartnere". Præferenceafkast, som betales til FAIF'en eller kapitalfondspartnere, anses som en bonus for en succesfuld afvikling af AIF'en. Dermed omfattes præferenceafkast som udgangspunkt af aflønningsreglerne.

FAIF'en må således klart skelne mellem behandlingen af:

- (i) den del af udbetalingen fra AIF'en, der udgør et standardafkast, dvs. forholdsmæssigt svarer til investeringen, og som ikke er underlagt aflønningsreglerne, og
- (ii) den del af udbetalingen fra AIF'en, der overstiger et standardafkast af investeringen og udgør præferenceafkast, og som er underlagt aflønningsreglerne i §§ 20-22 a.

For præferenceafkast, som er omfattet af aflønningsreglerne, må FAIF'en sikre sig, at aflønningsreglerne i §§ 20-22 a overholdes. § 20, stk. 9, giver dog mulighed for, at præferenceafkast, forudsat at visse betingelser er opfyldt, kun i begrænset omfang er omfattet af aflønningsreglerne. Se nærmere kommentaren til § 20, stk. 9.

[12] Nr. 6 definerer ”snævre forbindelser” som en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er forbundet. Definitionen omfatter tre forhold, hvor der er tale om ”snævre forbindelser”.

Dette kan for det første være en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er forbundet i form af kapitalinteresser, hvorved forstås direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller af kapitalen i en virksomhed.

Den anden situation, hvor der er tale om ”snævre forbindelser”, er den situation, hvor en fysisk eller juridisk person har bestemmende indflydelse over en eller flere andre fysiske eller juridiske personer forstået som forholdet mellem et moderselskab og et datterselskab som omhandlet i bestemmelsens stk. 4-7, eller et tilsvarende forhold mellem en fysisk eller juridisk person og en virksomhed. Dvs., hvor der foreligger et koncernforhold. I relation hertil anses et datterselskab af et datterselskab for at være datterselskab af moderselskabet. Dette er i overensstemmelse med definitionen af et datterselskab i Rdir EP/Rdir 2013/34/EU (se vedrørende definitionen af dette kommentaren til stk. 1, nr. 43, nedenfor).

Endelig vil ”snævre forbindelser” foreligge i situationer, hvor den samme fysiske eller juridiske person varigt er forbundet med to eller flere fysiske eller juridiske personer ved at have bestemmende indflydelse over disse.

I alle tilfælde forudsætter forekomsten af ”snævre forbindelser”, at forbindelsen har en vis varighed.

Definitionen svarer i det store og hele til definitionen i EP/Rfor 575/2013/EU, artikel 4(1), nr. 38, og UCITS-direktivets artikel 2(1), litra i.

[13] I nr. 7 defineres ”kompetente myndigheder” som de nationale myndigheder i et EU/EØS-land m.v., der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med FAIF’er. En tilsvarende definition findes i LIF § 2, stk. 1, nr. 23.

I Danmark er Finanstilsynet den kompetente myndighed, der giver FAIF’er tilladelser og fører tilsyn med dem. Erhvervsstyrelsen er den kompetente myndighed, for så vidt angår registrering af FAIF’er, såfremt de er juridiske personer omfattet af Selskabsloven. Se nærmere kommentaren til § 7.

[14] I nr. 8 defineres ”kompetente myndigheder”, for så vidt angår en depositar. Da depositaren kan være et kreditinstitut, et fondsmæglerselskab

Kapitel 2: Definitioner

eller et andet foretagende, afhænger definitionen bl.a. af, hvilken form for depositar, der er tale om.

[15] Stk. 1, nr. 8, litra a, er ændret ved L 2014 268, som følge af gennemførelsen af kreditinstitut- og kapitalkravsdirektivet (CRD IV) og ændringer som følge af den tilhørende forordning (CRR). ”Kompetente myndigheder” defineres herefter i overensstemmelse med de gældende EU-regler.

Hvis der er tale om et kreditinstitut, som har erhvervet tilladelse i henhold til reglerne, der gennemfører CRD IV og er implementeret i dansk ret i lov om finansiel virksomhed, definerer nr. 8, litra a, ”kompetente myndigheder” i overensstemmelse med artikel 4, nr. 40, i CRR. Her defineres ”kompetente myndigheder” som ”en offentlig myndighed eller et offentligt organ, som er officielt anerkendt i henhold til national lovgivning, og som i henhold til national lovgivning er bemyndiget til at føre tilsyn med institutter som led i tilsynsordningen i den pågældende medlemsstat.” I Danmark er Finanstilsynet den kompetente myndighed, der giver kreditinstitutter tilladelser og fører tilsyn med dem.

[16] Det følger af nr. 8, litra b, at hvis depositaren er et investeringsselskab, som har erhvervet tilladelse i henhold til reglerne, der gennemfører MiFID II, defineres den kompetente myndighed i overensstemmelse med artikel 4(1), nr. 26, i MiFID II. Her defineres ”kompetent myndighed” som den myndighed, der i henhold til artikel 67 er udpeget af den enkelte medlemsstat, medmindre andet er bestemt i direktivet. I Danmark er Finanstilsynet den kompetente myndighed, der giver investeringsselskaber tilladelser og fører tilsyn med dem.

Bestemmelsen er konsekvensændret ved L 2017 665, som gennemførte MiFID II.

[17] Hvis depositaren falder under en kategori af foretagender, som omhandles i § 46, stk. 1, nr. 3, (gennemfører artikel 21(3) 1. afsnit, litra c, i FAIF-direktivet), anses de nationale myndigheder i depositarens hjemland, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med sådanne kategorier af foretagender, som de kompetente myndigheder, jf. nr. 8. litra c.

[18] Hvis depositaren er en enhed som omhandlet i § 46, stk. 3 (gennemfører artikel 21(3), 3. afsnit, i FAIF-direktivet), er de kompetente myndigheder

de nationale myndigheder i det land, hvor enheden har sit registrerede hjemsted, og som ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med enheden, eller det officielle organ med kompetence til at registrere eller føre tilsyn med enheden i overensstemmelse med de gældende fagetiske regler, jf. nr. 8, litra d.

[19] Hvis depositaren er depositar for en AIF fra et tredjeland i henhold til § 48, stk. 8, (gennemfører artikel 21(5), litra b, i FAIF-direktivet) og ikke er omfattet af nr. 8, litra a-d, anses nationale myndigheder i det tredjeland, hvor depositaren har sit registrerede hjemsted, for at være de kompetente myndigheder, for så vidt angår depositaren, jf. nr. 8, litra e.

[20] Nr. 9 fastslår, at ”alternativ investeringsfond fra et tredjeland” defineres som en AIF, der ikke har erhvervet tilladelse eller er registreret i et EU/EØS-land m.v. i henhold til gældende national lovgivning, og som ikke har sit registrerede hjemsted eller hovedkontor i et EU/EØS-land m.v.

[21] Nr. 10 implementerer FAIF-direktivets artikel 4, litra i, som definerer ”kontrol”. Direktivet henviser her til den definition, som findes i artikel 1 i EP/Rdir 83/349/EØF. Dette er afløst af EP/Rdir 2013/34/EU, som er implementeret i Årsregnskabsloven. Her fastlægger bilag 1B, hvornår et moderselskab udøver bestemmende indflydelse i forhold til en dattervirksomhed.

Denne definition danner også grundlag for såvel Selskabslovens definition af bestemmende indflydelse i § 7, stk. 1, som definitionen i FIL § 5 b, stk. 1. Det er således gennemgående for dansk ret, at begrebet ”bestemmende indflydelse” anvendes frem for ”kontrol”, og det er afgørende, hvem der reelt har bestemmende indflydelse over selskabet, frem for om der formelt besiddes ejerandele. Se nærmere kommentarerne til § 3, stk. 4-7. (Det må antages, at der er tale om en lovgivningsmæssig lapsus, når bestemmelsen henviser til § 3, stk. 3-7).

[22] ”Kapitalforening” er defineret som en forening med en eller flere investorer, hvis formål det er at skabe et afkast til foreningens investorer ved investering i likvide midler, herunder valuta, eller finansielle instrumenter omfattet af FIL bilag 5, hvis vedtægter angiver, at foreningen er en kapitalforening, og som til forvaltning af foreningen har udpeget en FAIF

Kapitel 2: Definitioner

med tilladelse til at forvalte AIF'er, og som har ansvaret for at forvalte kapitalforeningen.

En kapitalforening er således en særlig type AIF, der defineres og reguleres i FAIF-loven (i lighed med AIF-SIKAV'er og AIF-værdipapirfonde).

Specialforeninger, hedgeforeninger, godkendte fåmandsforeninger, ikke-godkendte fåmandsforeninger, professionelle foreninger og andre kollektive investeringsordninger skulle senest den 1. marts 2014 have anmeldt deres beslutning til Erhvervsstyrelsen om enten at skifte juridisk status til en kapitalforening eller om at lade sig opløse. Reguleringen af kapitalforeninger blev med vedtagelsen af FAIF-loven flyttet til denne. Se nærmere lovbemærkningerne, afsnit 1. På visse punkter ligner kapitalforeninger UCITS-foreninger reguleret i LIF. Kravet, om at en kapitalforening skal udpege en forvalter, svarer således til, at en UCITS-SIKAV skal udpege et investeringsforvaltningsselskab eller administrationselskab. Ligesom UCITS-SIKAV'er har en kapitalforening alene en bestyrelse og ingen direktion.

[23] Bestemmelsen er indsat ved L 2018 706.

Selskabstypen AIF-SIKAV svarer til selskabstypen UCITS-SIKAV i LIF, og det følger af lovbemærkningerne, at AIF-SIKAV'er er direkte inspireret af UCITS-SIKAV'er. I henhold til LIF § 3, stk. 5, må betegnelsen "SIKAV" alene anvendes til brug for danske UCITS, og de har eneret og pligt til at bruge betegnelsen "SIKAV". Det er derfor nødvendigt at anvende en anden betegnelse for denne selskabstype, når den anvendes til brug for etableringen af en AIF. FAIF-loven stiller derfor krav om anvendelse af betegnelsen "AIF-SIKAV".

En vigtig forskel mellem en AIF-SIKAV og en kapitalforening er, at en kapitalforening kun må investere i finansielle instrumenter omfattet af FIL, bilag 5, samt likvide midler, herunder valuta, mens der ikke er begrænsninger i, hvilke aktiver en AIF-SIKAV kan investere i. Det kan således uden begrænsning fastsættes i vedtægterne for en AIF-SIKAV, hvilke aktiver den kan investere i. Selskabstypen AIF-SIKAV kan i øvrigt også anvendes til at etablere en europæisk langsigtet investeringsfond (ELTIF), som kan investere både i ejerandele og fysiske aktiver samt foretage udlån. En ELTIF er selvstændigt reguleret i ELTIF-forordningen, jf. denne. Det samme gør sig i øvrigt gældende i forhold til en EuVECA eller en EuSEF (der er reguleret i henholdsvis EuVECA-forordningen og EuSEF-forordningen, hvortil der henvises).

[24] Kravet, om at en AIF-SIKAV udpeger en FAIF til administration af AIF-SIKAV'en, svarer til, at en SIKAV omfattet af LIF udpeger et investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab til administration af SIKAV'en. Der skal udpeges en forvalter, da en AIF-SIKAV alene har en bestyrelse og ingen direktion.

En FAIF kan få tilladelse til at administrere AIF'er, herunder AIF-SIKAV'er. Et investeringsforvaltningsselskab kan ligeledes få tilladelse til at forvalte en eller flere AIF'er, herunder AIF-SIKAV, hvis investeringsforvaltningsselskabet får tilladelse hertil i medfør af § 11 i FAIF-loven, jf. FIL § 10 a. Der er i så fald tale om, at selskabet har en ”dobbelttilladelse”.

[25] Indsat ved L 2018 706.

Selskabstypen AIF-værdipapirfond svarer til værdipapirfonde i investeringsforeningsloven, og det følger af lovbemærkningerne, at AIF-værdipapirfonde er direkte inspireret af værdipapirfonde (reguleret i LIF). I henhold til LIF § 3, stk. 8, må værdipapirfonde alene anvendes til brug for danske UCITS, og de har eneret og pligt til at bruge betegnelsen ”værdipapirfond”. Det er derfor nødvendigt at anvende en anden betegnelse for denne selskabstype, når den anvendes til brug for etableringen af en AIF. FAIF-loven stiller derfor krav om anvendelse af betegnelsen ”AIF-værdipapirfond”.

En AIF-værdipapirfond kan kun etableres af FAIF'ens bestyrelse eller af et investeringsforvaltningsselskab, der har tilladelse til at administrere AIF'er i medfør af § 11, jf. FIL § 10 a (dobbelttilladelse). Der er ingen generalforsamling i en AIF-værdipapirfond, hvorfor stiftelsen sker via FAIF'ens beslutning herom.

En AIF-værdipapirfond er en selvstændig økonomisk enhed, men ikke en juridisk enhed. Det betyder, at en AIF-værdipapirfond ikke kan være part i retssager, og at den ikke har en selvstændig ledelse. Rent juridisk er en AIF-værdipapirfond ifølge lovbemærkningerne en del af den FAIF, der har oprettet den. Økonomisk er den derimod en selvstændig enhed, og de midler, som tilhører en AIF-værdipapirfond, skal alene anvendes til fordel for investorerne i AIF-værdipapirfonden, og de skal holdes adskilte fra FAIF'ens øvrige midler. Da en AIF-værdipapirfond ikke er en selvstændig juridisk enhed, kan den alene oprettes af en FAIF med hjemsted i Danmark.

FAIF'ens bestyrelse træffer som den øverste myndighed beslutninger om en AIF-værdipapirfonds forhold, f.eks. ændring af fondsbestemmelserne og ophør. FAIF'en udgør den daglige ledelse i en AIF-værdipapirfond, da den

Kapitel 2: Definitioner

ikke kan have sin egen direktion. Et særligt kendetegn ved en AIF-værdipapirfond er, at investorerne ikke får nogen indflydelse på ledelsen af AIF-værdipapirfonden, således som de har i både kapitalforeninger og i AIF-SIKAV'er.

Der er ingen begrænsninger for, hvilke aktiver en AIF-værdipapirfond må investere i, men der er ikke noget til hinder for, at dette fastsættes i vedtægterne for fonden. AIF-værdipapirfonden kan således også anvendes til at etablere en ELTIF, som kan investere både i ejerandele og fysiske aktiver samt foretage udlån. En ELTIF er selvstændigt reguleret i ELTIF-forordningen, og der henvises for nærmere til denne. Det samme gør sig i øvrigt gældende i forhold til en EuVECA eller en EuSEF (der er reguleret i henholdsvis EuVECA-forordningen og EuSEF-forordningen, hvortil der henvises for nærmere information herom).

[26] Nr. 14 definerer ”etableret, for så vidt angår AIF'er”, som dét land, hvori en AIF har erhvervet tilladelse eller er registreret, eller, hvis AIF'en ikke har erhvervet tilladelse eller er registreret, det land hvor AIF'en har sit registrerede hjemsted.

[27] Nr. 15 definerer ”etableret, for så vidt angår depositarer”, som det land, hvor depositaren har sit registrerede hjemsted, eller det land hvor depositaren har en filial.

[28] Nr. 16 definerer ”etableret, for så vidt angår retlige repræsentanter, der er juridiske personer”, som det land hvor den retlige repræsentant har registreret hjemsted, eller det land hvor den retlige repræsentant har en filial.

[29] Nr. 17 definerer ”etableret, for så vidt angår retlige repræsentanter, der er fysiske personer”, som det land, hvor den retlige repræsentant er hjemmehørende. Det følger af lovbemærkningerne, at ved ”hjemmehørende” forstås dér, hvor den retlige repræsentant faktisk har etableret et kontor og kan træffes.

[30] Nr. 18 definerer ”en alternativ investeringsfond fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land Unionen har indgået aftale med på det finansielle område” som en AIF, der har erhvervet tilladelse eller er registreret i et EU/EØS-land m.v. i henhold til gældende national

lovgivning, eller en AIF, der ikke har erhvervet tilladelse eller er registreret i et EU/EØS-land m.v., men har sit registrerede hjemsted eller hovedkontor i et EU/EØS-land m.v.

[31] Nr. 19 definerer ”en forvalter fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land Unionen har indgået aftale med på det finansielle område” som en FAIF, der har sit registrerede hjemsted i et EU/EØS-land m.v.

[32] Nr. 20 definerer ”feederfond” som en AIF, hvor én af tre betingelser er opfyldt. Der skal være tale om en AIF, der investerer mindst 85 pct. af sine aktiver i andele i en anden AIF (masterfonden), investerer mindst 85 pct. af sine aktiver i mere end én masterfond, når disse masterfonde har identiske investeringsstrategier, eller på anden vis har en eksponering på mindst 85 pct. af sine aktiver i en masterfond. Endelig kan investeringen også være i form af afledte finansielle instrumenter, som giver feederfonden en eksponering i masterfonden på mindst 85 pct. af feederfondens aktiver. ”Masterfond” er defineret i bestemmelsens stk. 1, nr. 32.

[33] Definitionen af et ”finansielt instrument” i nr. 21 henviser til FIL bilag 5. Dermed er definitionen efter FAIF-loven identisk med definitionen i FIL, der igen svarer til definitionen i bilag 1, afsnit C, i MiFID II.

Bestemmelsen er ændret ved L 2015 532 og senere konsekvensændret ved L 2017 665, som gennemførte MiFID II.

[34] Nr. 22 definerer ”holdingselskab” som et selskab med kapitalandele i et eller flere andre selskaber, hvis kommercielle formål er at gennemføre en forretningsstrategi eller -strategier gennem sine datterselskaber, tilknyttede selskaber eller kapitalinteresser for at bidrage til deres værdi på lang sigt, og som enten er et selskab, der driver virksomhed på grundlag af egne aktiver, og hvis aktier optages til handel på et reguleret marked i et EU/EØS-land m.v. eller ikke er oprettet med det primære formål at generere afkast til sine investorer ved at afhænde sine datterselskaber eller tilknyttede selskaber, som dokumenteret af selskabets årsrapport eller andre officielle dokumenter.

[35] Nr. 23 definerer ”alternative investeringsfondes hjemland” forskelligt, alt efter om AIF'en har erhvervet tilladelse/er registreret eller ej.

Kapitel 2: Definitioner

Er der tale om en AIF, der har erhvervet tilladelse eller er registreret, defineres AIF'ens hjemland som det EU/EØS-land m.v., hvor AIF'en har erhvervet tilladelse eller er registreret i henhold til gældende national ret. Såfremt AIF'en har flere tilladelser eller registreringer, er hjemlandet det EU/EØS-land m.v., hvor AIF'en første gang erhvervede tilladelse eller blev registreret.

Såfremt der er tale om en AIF, der hverken har erhvervet tilladelse eller er registreret i et EU/EØS-land m.v., skal hjemlandet anses for at være det EU/EØS-land m.v., hvor den har sit registrerede hjemsted eller hovedkontor.

[36] Nr. 24 definerer "forvalterens hjemland" som det EU/EØS-land m.v., hvor FAIF'en har sit registrerede hjemsted. Såfremt en FAIF har registreret hjemsted i et tredjeland, skal alle henvisninger til "forvalterens hjemland" i loven forstås som "referenceland". Referenceland er defineret i stk. 1, nr. 33. Se nærmere kommentaren hertil, nedenfor.

[37] I nr. 25 defineres "forvalterens værtsland" i relation til de situationer, hvor FAIF'en *enten* forvalter eller markedsfører andele i en AIF fra et EU/EØS-land m.v. *eller* markedsfører andele i en AIF fra et tredjeland *eller* leverer tjenesteydelser, som er omfattet af bilag 1, nr. 3. I de situationer forstås "forvalterens værtsland" som dét eller de EU/EØS-lande m.v., som ikke er FAIF'ens hjemland, men hvor den grænseoverskridende aktivitet finder sted.

Litra c er indsat ved L 2015 532. Litra c implementerer artikel 92(1), i MiFID II, der ændrer artikel 4(1), litra r, i FAIF-direktivet.

[38] Bestemmelsen er ændret ved L 2014 1490.

Begrebet "minimumskapital" defineres herefter i overensstemmelse med fastlæggelsen af egentlige kernekapitalposter i art. 26, stk. 1, litra a-e, i CRR.

En følge af ændringen i 2014 er, at det er blevet tydeligt, at minimumskravet til kapitalen ikke kun eksisterer på tidspunktet for modtagelsen af tilladelse til at forvalte AIF'er, men er et kontinuerligt krav, som FAIF'en skal leve op til. Begrebet "startkapital" som blev anvendt oprindeligt i loven, og som blev defineret i § 3, stk. 1, nr. 24, er således udgået til fordel for begrebet "minimumskapital".

[39] I nr. 27 defineres ”udsteder” som en udsteder omhandlet i artikel 2(1), litra d, i Transparensdirektivet, når udstederen har sit registrerede hjemsted i et EU/EØS-land m.v., og såfremt dens andele er optaget til handel på et reguleret marked, som defineret i artikel 4(1), nr. 21, i MiFID II.

I dansk ret er artikel 2(1), litra d, i Transparensdirektivet gennemført i § 4 i BEK 2018 1170 om prospekter. Dette erstattes af Prospektforordningen. Her defineres udsteder i artikel 4(1), litra h. Definitionen af et ”reguleret marked” i artikel 4(1), nr. 21, i MiFID II, er gennemført i kapitalmarkedslovens § 3, stk. 1, nr. 2.

Bestemmelsen blev konsekvensændret ved L 2017 665, som gennemførte MiFID II.

[40] Nr. 28 definerer ”retlig repræsentant” som en fysisk person, der er hjemmehørende i et EU/EØS-land m.v., eller en juridisk person, der har sit registrerede hjemsted i et EU/EØS-land m.v., og som er udtrykkeligt udpeget af en FAIF, der har sit registrerede hjemsted i et tredjeland, til at handle på vegne af denne FAIF over for myndigheder, kunder, organer og modparter i et EU/EØS-land m.v., vedrørende FAIF’ens forpligtelser i henhold til denne lov.

Det følger af lovbemærkningerne, at ved ”hjemmehørende” forstås dér, hvor den retlige repræsentant faktisk har etableret et kontor og kan træffes. Som det ses af definitionen, er der ikke et krav om, at den retlige repræsentant f.eks. er advokat, revisor eller lignende. Enhver fysisk eller juridisk person kan være retlig repræsentant for en FAIF, forudsat at kravet om at være hjemmehørende i et EU/EØS-land m.v. er opfyldt.

[41] ”Gearing” er en metode, som FAIF’en anvender til at øge eksponeringen af en AIF, som denne forvalter. Definitionen af gearingen omfatter gearing ved hjælp af lån af kontante midler eller værdipapirer såvel som gearing indeholdt i derivatpositioner eller ved andre midler.

FAIF-forordningen indeholder i artikel 6 en række generelle bestemmelser om beregning af gearing, og det fremgår således af stk. 1, at ”gearing skal forstås som forholdet mellem en AIF’s eksponering og dens nettoaktivværdi.”

Artikel 6(2)-(4) indeholder bestemmelser om beregningen af gearing i en FAIF. For yderligere guidance om beregningsmetoder i relation til konkrete instrumenter og scenarier henvises til ”Section VII: Calculation

Kapitel 2: Definitioner

of leverage” i ESMAs Q&A. Endelig fremgår det af artikel 6(5), at en FAIF skal have hensigtsmæssigt dokumenterede procedurer for at beregne eksponeringen for hver forvaltet AIF.

Erhvervsankenævnets kendelse af den 24. oktober 2017 (j.nr. 2016-12521) omhandlede en afgørelse truffet af Finanstilsynet omkring beregning af tærskelværdierne, herunder vedrørende forståelsen af gearing. Se nærmere kommentaren til § 6, stk. 2.

[42] Nr. 30 definerer ”forvaltning af alternative investeringsfonde” som ansvaret for udøvelse af mindst de investeringsforvaltningsfunktioner, der er nævnt i bilag 1, nr. 1, for én eller flere AIF’er.

Det er forvaltaftalen, der er afgørende for, hvilke funktioner FAIF’en konkret påtager sig på vegne af en AIF. Aftalen skal som minimum omfatte porteføljepleje og risikostyring, jf. bilag 1, nr. 1. Bilag 1, nr. 2, omfatter funktioner, som FAIF’en kan påtage sig inden for den tilladelse, der gives i medfør af § 11, stk. 2, 1. pkt., jf. § 8, stk. 1. Herudover kan en FAIF få tilladelse til at udføre de funktioner, der nævnes i bilag 1, nr. 3, jf. § 8, stk. 3.

[43] ”Markedsføring” defineres som det forhold, at FAIF’en direkte eller indirekte udbyder andele til eller placerer andele hos investorer, som er hjemmehørende eller har registreret hjemsted i et EU/EØS-land m.v. Definitionen omfatter også det forhold, at det sker på vegne af FAIF’en.

Det følger af Finanstilsynets Q&A, afsnit 2, at der kun er tale om markedsføring i det omfang, at der rettes henvendelse til investorer eller annonceres med henblik på at sælge andele eller aktier i AIF’er. Salg på anmodning fra en kunde (også kaldet ”reverse solicitation”) vil derfor ikke være at opfatte som markedsføring, så længe at der ikke har været nogen form for forudgående annoncering eller lignende af AIF’en.

Det bør i denne forbindelse nævnes, at EU-Kommissionen har vedtaget et nyt direktiv, EP/Rdir 2019/1160/EU og en ny forordning, EP/Rfor 2019/1156/EU, der begge regulerer grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter (dvs. UCITS og AIF). Begge trådte i kraft 1. august 2019. Mens EP/Rfor 2019/1156/EU finder direkte anvendelse efter ikrafttrædelsestidspunktet, afventer EP/Rdir 2019/1160/EU implementering i dansk ret. På tidspunktet for kommentarens tilblivelse er det forventningen, at lovforslaget fremsættes i januar 2021. Direktivet skal være implementeret i dansk ret senest den 21. august 2021.

FAIF-forordningen indfører bl.a. i § 4 regler, som skal sikre, at markedsføringsmateriale rettet mod investorer skal være tydelig og retvisende. Det betyder bl.a., at materialet skal kunne identificeres som markedsføring og indeholde information om de risici, der er ved at investere i investeringsfonden.

Definitionen af ”markedsføring” dækker over såvel markedsføring til detailinvestorer som til professionelle investorer. (”Professionel investor” er defineret i stk. 1, nr. 39, mens ”detailinvestor” er defineret i nr. 42. Se nærmere kommentarerne til disse nedenfor). Det er dog væsentligt at være opmærksom på, at en AIF som udgangspunkt alene må markedsføres til professionelle investorer. Hertil kommer dog en undtagelse i § 5, stk. 5, der dels omhandler medarbejdere hos FAIF’erne, som er involveret i arbejdet med AIF’en, dels såkaldte semi-professionelle investorer. Se nærmere kommentaren til § 5, stk. 5. FAIF’er med tilladelse kan desuden søge Finanstilsynet om tilladelse til at markedsføre andele i AIF’er over for detailinvestorer, jf. § 5, stk. 4, 2. pkt. Se kommentaren til denne.

En FAIF må markedsføre nye AIF’er til professionelle investorer i Danmark, så snart FAIF’en har fået tilladelse eller er registreret som forvalter af AIF’er. Det fremgår af Finanstilsynets Q&A, afsnit 2, at det er Finanstilsynets opfattelse, at der vil være tale om markedsføring, selvom den enkelte AIF først etableres, hvis der opnås tilstrækkelige tegningstilsagn. Dette gælder i det omfang, at en investor giver tilsagn om at investere i AIF’en f.eks. ved et ”letter of intent” eller lignende. Indledende møder, hvor det ikke er muligt for en investor at forpligte sig til at erhverve andele i AIF’en, vil ikke være at opfatte som markedsføring. Dermed kan det udledes, at præmarkedsføring accepteres af tilsynet.

Med vedtagelsen af EP/Rdir 2019/1160/EU om ændring af FAIF-direktivet for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, indsættes der bl.a. en definition af præmarkedsføring i FAIF-direktivets artikel 4(1), litra aea. Formålet med definitionen er at ensrette forståelsen af præmarkedsføring på tværs af medlemsstaterne. Præmarkedsføring defineres i direktivet som ”udlevering af oplysninger eller meddelelser, direkte eller indirekte, om investeringsstrategier eller -idéer fra en EU-FAIF, eller på dennes vegne, til potentielle professionelle investorer, som er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted i Unionen, for at afprøve deres interesse i en AIF eller en afdeling, der endnu ikke er etableret, eller som er etableret, men om hvilken der

Kapitel 2: Definitioner

endnu ikke er indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med artikel 31 eller 32 i den pågældende medlemsstat, hvor de potentielle investorer er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted, og som i det enkelte tilfælde ikke udgør det samme som et udbud til eller en placering hos den potentielle investor med henblik på at investere i andelene eller kapitalandelene i den pågældende AIF eller afdeling.” Uanset henvisningen til artikel 31 og 32, som er implementeret i FAIF-lovens kapitel 13, må det antages, at definitionen også omfatter præmarkedsføring af danske AIF’er. Som følge af ændringen af FAIF-direktivet indføres der endvidere betingelser for præmarkedsføring i EU. Disse omtales ikke nærmere her.

Indirekte markedsføring gennem unit link-ordninger anses ikke for at være markedsføring til detailinvestorer, jf. Finanstilsynets Q&A, afsnit 2. Dette gælder dog kun for unit link-ordninger. Alle andre former for direkte eller indirekte salg af AIF’er til detailinvestorer betragtes som markedsføring til detailinvestorer, hvilket medfører, at FAIF’en vil skulle have en særskilt tilladelse til at markedsføre andele i den enkelte AIF til detailinvestorer. Det gælder tillige, at en markedsføringstilladelse er påkrævet, hvis en FAIF, der har en aftale med en detailinvestor om at yde diskretionær porteføljepleje, ønsker at købe en AIF til porteføljen.

Det fremgår af Finanstilsynets Q&A, afsnit 2, at børsnotering og udbud i børsretlig forstand anses som markedsføring. Alle børsnoterede AIF’er er således underlagt markedsføringsreglerne i FAIF-loven og skal således have en FAIF med tilladelse samt en markedsføringstilladelse til salg til detailinvestorer.

Endelig skal det bemærkes, at det fremgår af Finanstilsynets Q&A, afsnit 2, at Danmark ikke har særlige regler for private placement, hvorfor udenlandske AIF’er ikke har mulighed for at markedsføre sig i Danmark uden notifikation eller tilladelse, hvis det sker på private placement-basis. I Danmark sondres der således alene mellem markedsføring til professionelle investorer (og få andre, jf. § 5, stk. 5, som nævnt ovenfor) og markedsføring til detailinvestorer, hvor sidstnævnte kræver særlig tilladelse.

[44] Nr. 32 definerer ”masterfond” som en AIF, som en feederfond, investerer eller har eksponering i. Se også kommentaren vedrørende feederfond, ovenfor.

Bestemmelsen er konsekvensrettet ved L 2018 706.

[45] Nr. 33 definerer ”referenceland” som et EU/EØS-land m.v. som fastslået i overensstemmelse med reglerne i kapitel 17 for tilladelse og markedsføring for FAIF’er med registreret hjemsted i et tredjeland.

Når en FAIF fra et tredjeland har til hensigt at forvalte eller markedsføre en AIF i et EU/EØS-land m.v., er det nødvendigt at fastlægge et EU/EØS-land m.v. som referenceland, for derved at sikre, at tredjelands-FAIF’en i videst muligt omfang sidestilles med FAIF’er fra et EU/EØS-land m.v. Reglerne i kapitel 17, som definitionen henviser til, har til formål at fastlægge et referenceland, som er det land, som tredjelands-FAIF’en har den stærkeste tilknytning til. Reglerne i kapitel 17 er endnu ikke trådt i kraft.

[46] Nr. 34 definerer ”tredjeland” som et land, der ikke er et EU/EØS-land m.v.

[47] Nr. 35 definerer et ”unoteret selskab” som et selskab, som har sit registrerede hjemsted i et EU/EØS-land m.v., og hvis andele ikke optages til handel på et reguleret marked som omhandlet i reglerne, der gennemfører artikel 4(1), nr. 21, i MiFID II.

Definitionen af et ”reguleret marked” i artikel 4(1), nr. 21, i MiFID II, er i dansk ret gennemført i Kapitalmarkedslovens § 3, stk. 1, nr. 2.

Bestemmelsen blev konsekvensændret ved L 2017 665, som gennemførte MiFID II.

[48] Kapitalgrundlaget defineres ved en henvisning til artikel 25-88 i CRR. Uanset at FAIF’er ikke direkte er omfattet af CRR, følger det af ikrafttrædelsesbestemmelserne heri, at henvisninger til kreditinstitut- og kapitalkravsdirektiverne (2006/48/EF og 2006/49/EF) skal forstås som henvisninger til denne forordning. Da FAIF-direktivets artikel 4(1), litra s, henviser direktiv 2006/48/EF, for så vidt angår definitionen af ”kapitalgrundlag”, skal henvisningen herefter forstås som en henvisning til CRR artikel 25-88, og begrebet skal defineres i overensstemmelse hermed.

Bestemmelsen er ændret ved L 2014 268 ved L 2014 1490 og senere konsekvensændret ved L 2017 665, som gennemførte MiFID II.

[49] Nr. 37 definerer ”moderselskab” som et moderselskab som defineret i reglerne, der gennemfører artikel 1 og 2 i EP/Rdir 83/349/EØF.

Kapitel 2: Definitioner

Der må her være tale om en lovgivningsmæssig lapsus, da EP/Rdir 92/30/EØF om tilsyn med kreditinstitutter på et konsolideret grundlag i artikel 1 henviser til EP/Rdir 83/349/EØF, artikel 1(1) (7. selskabsdirektiv), for så vidt angår definitionen af et moderselskab. Denne er afløst af EP/Rdir 2013/34/EU. Her er ”moderselskab” defineret i artikel 2(1), litra 9, som ”en virksomhed, der kontrollerer en eller flere dattervirksomheder”. Bestemmelsen er implementeret i Årsregnskabslovens bilag 1B, hvoraf det fremgår, at en modervirksomhed er ”en virksomhed, som har en bestemmende indflydelse over en eller flere dattervirksomheder”.

Denne definition danner grundlag for såvel Selskabslovens definition i § 5, stk. 1, nr. 20, som FIL § 5, stk. 1, nr. 7.

[50] Nr. 38 definerer ”prime broker” som et kreditinstitut, en reguleret investeringsvirksomhed eller en anden enhed, der er underlagt tilsynsmæssig regulering og løbende tilsyn, og som tilbyder tjenesteydelser til professionelle investorer, primært for at finansiere eller foretage transaktioner i finansielle instrumenter som modpart. De kan også tilbyde andre tjenesteydelser som f.eks. clearing og afvikling af handler, opbevaringsydelser, udlån af værdipapirer, skræddersyet teknologi og driftsstøttefaciliteter.

[51] En ”professionel investor” defineres som en investor, som anses for en professionel kunde, eller som efter anmodning behandles som en professionel kunde, som defineret i reglerne, der gennemfører bilag II til MiFID II. En professionel kunde er herefter ”en kunde, der besidder den fornødne erfaring, viden og ekspertise til at træffe sine egne investeringsbeslutninger og foretage en korrekt vurdering af risiciene i forbindelse hermed.” For at blive betragtet som en professionel kunde, skal kunden opfylde en række krav, som er fastlagt i bilaget. Disse vil enten blive betragtet som professionelle kunder, jf. bilagets afsnit I, eller vil efter anmodning kunne behandles som professionelle kunder, jf. bilagets afsnit II.

Bilag II til direktivet er i Danmark implementeret i bilag 1 i Investorbeskyttelsesbekendtgørelsen.

Nr. 39 er konsekvensændret ved L 2017 665, som gennemførte MiFID II.

[52] Nr. 40 definerer ”kvalificerede andele” som direkte eller indirekte besiddelse af en andel i en forvalter, som enten udgør mindst 10 pct. af

kapitalen eller stemmerettighederne, jf. reglerne der gennemfører artikel 9 og 10 i Transparensdirektivet, om oplysninger om større besiddelser. Fastlæggelsen af kvalificerede andele skal ske under hensyn til betingelserne for sammenlægning af besiddelsen, jf. reglerne, der gennemfører artikel 12(4) og (5), i Transparensdirektivet, eller som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den FAIF, hvori denne besiddelse findes.

Artikel 9(1-3), og artikel 10 i direktivet er i Danmark gennemført i Kapitalmarkedslovens § 38. Artikel 12(4) og (5), i direktivet er i Danmark gennemført i §§ 11 og 12 i Storaktionærbekendtgørelsen.

[53] ”Arbejdstagerrepræsentanter” defineres som arbejdstagernes repræsentanter i overensstemmelse med reglerne, der gennemfører artikel 2, litra e, i EP/Rdir 2002/14/EF om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne.

Artikel 2, litra e, er i Danmark gennemført i § 6 i L 2005 303 om information og høring af lønmodtagere.

[54] ”Detailinvestor” defineres modsætningsvist til begrebet ”professionel investor” og skal derfor forstås som en investor, der ikke falder ind under definitionen ”professionel investor” i nr. 39.

Bestemmelsen er konsekvensrettet ved L 2018 706.

[55] Nr. 43 definerer ”datterselskab” som i artikel 1 og 2 i EP/Rdir 83/349/EØF.

Tilsvarende, som hvad der gælder for definitionen af et moderselskab (se vedrørende denne ovenfor), må der her være tale om en lovgivningsmæssig lapsus. ”Datterselskab” er i dag defineret i EP/Rdir 2013/34/EU. Her er ”datterselskab” defineret i artikel 2(1), litra 10, som ”en virksomhed, der er kontrolleret af en modervirksomhed, herunder enhver dattervirksomhed af den øverste modervirksomhed”. Bestemmelsen er implementeret i Årsregnskabslovens bilag 1B, hvoraf det fremgår, at en dattervirksomhed er ”en virksomhed, der er underlagt bestemmende indflydelse af en modervirksomhed”.

Denne definition danner grundlag for såvel Selskabslovens definition i § 5, stk. 1, nr. 3, som FIL § 5, stk. 1, nr. 8.

Kapitel 2: Definitioner

[56] Nr. 44 definerer ”tilsynsmyndigheder, for så vidt angår alternative investeringsfonde fra tredjelande”, som de nationale myndigheder i et tredjeland, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med AIF’er.

[57] ”Tilsynsmyndigheder for så vidt angår forvaltere fra tredjelande”, defineres som de nationale myndigheder i et tredjeland, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med FAIF’er.

[58] Nr. 46 definerer ”securitisationenheder med særligt formål” som enheder, hvis eneste formål er at foretage securitisation eller securitisationer som omhandlet i artikel 1, nr. 2, i Den Europæiske Centralbanks Forordning (EF) nr. 24/2009 og andre passende aktiviteter med henblik på at opfylde dette formål. Denne forordning er erstattet af Den Europæiske Centralbanks Forordning (EU) nr. 1075/2013, og det må derfor antages, at securitisation herefter skal forstås i overensstemmelse med definitionen i dennes artikel 1, nr. 2.

[59] ”UCITS” defineres som et institut for kollektiv investering i værdipapirer, der har erhvervet tilladelse i overensstemmelse med reglerne, der gennemfører artikel 5 i UCITS-direktivet. Artikel 5 i UCITS-direktivet er i Danmark implementeret i LIF §§ 9-11. UCITS er en forkortelse af den engelske betegnelse Undertaking for Collective Investment in Transferable Securities.

Danske UCITS omfatter herefter investeringsforeninger, selskaber for investering med kapital, der er variabel (SIKAV’er) og værdipapirfonde.

[60] Nr. 48 definerer et ”reguleret marked” som et marked, der er omfattet af reglerne, der gennemfører artikel 4(1), nr. 21, i MiFID II. Herefter er et reguleret marked ”et multilateralt system, der drives og/eller forvaltes af en markedsoperatør, som – inden for systemet og under iagttagelse af faste regler – sætter forskellige tredjeparters købs- og salgsinteresser i finansielle instrumenter i forbindelse med hinanden eller befordrer dette på en sådan måde, at det medfører indgåelse af en aftale om finansielle instrumenter, der er optaget til handel efter dette markeds regler og/eller systemer, og som er meddelt tilladelse og fungerer efter forskrifterne samt afsnit III i dette direktiv.”

Artikel 4(1), nr. 21, er i dansk ret gennemført i Kapitalmarkedslovens § 3, stk. 1, nr. 2.

Nr. 48 er konsekvensændret ved L 2017 665, som gennemførte MiFID II.

[61] Nr. 49, definerer, hvad der forstås ved ”variable løndele”. Bestemmelsen blev ændret ved L 2014 268, hvor det blev præciseret, at der ved ”variable løndele” forstås aflønningsordninger, hvor den endelige værdi ikke er kendt på forhånd.

Det fremgår af bestemmelsen, at der ved ”variable løndele” f.eks. forstås bonusordninger, resultatkontrakter, præferenceafkast (carried interest), engangsvederlag og lignende ordninger, der ikke er en del af den faste løndel, herunder aktieoptionsprogrammer. Det afgørende er således, at den endelige værdi afhænger af et eller flere underliggende forhold, hvorfor den ikke er kendt på forhånd. Variable løndele kan f.eks. være afhængige af udviklingen af kursen på kapitalandele eller af nærmere anførte regnskabstal. Variable løndele omfatter ikke kun beløb, som er resultatafhængige. Også engangsvederlag og andre diskretionære beløb er variable løndele, da medarbejderen ikke ved, om vederlaget modtages, og dermed er aflønningen ikke kendt på forhånd.

Det understreges i lovbemærkningerne, at eksemplerne i lovtæksten ikke er udtømmende.

Der skal skelnes mellem aflønning og dividende eller afkast, der tilkommer en ejer af en FAIF eller en AIF. Sidstnævnte er ikke omfattet af begrebet ”aflønning” eller af aflønningsreglerne, så længe der ikke er tale om omgåelse af reglerne. Dette er i overensstemmelse med ESMA’s retningslinjer vedrørende aflønning.

Med hensyn til andre betalinger fra FAIF’en eller AIF’en til medlemmer af ledelsen eller væsentlige risikotagere i FAIF’en og betalinger fra AIF’en til FAIF’en, herunder f.eks. administrationshonorar, udgør sådanne betalinger alene variabel løn, såfremt betalingerne kommer medlemmer af ledelsen eller væsentlige risikotagere i FAIF’en til gode, og der ellers vil være tale om omgåelse af aflønningsreglerne. Dette er i overensstemmelse med ESMA’s retningslinjer vedrørende aflønning.

For så vidt angår præferenceafkast (carried interest) anses dette for variabel løn i lovens forstand, når der er tale om mere end et forholdsmæssigt pro rata-standardafkast. For så vidt angår definitionen af præferenceafkast (carried interest) henvises til kommentaren til stk. 1, nr. 5, ovenfor.

[62] Det følger af lovbemærkningerne, at aftaletidspunktet ikke er afgørende for, om der er tale om variable lønde. Begrebet omfatter således både mulighed for opnåelse af bonus/vederlag, der er aftalt på forhånd, og bonus/vederlag, der efterfølgende tildeles medarbejderen.

[63] Definitionen på en ”reel ejer” blev indsat ved L 2016 262 som led i gennemførelsen af 4. hvidvaskdirektiv. Det følger af 4. hvidvaskdirektiv, at der skal fastsættes regler om registrering af reelle ejere i en række retlige aktører, som deltager i finansielle transaktioner eller selskabstransaktioner, herunder også i kapitalforeninger.

Definitionen af ”reelle ejere” i en kapitalforening følger definitionen i artikel 3(6), litra a, i 4. hvidvaskdirektiv. Efter definitionen er reelle ejere fysiske personer, som i sidste ende ejer eller kontrollerer en tilstrækkelig del af ejerandelene eller stemmerne i en kapitalforening. Direkte eller indirekte ejerskab af eller kontrol over mere end 25 pct. af en juridisk person anses efter bestemmelsen som indikation på direkte eller indirekte reelt ejerskab.

Efter artikel 3(6), litra a, nr. i, i 4. hvidvaskdirektiv skal principperne i artikel 22(1), i direktiv 2013/34/EU om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer finde anvendelse ved vurderingen af, om der direkte eller indirekte foreligger kontrol over en juridisk person. Det er den samme bestemmelse, der ligger bag fastlæggelsen af ”bestemmende indflydelse”. Se nærmere vedrørende kommentaren til stk. 1, nr. 10, ovenfor. Reelle ejere er således den eller de fysiske personer, som i sidste ende ejer eller kontrollerer en kapitalforening, herunder eventuelt gennem en eller flere dattervirksomheder eller på anden vis.

En reel ejer skal altid være en fysisk person, så hvis der er tale om en selskabskonstruktion eller lignende, er det alene de bagvedliggende fysiske personer, som kan være reelle ejere. Dette gælder uanset nationalitet eller lignende. Hvis en fysisk person ejer en tilstrækkelig del af ejerandelene i en kapitalforening til at være reel ejer, og hvis denne person har overdraget stemmeretten på ejerandelene til en anden fysisk person – eventuelt gennem en eller flere juridiske personer – anses begge de fysiske personer som reelle ejere. Det er en følge af, at ejerskab af eller kontrol over ejerandele og stemmerettigheder, jf. ordlyden, er ligestillede.

Bestemmelsen dækker alle former for ejerskab eller kontrol, hvilket bl.a. medfører, at der ikke er krav om besiddelse af ejerandele i den pågældende forening. Der kan således eventuelt være tale om kontrol på anden måde, hvilket vil kunne være via eksempelvis aftale, ret til udpegning af bestyrelsesmedlemmer eller lignende. Lovbemærkningerne nævner eksempelvis en person, der råder over stemmerettigheder, som er overdraget gennem en pantsætningsaftale. I sådan et tilfælde skal vedkommende medregne disse rettigheder, i opgørelsen af om der opnås reelt ejerskab. Det er en forudsætning, at der faktisk rådes over rettighederne, og at rettighederne ikke blot udøves i overensstemmelse med modtagne instrukser fra pantsætter.

Eksistensen af potentielle stemmerettigheder, herunder tegningsretter og købsoptioner på andele, som aktuelt kan udnyttes eller konverteres, skal tages i betragtning, ved vurderingen af om der foreligger et reelt ejerskab. Dette skyldes, at denne form for rettigheder vil kunne aktiveres ved en ensidig beslutning fra rettighedshaveren, som dermed selv bestemmer, hvornår vedkommende vil råde over andelene.

Omvendt skal udstederen af rettigheden nødvendigvis også medregne ikke-udnyttede rettigheder, da udstederen af rettigheden, indtil rettighedshaveren aktiverer denne, fortsat råder over andelene. Det fastslås i lovbemærkningerne, at kapitalforeningens ansvar for at medregne denne form for indirekte ejerskab og kontrol ved opgørelsen af en ejers samlede besiddelser kun strækker sig til det, foreningen vidste eller burde vide. Det samme vil være gældende for AIF-SIKAV og AIF-værdipapirfond.

Det kan i nogle tilfælde være nødvendigt at vurdere det faktiske antal stemmer repræsenteret på generalforsamlingen. Lovbemærkningerne nævner, at hvis det på baggrund af tidligere generalforsamlinger viser sig, at kun 60 pct. af de samlede stemmerettigheder i en forening repræsenteres på generalforsamlingen, skal der mindre end 25 pct. af stemmerne til, for at den enkelte ejer kan have kontrol som reel ejer. Der skal være tale om mere eller mindre permanente forhold. Det samme princip gør sig gældende i forbindelse med udpegningsrettigheder, hvor en permanent udeblivelse af bestyrelsesmedlemmer kan give de øvrige bestyrelsesmedlemmer relativt mere indflydelse. Eksempelvis kan retten til at udpege et antal bestyrelsesmedlemmer give mere indflydelse, hvis en eller flere af bestyrelsesmedlemmerne permanent udebliver fra bestyrelsesmøderne.

Kapitel 2: Definitioner

Det slås fast i lovbemærkningerne, at såfremt en ejer af andele i en kapitalforening er underlagt stemmeretsbegrænsninger på sin ejerandel, vil dette ikke have betydning for, om den pågældende person er reel ejer. En ejerandel på f.eks. 30 pct. af andelene i foreningen vil medføre, at den pågældende person er reel ejer, uanset om der eventuelt er indført begrænsning, så der kun kan stemmes på 5 pct. af de samlede stemmeret-tigheder. Dette er begrundet i, at det er relevant at få kendskab til både de ejere, som er reelle ejere i økonomisk forstand, og de ejere, som er reelle ejere i forvaltningsmæssig forstand, da begge typer af reelle ejere er vigtige i relation til bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering, fordi de hver især kan påvirke den konkrete kapitalforening.

Efter artikel 3(6), litra a, nr. ii, i 4. hvidvaskdirektiv skal den juridiske persons daglige ledelse betragtes som reelle ejere, hvis det efter fornødne undersøgelser må lægges til grund, at der ikke findes fysiske personer, som falder ind under definitionen af reel ejer. Det forudsætter dog, at der ikke er mistanke om noget kriminelt, eksempelvis benyttelse af stråmænd.

Erhvervsstyrelsen har udarbejdet en vejledning, senest i november 2017, hvori opgørelsen af reelle ejere er yderligere beskrevet, herunder med eksempler på reelle ejere.

[64] Handles f.eks. en kapitalforenings ejerandele på et reguleret marked eller et tilsvarende marked, har den juridiske person i henhold til den foreslåede definition ikke nogen reel ejer. Årsagen er, at der i forhold til disse foreninger er en passende gennemsigtighed i forbindelse med oplysninger om deres ejerskab. Et reguleret marked forefindes alene inden for EU/EØS-lande m.v., jf. definitionen i stk. 1, nr. 48, se nærmere kommentaren til denne. Bestemmelsen udvides derfor til også at gælde foreninger, hvis ejerandele er optaget til handel på et marked i et tredjeland, der har regler, der svarer til reglerne på et reguleret marked. Det afgørende er, om der er en passende gennemsigtighed på disse tilsvarende markeder i forhold til EU-ret eller internationale standarder. Det følger af lovbemærkningerne, at begrebet ”tilsvarende internationale standarder” stammer fra 4. hvidvaskdirektiv og skal fortolkes i overensstemmelse hermed.

[65] Bestemmelsen er indsat ved Investorfradragsloven. Definitionen er nødvendig, som følge af at fysiske personer kan opnå investorfradrag og derved lempeligere beskatning ved indirekte investeringer i målselskaber gennem investorfradragsfonde, jf. Investorfradragslovens § 2, stk. 1, nr. 2.

For at en fond kan kvalificeres som en investorfradragsfond, skal der for det første være tale om en AIF. Dvs., at den falder ind under definitionen af AIF'er i § 3, stk. 1, nr. 1, i FAIF-loven. Dernæst skal den opfylde såvel betingelserne i afsnit VIII a, som betingelserne der er oplistet i bestemmelsens litra a-c.

[66] Det følger af lovbemærkningerne, at kravet, om at FAIF'en eller den selvforvaltende AIF skal have tilladelse, er begrundet i det hensyn, at Finanstilsynet skal have mulighed for at føre tilsyn med bl.a. FAIF'ens likviditets- og risikostyring. Hertil kommer, at der er krav om, at en AIF, der forvaltes af en FAIF med tilladelse eller er selvforvaltende, skal have en depositar, jf. § 45 i FAIF-loven. Kravet om en depositar varetager hensynet til investorbeskyttelse, da depositaren udfører visse kontroller, verificerer aktivernes reelle eksistens, fondens ejendomsret til aktiverne samt opbevarer AIF'ens likvide aktiver.

En forvalter af en investorfradragsfond må gerne forvalte en eller flere investorfradragsfonde og samtidig forvalte andre AIF'er, hvis investeringspolitik ikke er at investere i målselskaber. Selvforvaltende investorfradragsfonde kan derimod ikke forvalte andre AIF'er.

[67] Bestemmelsen er indsat ved Investorfradragsloven og henviser til dennes § 3 vedrørende målselskaber, hvori betingelserne for målselskabet fremgår. Bestemmelsen definerer i stk. 1, hvilke selskaber der kan anses som målselskaber. Som hovedregel skal der være tale om selskaber, der er i en opstarts- eller vækstfase. Det skal ses i lyset af, at formålet med Investorfradragsloven er at styrke iværksætterkulturen i Danmark ved at gøre det mere attraktivt at investere i iværksættervirksomheder.

[68] Bestemmelsen er indsat ved L 2019 369 og gennemfører artikel 2, litra d, i SRD II.

FAIF'er med tilladelse er omfattet af formidlerbegrebet, når de leverer tjenesteydelser i relation til opbevaring af aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked. Lovbemærkningerne til bestemmelsen nævner, at det for eksempel kan være, at de opbevarer aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked i depot for klienter.

Se vedrørende definitionen af et reguleret marked, kommentaren til nr. 48 ovenfor.

Kapitel 2: Definitioner

Formidlerbegrebet er bredt og involverer blandt andre virksomheder også værdipapircentraler, depotbanker, investeringsforvaltningsselskaber, der er underlagt FIL, når disse leverer tjenesteydelser i relation til opbevaring af aktier, herunder værdipapirdepoter. Formidlerbegrebet dækker imidlertid også over aktører, der ikke er underlagt den finansielle tilsynslovgivning. Disse aktører leverer typisk tjenesteydelser, der relaterer sig til udstederens selskabsretlige forpligtelser, herunder føring af udstederes ejerbøger samt tjenesteydelser, der relaterer sig til stemmeafgivelse ved fuldmagt (såkaldt proxy voting).

[69] Bestemmelsen er indsat ved L 2019 369 og gennemfører artikel 2, litra f, i SRD II.

FAIF'er med tilladelse er omfattet af kapitalforvalterbegrebet, når de leverer tjenesteydelser i relation til porteføljeforvaltning af aktier med stemmeret i selskaber, der har aktier optaget til handel på et reguleret marked. Denne porteføljepleje vil typisk bestå i at investere kundens midler i aktier og opbevaring af aktier i depot. Lovbemærkningerne til bestemmelsen nævner, at det for eksempel kan være, at FAIF'erne efter aftale med deres kunder træffer beslutning om, hvordan kundernes formue skal investeres og eventuelt foretager disse investeringer. Udover FAIF'er med tilladelse kan også selvforvaltende AIF'er, der er etableret i Danmark, være kapitalforvaltere.

Kapitalforvalterbegrebet er bredt, og eksempelvis kan fondsmægler-selskaber, investeringsforvaltningsselskaber, der administrerer danske UCITS, og pengeinstitutter, der alle er omfattet af lov om finansiell virksomhed, også være kapitalforvaltere. Ligeledes kan selvforvaltende investeringsforeninger være omfattet af kapitalforvalterbegrebet i LIF.

[70] Bestemmelsen definerer de centrale begreber for så vidt angår FAIF'ens ledelsesorganer.

I henhold til § 7 skal FAIF'er med tilladelse, der har registreret hjemsted i Danmark, være organiseret i en selskabsform omfattet af Selskabsloven. FAIF'er med registreret hjemsted i Danmark kan dermed få tilladelse, hvis de er organiserede som aktieselskaber, anpartsselskaber eller partnerselskaber. FAIF'er med registreret hjemsted i et tredjeland, der har Danmark som deres referenceland, skal ligeledes være selskaber med begrænset ansvar. Loven fastsætter ikke krav til den juridiske struktur af selvforvaltende

AIF'er. FAIF'er, der er juridiske personer omfattet af Selskabsloven, kan vælge mellem de muligheder, Selskabsloven giver for organisering af ledelsesstrukturen, jf. Selskabsloven § 111, stk. 1.

[71] ”Det øverste ledelsesorgan” skal for FAIF'er, der har registreret hjemsted i Danmark, og som ikke er selvforvaltende, i medfør af stk. 2, nr. 1, forstås som:

- a) bestyrelsen i selskaber, der har en bestyrelse og en direktion
- b) tilsynsrådet i selskaber, der har et tilsynsråd og en direktion
- c) direktionen i selskaber, der alene har en direktion.

Dette er i overensstemmelse med Selskabsloven § 5, stk. 1, nr. 5. Fastlæggelsen af det øverste ledelsesorgan afhænger således af, hvilken organisationsstruktur den enkelte FAIF har valgt.

[72] ”Det centrale ledelsesorgan” skal for FAIF'er, der har registreret hjemsted i Danmark, og som ikke er selvforvaltende, i medfør af stk. 2, nr. 2 forstås som:

- a) direktionen i selskaber, der har en direktion og et tilsynsråd
- b) bestyrelsen i selskaber, der har en bestyrelse og en direktion
- c) direktionen i selskaber, der alene har en direktion.

Dette er i overensstemmelse med Selskabsloven § 5, stk. 1, nr. 4. Fastlæggelsen af det centrale ledelsesorgan afhænger således af, hvilken organisationsstruktur den enkelte FAIF har valgt.

[73] I stk. 2, nr. 3, præciseres det, at hvor loven benytter begrebet ”ledelsen”, finder den relevante bestemmelse anvendelse på ethvert medlem af de organer, der udgør et selskabs ledelse, dvs. medlemmerne af direktionen, bestyrelsen eller tilsynsrådet. Fastlæggelse af ledelsen afhænger således af, hvilken organisationsstruktur den enkelte FAIF har valgt. Loven fastsætter flere steder regler, der omtaler ledelsen i FAIF'er, bl.a. i forhold til pligter pålagt ledelsen.

[74] Loven omfatter også FAIF'er med registreret hjemsted i tredjelande, hvis juridiske struktur ikke er underlagt dansk ret. Den ledelsesmæssige organisering af FAIF'er fra tredjelande kan derfor ikke lægges fast for

Kapitel 2: Definitioner

disse. Det samme gælder for selvforvaltende AIF'er, hvis juridiske struktur heller ikke ligger fast. Som følge heraf slår stk. 3 fast, at bestemmelser i loven om det øverste ledelsesorgan, det centrale ledelsesorgan og ledelsen skal anvendes med de fornødne tilpasninger på disse FAIF'ers ledelsesorganer og medlemmer heraf. Det følger af lovbemærkningerne, at det beror på en konkret vurdering, om der skal ske fornødne tilpasninger af bestemmelserne, samt hvad disse tilpasninger skal bestå af. Som udgangspunkt består tilpasningen i en vurdering af, hvilke(t) ledelsesorgan(er) der skal være omfattet af bestemmelsen. Dette kan særligt være relevant i udenlandske selskaber, som ledelsesmæssigt er organiseret på en måde, som ikke svarer til reguleringen i Selskabsloven. I nogle tilfælde er reglerens anvendelse oplagt: F.eks. angiver lovbemærkningerne, at bestyrelsen i en selvforvaltende AIF, der har en bestyrelse og en direktion, anses for at være omfattet af begrebet "det centrale ledelsesorgan".

Bestemmelsens henvisning til § 20 er konsekvensændret ved L 2016 1549.

[75] Stk. 4-7 regulerer, hvornår beføjelsen til at styre en dattervirksomheds økonomiske og driftsmæssige beslutninger foreligger, jf. definitionen af "bestemmende indflydelse" i stk. 1, nr. 10 (se nærmere kommentaren til denne ovenfor). Bestemmelsen svarer til ÅRL, bilag 1B, nr. 4, Selskabsloven § 7, stk. 2-5 og FIL § 5 b, stk. 2-5.

Det fremgår af stk. 4, at bestemmende indflydelse i forhold til en dattervirksomhed foreligger, når modervirksomheden direkte eller indirekte gennem en dattervirksomhed ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i en virksomhed, medmindre det i særlige tilfælde klart kan påvises, at et sådant ejerforhold ikke udgør bestemmende indflydelse.

Bestemmelsen indeholder således en formodningsregel, hvorefter der er tale om bestemmende indflydelse, såfremt modervirksomheden direkte eller indirekte ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i en virksomhed. Dette kan dog konkret afkræftes, såfremt det klart kan påvises, at der på trods af ejerskab af mere end halvdelen af stemmerettighederne, ikke foreligger bestemmende indflydelse.

Efter ordlyden er klart fastslået, at det er stemmerettighederne og ikke kapitalandelene, som er udslagsgivende, ved afgørelsen af om der foreligger bestemmende indflydelse. Det betyder, at der f.eks. skal tages hensyn til stemmeretsbegrænsninger.

[76] Stk. 5 fastlægger kriterierne for bestemmende indflydelse, i tilfælde hvor en modervirksomhed ikke ejer mere end halvdelen af stemmerettighederne i en virksomhed.

Efter kriterierne i stk. 5 stilles der ikke krav om, at moderselskabet ejer eller besidder kapitalandele i datterselskabet. Det er derimod afgørende, at moderselskabet har rådighed over stemmerettigheder eller på anden vis har beføjelse til at træffe afgørelser i datterselskabet, der giver moderselskabet bestemmende indflydelse.

[77] Stk. 6 fastslår, at eksistensen og virkningen af potentielle stemmerettigheder, herunder tegningsretter og købsoptioner på kapitalandele, som aktuelt kan udnyttes eller konverteres, skal tages i betragtning, ved vurderingen af om en virksomhed har bestemmende indflydelse. Det gælder også, hvor de pågældende potentielle stemmerettigheder ikke er materialiseret. Det er afgørende, at stemmerettighederne skal kunne udløses ved en ensidig beslutning fra det besiddende selskabs side, sådan at det er selskabets aktive handling, der er afgørende for, om selskabet har bestemmende indflydelse. Er stemmerettighederne betinget af faktisk indtrufne forhold eller faktisk opfyldte betingelser, vil bedømmelsen, af om der foreligger bestemmende indflydelse, afhænge af, om disse er indtruffet. Er de ikke det, vil stemmerettighederne ikke skulle medregnes.

[78] Ved opgørelsen af stemmerettigheder i en dattervirksomhed skal der ses bort fra stemmerettigheder, som knytter sig til kapitalandele, der besiddes af dattervirksomheden selv eller dens dattervirksomheder. Dermed sikres det, at det er de reelle ejerforhold, der afspejles.

[79] Hjemlen er udnyttet ved AIF-bekendtgørelsen. Bekendtgørelsen suppleres af ESMA's retningslinjer for FAIF-nøglebegreber.

[80] § 190, stk. 4, hjemler, at der i forskrifter udstedt i medfør af § 3, stk. 8, kan fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i reglerne.